

Vadim Zeland

Ovlivňování reality

Díl VII:
Fórum snů

Obsah

On, ona, červené šaty a transurfing.....	7
Koze je harmonika na nic?.....	8
Špehoun	8
„Živote můj, cožpak ses mi zdál?...“.....	9
I. Čím vše začínalo.....	11
Alenka za zrcadlem.....	12
Vnější záměr	24
Už je to transurfing?.....	32
Kde začít	36
II. Život ve stylu transurfingu	41
Poloprázdná sklenice	42
Zkouška stojí za to!.....	45
Kontrolovatelný putnismus.....	52
Transurfing kdykoli	59
III. Houpačka snů	67
Ošklivé káčátko.....	68
Život bez kyvadel.....	74
Vyvěšený stav	85
Zlom.....	90
IV. Náklady transurfingu	101
Nečekané nepříjemnosti.....	102
Únava z pozitiva	109
Nervové zhroucení	119
Jsem ledová.....	123
V. Oranžový svět.....	129
Všechna znamení jsou dobrá.....	130
Inverze reality	135
Pozitivismus dovedený k automatismu.. ..	146
Růžová dvojčata.....	150
Nevycházím z dětství.....	156

VI. Věda o transurfařích	.161
Zlomyslný transurfař.....	.162
Lenost	.169
Tak konečně něco dělejte!	.174
Smysl žít?.....	.178
Krajní stupeň egoismu	.186
Je to vůbec potřeba?.....	.191
VII. Děšivé hrůzy	.205
Čertík v plechovce	.206
Sousedí – holota.....	.211
Život s alkoholikem	.218
Panická hrůza.....	.231
Když se hvězdy smějí	.242

On, ona, červené šaty a transurfing

V zadání úkolu je uvedeno...

Ona má hrozný charakter, ostrý jazyk, červené šaty, nohy neuvěřitelně ladné krásy a navzdory očekávání se jí dostává i toho, čemu se obvykle říká *rozum*.

On jakožto ryzí muž je spravedlivý, velký a silný, *nebolelo to a chtělo se mi*, má účet v bance i v duši: *je mi smutno, Bes... co dělat, Fauste...*

Otázka zní, k čemu je tu transurfing? Trošičku strpení.

Řešení...

Proveďme vzájemné krácení: *hrozný charakter* se neutralizuje *velkým, ryze mužským a spravedlivým*, podobně se srovnají *ostrý jazyk* a *nebolelo to a chtělo se mi*, ke *krásným nohám* se hodí *účet v bance*. Jeho „*je mi smutno, Bes...*“ odchází do zahrady spolu s jejím rozumem.

Zůstává tak on, ona, červené šaty a... transurfing.

Odpověď...

Transurfing hledejme v tom, že se stejně vezmou. Jak to? „To je primitivní, Watsone!“ Vítr vnějšího záměru je již zachytil a nese je vstříc jeden druhému. Ctěte klasiku – hovoří se o tom podrobně v prvních dílech transurfingu. Ačkoliv při takových výchozích údajích byl tento závěr zřejmý od samého počátku i bez transurfingu. I když... hmm... kdo ví?... ještě pořád má ony červené šaty na sobě a ty mohou vnést významné oživení do scénáře rozvíjejících se událostí – čti: do prostoru variant...

Koze je harmonika na nic?

Přeformuluji tuto otázku konkrétněji: „Jaký smysl má tedy další kniha?“ Odpověď: „Pane, dovoluji... cožpak vás nezajímá, *jak přesně* se z ní ty šaty sundaly?“ Jak známo, potěšení je třeba hledat v procesu, a nikoli ve finále... tím spíše, že prostor variant (čti: vaše fantazie) není ničím omezený, zato konečný výsledek je dán od počátku a je svou určitostí sympatický.

Celý smysl spočívá v tom, že ono jak přesně probíhalo u každého jinak a bylo maximálně zajímavé...

Ještě jednodušeji: díky aplikování techniky transurfingu se spoustě lidí podařilo změnit život k lepšímu.

Cožpak jste po přečtení prvních knih nepostrádali právě příklady? Cožpak jste se právě o tyto zážitky nedělili s přáteli?

Špehoun...

Špehouny se v daném případě staneme my všichni. Do rukou se nám totiž dostávají zkušenosti ze života související s osvojováním techniky transurfingu, které pocházejí od lidí, již přispívají do fóra. To funguje více než dva roky a jeho základ poskytl materiály pro stejnojmennou knihu.

Přitom nebudeme mít ze *špehování* žádné výčitky svědomí. To proto, že na dopisování jsme se podíleli i my spolu s vámi, čtenáři transurfingu, kteří se skrýváte za různými komplikovanými přezdívkami...

„A co autor?“ zeptáte se. S autorem je vše v pořádku. S námi také. A je v nás. Transurfing je společné vědění. My všichni, kdo jsme tu, jsme již nyní jeho překladateli...

„Živote můj, cožpak ses mi zdál?...“

„Zdalipak byl kluk?“ táže se čtenář, když vidí název knihy *Fórum snů*. Nebo se to všechno jen někomu zdálo? Zdálo, určitě.

Kdosi už si tam sám sebe uvědomil. A procitl ve snu. Jeho snění se stalo vědomým. A vše se změnilo... Nastoupila nová éra...

Začínající osoba
P. S. Uvidíme se ve snu.

I

Čím vše začínalo

Alenka za zrcadlem

Duše:

Cink cililink, cink cililink!

Rozum:

Přestaň třást svým zvonečkem, zvoní mi v uších.

Duše:

Tudle! Cink cililink, cink cililink! A mám taky plácačku.

Bum! **Rozum:**

Ticho, ty jedna darebačko, probudíš spáče!

Duše:

Strážce říká, že nás nevidí ani neslyší.

Strážce:

Nemohou naši přítomnost cítit, protože se nacházíme každý na jiné straně duálního zrcadla. Lidé žijí ve fyzickém světě, kdežto my v metafyzickém prostoru.

Rozum:

Co je duální zrcadlo?

Strážce:

Svět v jistém smyslu představuje nekonečné duální zrcadlo, po jehož jedné straně se nachází materiální vesmír, ovšem na druhé se rozprostírá metafyzický prostor variant – informační struktura, která obsahuje scénáře všech možných událostí. Počet variant je nekonečný, jako je nekonečné množství přípustných pozic bodu na rovině souřadnic. Je tam zapsáno vše, co kdy bylo, je i bude, odtud k lidem přicházejí sny, jasnovidectví, intuitivní vědění a osvícení.

Duše:

Znamená to snad, že jsme nereálné osoby ze snů? Ale tohle jsem přece já! A živá!

Strážce:

Metafyzický svět je stejně reálný jako fyzický. Prostor variant si lidé sice nemohou osahat rukama, ale zároveň se tam každou noc vydávají. Sny nejsou iluze v obvyklém smyslu slova. Člověk je bezstarostně přičítá na vrub fantazii, aniž by

tušil, že odrážejí reálné události, jež by mohly mít místo někde v minulosti nebo v budoucnosti.

Jestliže budeme vše vědomé v lidské psychice vztahovat k rozumu, zatímco nevědomé k duši, lze říci, že snění je výlet duše do prostoru variant. Duše má bezprostřední přístup k poli informací, kde jsou všechny *scénáře a dekorace* stabilně uloženy podobně jako snímky na filmovém plátně. Rozum si své sny nepředstavuje, nýbrž je skutečně vidí. Vůbec se nejedná o iluze, naopak sleduje skutečný film o tom, co by se bylo mohlo stát v minulosti či se může stát v budoucnosti.

Ve snění lze zhlížet různé události, jenže protože potenciálních variant existuje nekonečné množství, neplatí tu žádná záruka, že aktuální sen má ke skutečnosti opravdu nějaký vztah. Každá událost, která proběhne v reálném světě, představuje materiální realizaci jedné z mnoha variant. Materiální svět se přesunuje v nekonečném prostoru variant podobně jako snímek na filmu, což se projevuje jako fenomén pohybu hmoty v čase.

Rozum:

Proč je označujeme za snící? Vždyť teď nespí.

Strážce:

V běžném snění se události vyvíjejí nezávisle na vůli rozumu. Dokud si spící osoba neuvědomí, že sní, není schopna řídit, co se bude odehrávat. Nachází se totiž zcela v moci nevědomého snění, jež *se s ním děje*.

Stačí však, aby si dotyčný všiml, že se jedná o pouhý sen, a získává ohromující schopnosti. Ve vědomém snění nic není nespílitelného – je možné silou vlastního záměru ovlivňovat běh událostí nebo se pouštět do nepochopitelných akcí, například létání.

Schopnost ovlivňovat sny nastupuje jako výsledek toho, že si člověk sám sebe ve snu uvědomí a dokáže sen vztáhnout k reálné skutečnosti. Na tomto stupni uvědomění má totiž k dispozici opěrný bod – realitu, do níž se může po probuzení vrátit.

Realita se zase podobá nevědomému snění za bdění, kdy se člověk nachází v moci okolností a život *se s ním děje*. Jelikož si

minulé životy nepamatuje, chybí mu onen opěrný bod, díky němuž by se posunul na další stupeň uvědomění. V tomto smyslu sní za bdění stejně jako ve spánku.

Rozum:

Je tedy možné ovlivňovat reálný život stejně jako vědomé snění?

Strážce:

Samozřejmě. Materiální realita je přece odrazem v duálním zrcadle. Jako obraz zde fungují myšlenky, které prostě nemizí bez následků. Myšlenková energie totiž *podsvěcuje* určitý sektor prostoru variant, a tak jej materializuje. Obecně lze říci, že každý živý tvor svým bezprostředním jednáním na jedné straně a myšlenkami na straně druhé vytváří vrstvu svého světa. Všechny vrstvy se skládají jedna na druhou, a tak se na formování reality podílí každíčký jedinec.

Jediný háček vidím v tom, že na rozdíl od snění je realita inertní jako smůla. A tak se události vyvíjejí bleskurychle pouze ve snu, kde plasticky sledují chod myšlenek snícího člověka, jeho obavy a očekávání. Zato ve skutečnosti probíhá materializace týchž myšlenek mnohem pomaleji.

Představte si neobvyklou situaci. Postavíte se před zrcadlo, jenže v něm zatím nic nevidíte – jen prázdno. A teprve za nějakou dobu se v něm postupně začíná vykreslovat nějaké vyobrazení (jako při vyvolávání fotografie). V určitém okamžiku se začínáte usmívat, ovšem na odrazu stále pozorujete jen původní vážný výraz.

Přesně tak funguje duální zrcadlo, jenže s nesrovnatelně delším zpožděním, a tak změny nejsou pozorovatelné. Materiální realizace je inertní; pokud však člověk dodržuje určité podmínky, odraz se nakonec zformuje a to znamená, že vytoužený sen se může stát skutečností.

Duše:

Co je k tomu potřeba?

Strážce:

Procitnout. Jak ve spánku, tak za bdění jednají lidé většinou bezděčně, automaticky. Jejich rozum je pohlcen tím, co se děje, a pozornost je zcela pohroužena do odrazu. Snící se nevydělují

od okolní reality, a proto se namísto cíleného pozměňování obrazu svých myšlenek snaží pochopit a změnit odraz. Podobá se kotěti, které nechápe, že v odraze vidí samo sebe. Nevědomé snění se spouští v okamžiku, kdy zrcadlo uchvátí pozornost dotyčného, jenž se tak ocitá v moci iluzí, jako by odraz, tedy realita, existovala sama o sobě, nezávisle na myšlenkovém obrazu. Snícímu se dokonce zdá, že obraz vůbec neexistuje. Takto doslova proniká do zrcadla. Chce-li se pak zbavit iluzí a začít své snění za bdění nějak ovlivňovat, musí nejprve vylézt ze zrcadla, a tedy přeorientovat pozornost z odrazu na obraz myšlenek.

Rozum:

Ale sám člověk je přece také součástí reality. Nemá úplnou svobodu, aby se mohl vymanit z těla a oddělit se od materiální reality.

Strážce:

To ani není nutné. Odděluje se pozornost: to jsem já a to je odraz v zrcadle – realita. Zrcadlo sice vidět není, to však nevádí, především je třeba pochopit, že realita přímo závisí na obraze, který se nachází v mé hlavě. Pokud jsem si toto dokázal uvědomit, procítám ve snění za bdění a začínám formovat svou realitu tak, že ovlivňuji běh svých myšlenek. Pozornost je svobodná.

Duše:

To znamená, že jsme se ocitli na hraně mezi realitami na samém vrcholu zrcadla. Vidíme snící, kdežto oni nás ne, takže se na ně můžeme dívat jako v kině. No super! Pojdme se podívat, jak žijí.

Rozum:

Špehovat by se nemělo.

Duše:

Ale vždyť oni k nám zalétávají každou noc a dívají se na naše sny, tak proč se my nemůžeme podívat na jejich snění za bdění?

Rozum:

Dobře, přemluvila jsi mě. Pokud není strážce proti. Takže...

Killer John: Transurfing pochází odtud:

Alenka se vesele ohlédla a spatřila černou královnu.

„Jak jen vyrostla!“ napadlo Alenku bezděčně.

A opravdu, když ji Alenka našla v popelu, měřila sotva tři palce, víc ne, a nyní Alenku o půl hlavy převyšuje.

„To díky čerstvému vzduchu,“ podotkla Roza, „máme tu kouzelný vzduch!“

„Půjdu jí naproti,“ řekla Alenka. Samozřejmě bylo zajímavé, když si mohla povídat s květinami, to však lze jen sotva srovnávat se skutečnou královnou!

„Naproti?“ přeptala se Roza. „Tak se s ní nikdy nepotkáš! Radila bych ti, abys šla na opačnou stranu!“

„To je ale nesmysl!“ pomyslela si Alenka. Nicméně nahlas nic neřekla a vydala se přímo ke královně. Ke svému překvapení ji náhle ztratila z dohledu a znovu se ocitla na prahu domu. Zlostně ustoupila, rozhlédla se, zda královnu neuvidí, a když ji konečně v dáli spatřila, řekla si: co kdybych se tentokrát vydala opačným směrem? Lépe už to dopadnout nemohlo. Netrvalo ani minutu a setkala se s královnou na úpatí vršku, kam se dříve za žádnou cenu nedokázala dostat.

Gemini: Jak víte, že odsud pochází transurfing? Tedy že právě odsud? Odkud to víte?

Michail: Aha. A Simoron také. V jedné knížce uvádí tentýž citát.

Leshiy: Carrollova *Alenka* je supr knížka. Fakt paráda. A jeden spisovatel, myslím Bradbury, nadnesl, že je buď určena pro čtvrtý rozměr, nebo o něm pojednává. Ale myšlenka to byla zajímavá. V tom smyslu, že věci, jež nám v našem světě připadají nepochopitelné a hloupé, jsou v jiném rozměru zcela racionální a smysluplné. Někteří blázni si to možná myslí.

Mám jednoho kamaráda. Aniž by to sám tušil, je skutečným rodilým transurfářem. Kašle téměř na všechno a snad právě proto mu téměř cokoli vychází. Než k tomu dospějí, budu se muset ještě hodně učit. Dá se říct, že transurfing má své kořeny zrovna u takových lidí, kteří tak prostě pojmenovali styl života a vymysleli jeho historii.

Skitaljec:¹ Hm, ne... transurfing neznamena, že člověk *na všechno kašle*. Jde o umění kormidlovat životem snadno a nenucené, bez vypětí a bez jazyka na vestě.

Gurdžijev² zavedl pojem ztotožnění. To nastává, jestliže někdo prožívá svůj problém natolik, až se s ním doslova sžije a už se na sebe nedokáže podívat z boku, nestranně. Kvůli takovému ztotožnění pak pro něj jeho potíže nabývají výrazné hodnoty. Podle Gurdžijevova učení se jedná o jednu z věcí, jichž je třeba se vyvarovat.

V transurfingu jde o totéž. Na problém se nemíníme vykašlat, avšak za snížení důležitosti považujeme umění odtáhnout se od něj a odhadnout jeho objektivní hodnotu – tedy umění neztotožnit se s problémem.

Val: Ale proč? Jestliže se přece na problém vykašlu, udělám zároveň první krok k jeho řešení, jímž je odpoutání se od něj. Ne nadarmo se traduje mínění: „Nemůžeš-li jasně daný úkol vyřešit, na čas jej odlož a řešení možná přijde samo od sebe nebo se úkol vyřeší běžným postupem podivuhodně rychle a snadno.“ Vykašlat se na úkol rovná se nepřemýšlet o něm a nezabývat se jím.

Mimochodem mám na transurfáře dotaz: mnozí z vás již určitě zažili situaci, kdy si potřebujete okamžitě vybavit nějaké slovo, jenže ať se snažíte sebevíc, v tu chvíli vám to nejde, zato po nějaké době se vám kýžený výraz sám vynoří z paměti. A přitom je někdy potřeba jen málo času a lze ho snadno vylovit pomocí nějakých asociací, ovšem jindy ne. Jak lze tuto skutečnost vysvětlit pomocí transurfingu?

Gemini: Podvědomí obsahuje úplně vše, jenže někdy potřebuje čas, aby potřebnou informaci vyhledalo. Když se mu rozum neplete, pracuje lépe, a proto chceme-li si na něco vzpomenout, je záhodno se odreagovat.

---

¹ v překladu *poutník* - pozn. překl.

² Od tohoto autora jsme v Eugenece vydali knihu *Duchovní hledání člověka* (2004)

Sarina: Jsem pevně přesvědčená, že pokud se slovo či myšlenka *vytratily*, znamená to, že pro ně není správný čas ani místo. Okamžitě reaguji a zavírám ústa...

Leshiy: Jsem celý vykořeněný. Přetáhl jsem se: kvůli diplomu, holkám..., a pak pravděpodobně důležitost přesáhla jisté hranice, což mě vyvedlo z energetické rovnováhy. Nic zvláštního se nestalo. Jen mi najednou bylo všechno jedno a nic mě nezajímalo. Takže si nepěstuji absolutně žádnou důležitost, a přesto to není dobré. Je lepší něco chtít.

Michail: Několik posledních dní mě něco docela citelně žere, a to z různých směrů... Děkuji transurfingu, protože dříve bych z toho lezl po stropě. Jenže pořád nedokážu zjistit příčinu.

Leshiy: Nepřítomnost přání by měla představovat následek nízké hladiny energetiky, nebo tak je to alespoň napsáno. Jenže v mém případě to jaksi neplatí: energie i sil mám dostatek, ale nechce se mi nic dělat.

Michail: Možná se ti chce nic nedělat? V tom to vězí!

Gemini: Podělím se o zkušenosti, co v takovém případě podnikám já.

1. Uvolňuji se, tedy uvolňuji situaci se slovy: „Přejde to. Přešly i jiné věci, a pohoda, přežila jsem.“

2. Vytvořím si odstup a sleduji situaci, pozoruji, jak se situace vyvíjí. Nemíchám se do ní. Ať se rozvíjí, jak sama chce, a nikoli tak, jak chci já.

3. Zpravidla se vytasí s výsledkem, který pro mě bude velmi dobrý, ba mnohem lepší, než jsem si na začátku naplánovala. Tuto metodu používám již řadu let. Pod pojem *situace* zahrnuji vše: situace z pracovního i osobního života, také nálady a mezilidské vztahy.

4. Mám velmi silné vnitřní přesvědčení, že vše, co se se mnou děje, je pro mé dobro. Ani ne tak pro tělo, jako pro duši. Nemohu vždy vědět, co pro mě bude výhodné, proto důvěřuji životu, svému světu. On to ví lépe. Hlavně nesmím propadat malomyslnosti, jestliže se dopustím chyby. Hlouposti lze ze slušnosti přestát, ovšem nic víc. Rozechvěle očekávat, že se dostaví... (promiňte) zázrak. Ale vždyť on přece přijde!

Leshiy: Jde-li vše dobře, musí být vše i dále dobré. Jenže mně se vede špatně. A tys byl tak spokojený!!! Vlastně právě tohle mě zlomilo. Všechno začalo podobnou situací. Jako by bylo všechno skvělé, jenže nebylo...

Skitaljec: Možná, že když se všechno vyvíjí dobře, je třeba umět za to vyjádřit svému světu vděk. Děje se to, co vždy: pokud jde vše špatně, člověk nadává, ovšem když je všechno v nejlepším pořádku, děkovat zapomíná.

A vůbec se slovíčkem *dobrý* je třeba zacházet opatrně jako s křehkým zbožím. Vzpomínám si najeden případ: moje známá se chystala provdat za rozvedeného muže. Do svatby zbývalo půl druhého měsíce, její matka dokonce vyměnila svůj byt, aby měli mladí kde bydlet. Jenže nastávající se evidentně rozhodla, že už má vrabce v hrsti, a začala se chovat jako manželka... kdo je ženatý, chápe mě. Muž to chvíli trpěl a nakonec se vrátil k ex-manželce. Je zajímavé, že asi za půl roku se oženil s jinou, z čehož vyplývá, že návrat k rodině byl pouze záminkou, aby se zbavil mé známé.

Gemini: Mně se v práci přihodilo totéž. Hrozně moc se mi dařilo, až jsem to začala brát jako samozřejmost, takže jsem zapomínala děkovat osudu. A jak se to potom zvrtilo! Nicméně mi život ukázal, kde je moje místo. Teď jsem spokojená, že se tak stalo. Tak mi to srazilo hřebínek, že je až nepříjemné na to vzpomínat.

Leshiy: Běžte do háje! Děkoval jsem! Světu i andělovi ochránci. Upřímně! Na nikoho jsem nezapomněl. Na to jsem si vzpomněl, že je třeba poděkovat. A nic. Nepomohlo to. Teď už nikomu děkovat nebudu. To, co kdy podniknu, bude jen na moje triko a žádné vyšší síly se toho účastnit nebudou.

Gemini: Děkovat se musí vždycky, zvláště za neúspěchy. Špatně je ti jen teď a zlobíš se, že se ti nedaří tak, jak sis naplánoval. Vytvořil sis v hlavě nějaký obraz, taky jsi tam dosáhl nějakého výsledku, jenže realita ti ukázala, že existují i jiné varianty. Nemůžeš vědět, jestli jsi vyhrál nebo prohrál, dokud se nedožiješ *zítřka*. Takže nastal čas, abys ukončil tuhle *občanskou válku* ve svém nitru!

Skitaljec: Leshyi, zatím se netrap. Ještě nevíš, jestli to, co se ti přihodilo, povede k lepšímu, nebo k horšímu. Nejdřív prožij několik let a potom uvidíš.

P. S. Děkovat a cítit vděčnost jsou dvě různé věci. Nejjednodušší je poděkovat a nechat to být. Naopak je třeba nezapomínat, že ono *dobře* se nezískává snadno a v *dobrém rozpoložení* není snadné udržovat rovnováhu. Každá tvá samolibá myšlenka tě může prudce odhodit na protilehlou stranu.

Leshiy: Je tu ještě jedna věc: naše holky jsou takové tvorové, s nimiž nic nebude, dokud je nenakopneš a nenasměruješ je správným směrem konkrétními činy. Odne paměti si zřejmě zvykly, že je chytali a tahali za vlasy do jeskyně. Pochybuji, že je třeba ještě nějakých akcí na úrovni zřikání se??!

Landyš: Proč přeháníš... za vlasy a do jeskyně... co třeba tebe za čupřinu a do jeskyně?... Hm. A nezkusil sis s nějakou prostě popovídat – netlačit na ni, jen si s ní vykládat? Třeba v jejím obrazu světa ani nejsi? Čeho se to násilím domáháš? Nedaří se ti, byť strašně moc chceš... Zkus lásku, prý pomáhá.

Sarina: Lješiku, pozor na jazyk. Souhlasím s Landyšem: Proč byste nás měli někam tahat?

Kdysi už jsi na fóru kvůli holkám brojil a tehdy jsem ti řekla totéž, co Landyš, méně vědecky, zato z vlastní zkušenosti. Jenže ty neposloucháš, protože s tím nesouhlasíš. Máš silný mužský základ. Ty sis ji sice vybral (aktuální hračku pro velkého kluka), je ale shoda oboustranná?

Taky jsem líná děkovat čemusi neznámému. Zkrátka si nepřipouštím ani stín pochybností, že můj život ví lépe, co je pro mě nejlepší. To zpravidla ukáže až čas.

Gemini: Leshiy, a nenapadlo tě, že tě tvůj svět před tvou dívkou chrání? I to je přece možné. A za vlasy, navíc do jeskyně...

Leshiy: Co se vás všech tak dotkla ta jeskyně? Mám-li přeformulovat svou myšlenku, holkám se líbí silná mužská ruka, která je vede (vleče) životem.

Skitaljec: Zřeknout se znamená vzdát se svých nároků a požadavků. To je správně. Každý si myslí, že ví lépe, co a jak je potřeba a co je dobré pro ostatní. Suverenitu druhé osoby je třeba chránit – to je důležité v přátelství i v lásce. Ještě významnější roli to hraje v rodinných vztazích, jinak nastanou jen hádky a ubližování.

Gemini: Ne, nelze se vzdát rodiny ani milovaných osob! Jak by bylo možné vzdát se svého MAJETKU? Kdo jim ukáže, jak mají správně žít, když ne ty? Kdo převezme zodpovědnost za jejich život, ne-li ty? Kdo je nasměroval na jedinou správnou, opravdovou cestu, pokud ne ty? A jestli se nedej bože nějaký blbec zhlédne ve tvé holce, ve tvé vlastní holce? A když mu i ona, hlupačka, odpoví vzájemnou náklonností? Je třeba bojovat, bojovat, aby tvůj majetek, úplně poddajný, byl jen pro tebe. A jestli se na tom podílí i láska, to už není důležité.

Michail: Hmmmm...

Gemini: Nikoli hmmmm, ale ironie!

Michail: Ahá... tak to uffff...

Leshiy: Ale proč bychom měli zacházet do extrémů?

Gemini: To proto, že nelze být jen trošku těhotná. Buď se toho vzdáš, nebo ne.

Leshiy: Teď si s někým zalaškuji.

Gemini: Oj! V každém případě přeskočím na jiné téma.

Leshiy: Sakra, na fóru jsem se stal *profesorem* a nikdo mi neblahopřál. Ještě kdyby mě jmenovali nějakou oficiální vědeckou hodností a odešel bych od armády.

Vlad: Leshiy, ty jsi optimista – kdo by se před vojnou seznamoval s děvčaty?!

Sarina: Lješiku, vím, jak se vojně vyhneš ze zákonných důvodů! Musí se u tebe objevit zároveň dvě děti. Varianty: dvojčata nebo jedno dítě adoptované a jedno vlastní. Osobně ti pomoci nemůžu, ten věk, kdy jsem mohla mít děti, už je za mnou... Zkus se mrknout na Simorona. Tam je hodně vysmátých děvčat.

Leshiy: Ovšem tady je taková malinkatá nuance – jsem poručík v záloze, takže na vojenské katedře jsem byl, jenže

poručíkům zřejmě ani děti nepomáhají. Dokonce nemá cenu stát se teploušem – ani to nepomůže. Aleje to pojistka, aspoň nebudu vojín. A mně už je to čestně jedno – situaci jsem nechal být, uvidíme, co bude. Jim bude hůř. Celou sekci rozdrbu a prodám do Izraele.

Vlad: Aha, tak pojďme založit mezinárodní firmu okrádající armádu – budu dělat zprostředkovatele! Copak tam zůstalo ještě něco, co má nějakou cenu?

Leshiy: Na všechny se dostane. Působil jsem v sekci, kde stojí stovky SU-24 a rezavějí. Nikdo s nimi nelétá. Prodat tak páreček a transurfing by nebyl potřeba.

Ljelik: Jé, dětičky, vy všechno vidíte tak ohromně a legračně, ale já si říkala, že na téma přímo o Alence zplodím klidně až šest stran. A v tom, jako v reklamě, název neodpovídá obsahu, chi chi.

Leshiy: Joj, ale to je taky téma!

Duše:

Hurá! Pochopila jsem, že se mi chce nic nedělat! Co je to za transurfing?

Strážce:

Transurfing je umění klouzání po drahách života – variantách osudu. Celý náš životní prostor je utkán z takových drah, přičemž v roli řídicího mechanismu tu funguje náš vztah ke skutečnosti. Na každé dráze se nacházejí rozcestí se dvěma odbočkami – na stranu úspěchu, kde se události vyvíjejí šťastně, nebo na stranu neúspěchu.

Pokaždé, když se člověk setkává s nějakou okolností, vyjadřuje k ní svůj postoj. Pokud myslí a reaguje pozitivně, ocitá se na dobré odbočce, jestliže k ní však přistupuje negativně, odklání se na tu špatnou.

Rozum:

Vyplývá z toho, že budu-li myšlenky tlačit pozitivním směrem, bude mě neustále provázet úspěch? Jenže v životě to přece tak nebývá.

Strážce:

Skutečně tomu tak nebývá. Ovšem jen proto, že lidé si zvykli reagovat bezděčně jako ústřice. Skitaljec to vystihl přesně: „Pokud jde vše špatně, člověk nadává, ovšem když je všechno v nejlepším pořádku, děkovat zapomíná.“ To je nevědomé snění.

Rozum:

Jak z něj udělat vědomé snění?

Duše:

Já vím, teď budu pořádku děkovat.

Strážce

V zásadě to není nutné. Především musíte vědomě ovlivňovat svůj postoj: ať se děje cokoli, ať je to dobré, či zlé, v každém případě se nalaďte tak, jako by vám to hrálo do ruky.

Rozum:

Na tom ale není nic nového, to je obyčejný optimismus.

Strážce:

Nikoli, je to princip koordinace záměru. I optimisté trpí syndromem ústřice. Všichni jsme si zvykli se bez přemýšlení trápit každou mrzutou situací, kvůli čemuž se dráha života pokaždé odkloní na negativní odbočku, kde se věci daří ještě hůř. Po takovém řetězku negativních odboček nás to zanesou až na černý pruh.

Nemusíte se tupě přesvědčovat, že je vše v pořádku, když to ve skutečnosti jde od desíti k pěti. Hovořím o tom, abyste procitli, tedy pohlédli na situaci a na svůj vztah k ní vědomě. Jakmile narazíte na nějakou negativní situaci, zastavte se na rozcestí, uvědomte si, co se děje, a rozmyslete se.

Je to špatné? Ano, je to hodně bídné, jak by to mohlo být dobré. Jestliže si však začnu myslet, že je to zlé, co bude následovat? Bude ještě hůř. Mám to zapotřebí? Ne. V takovém případě vlastní vůli považuji aktuální situaci za příznivou.

Podíváte-li se na sebe a na to, co se děje, z boku, a tedy nestranně, procítáte ve snění za bdění. Jestliže ovládáte svůj postoj, ovlivňujete realitu.

Vnější záměr

Rozum:

To snění má nějaký podivný název. Cožpak může být záměr vnější?

Strážce:

Pokud se člověk při svém jednání řídí pouze běžnými zkušenostmi v materiálním světě, bude to vnitřní záměr. Většina lidí tak postupuje a domnívá se, že vše, co se odehrává, podléhá fyzikálním zákonům. Jinými slovy žijí, aniž by něco tušili o existenci opačné strany zrcadla.

Řekněme, že v materiálním světě přesunujete rukama nějaké kostky. Tady funguje váš vnitřní záměr. Na druhé straně zrcadla v prostoru variant existují virtuální kopie oněch kostek. Jestliže si v myšlenkách vytvoříte diapozitiv – obrázek, kde se kostka sama přemístí na nové místo, myšlenková energie *podsvítí* odpovídající variantu a kostka se zhmotní v cílovém bodě.

Všimněte si, že myšlenky předmětem fyzicky nepohybují. V daném případě se přesunuje *snímek reality*, kde se kostka již nachází na jiném místě. Pohyb *snímku* se uskutečňuje vnějším záměrem.

Takto funguje vnitřní záměr v materiálním světě, kde se uplatňují fyzikální zákony, a vnější záměr na opačné straně zrcadla v metafyzickém prostoru.

Rozum:

Kde se bere vnější záměr?

Strážce:

Existuje jako myšlenková forma, jakýsi obraz, jenž se vytváří v hlavě člověka. Pokud se duše a rozum shodnou, obraz získává přesné rysy a tehdy duální zrcadlo zhmotňuje odpovídající virtuální prototyp z prostoru variant ve skutečnosti. Jednota duše a rozumu se však bohužel nejčastěji dosahuje pouze v horších očekáváních, která se pak realizují jakoby naschvál. V ostatních případech buď duše nechce, nebo

rozum nevěří, a tak se stává, že myšlenková forma je rozmazaná a mechanismus vnějšího záměru se nespustí.

Duše:

Vždycky jsem říkala, že všechen můj elán ztroskotává na neproniknutelném kretenismu toho rozumbrady!

Rozum:

Dobrá, takže radši budeme sledovat sny.

Tucker: Ležím, čtu *Vnější záměr* – je snadné zblbnout.

Denweb: Taky mám jeden názor ohledně vnějšího záměru. Zajímá mě, co vy na to: vnitřní záměr je, když jdeme k něčemu, kdežto vnější, jestliže to něco jde k nám. Jak to udělat, aby k nám všechno přišlo samo?

Ve fyzice platí, že vzniká-li oblast zvýšeného tlaku, rozprostírá se do oblastí, kde je tlak nižší, a tak se obnovuje rovnováha. Jestliže existuje nějaká oblast nižšího tlaku, vznikají proudy nasměrované z oblastí s vyšším tlakem, aby došlo k vyrovnání tlaku na jisté rovnovážné úrovni.

Chceme-li tedy, aby k nám všechno přišlo samo, musíme třeba nějak výrazně snížit *tlak* a rovnovážné síly přinesou to, co vyžadujeme (pokud je na to naladíme). Zdá se mi, že v transurfingu může jako analogie *tlaku* působit důležitost. To znamená, že *nizký tlak* si uvědomíme, snížíme-li onu důležitost moc a ještě víc. Jakou důležitost? Důležitost samotného člověka a jeho problému.

Důležitost lze snížit několika metodami: například Castaneda nabízí různé techniky boje s pocitem vlastní důležitosti. Náboženství zase využívají modliteb, v nichž se člověk považuje za prach, prach před Bohem a pokorně jej prosí za prominutí kvůli čemusi nebo o vyřešení nějakého problému. Ke snížení důležitosti vlastního problému se myslím výborně hodí Simoronovy metody, kdy se vzniklá potíž přejmenuje na něco směšného, nesmyslného.

Tak se rýsuje náčrt techniky: je třeba snížit pocit vlastní důležitosti, vnímat se jako prach, nicotný atom před rovnovážnými silami, přejmenovat problém na něco směšného,

vytvořit diapozitiv, kde už je problém vyřešen, a z pozice nulové důležitosti tento diapozitiv ukázat rovnovážným silám, aby poznaly, jakou kompenzaci potřebujete. Dále vše ponechejte na vůli rovnovážných sil, aniž byste ovšem zapomínali sledovat vlnu úspěchu. O konkrétních nuancích techniky přemýšlejte pouze tak dlouho, dokud máte pouze obecný náčrt.

Andrzej: Snižování důležitosti pod nulu mě jaksi vůbec netrápí, protože podle mě se to z pohledu rovnovážných sil nijak neliší od jejího zvýšení. Neboli reakce se dostaví, což však vůbec neznamená, že bude taková, jakou potřebujeme. Má-li snížení zabrat, musí být upřímné a nesmí jím být jen nějaká maska sloužící k oklamání rovnovážných sil a dosažení cíle. Ony nepřemýšlejí, takže je nelze oklamat. Mnohem víc mi vyhovuje doporučené neutrální *nulování*. A pocit jednoty se světem – procítit v sobě všechna zrnka písku, částičky prachu, atomy, uvědomit si, že nejsem víc než ony – ale ani méně.

Tucker: Tak se mi zdá, že je to jen přeskok, druhý extrém téže důležitosti. Nebude fungovat. Navíc nejsilnějšími kyvadly jsou náboženství, jejichž úkoly samozřejmě znáte, podrobují si vůli člověka, možná právě i cestou výrazného snížení důležitosti. Vyhovuje snad Bohu, že se jeho výtvořiny považují za prach?

Leshiy: Byl jsem tak zničený, ale teď po přečtení *Transurfingu* jsem teprve. Ne, samozřejmě v pohodě. Jen jsem se *zaseknul*. Nedokážu najít svůj cíl. Zřejmě jsem u všeho až příliš snížil důležitost. Dokonce jsem zkusil hledat něco nového, jenže nic ve mně nevzbuzuje tolik nadšení, kolik by mělo. V dětství bylo dobře, tehdy jsem se dokázal nadchnout, radovat se. Jak to mám dnes najít? Zdá se mi, že jde o nejsložitější úkol transurfingu – jak skutečně najít své cíle? Lze k tomu využít vnější záměr? A jak?

Andrzej: Aha. Já (a nejen já) mám tentýž problém. Když jsem své cíle prošel, ukázalo se, že jsou všechny místně-negativní – neboli mají odstranit něco, co mi nyní vadí, abych

se mohl cítit spokojeně a dobře. Ovšem nemám žádný globální pozitivní cíl... Najít svůj cíl je také svého druhu cíl, byť ne ten vlastní, ale jen dočasný. Už jsem se na toto hledání naladil a teď se čas od času zahledím do sebe, jestli se neobjevil nějaký obrázek budoucnosti...

M. M.: Vybavujete si odkazy dona Juana? Cesta vede v každém případě nikam, takže žádný cíl obecně neexistuje. Stanovení si vlastních cílů není nic než řízená (či neřízená, to záleží na autorovi) hloupost.

Denweb: Možná máte pravdu o původu mé teorie... i když se zdá, že Walsh v *Hovorech s Bohem* uvádí, že Bůh chce, aby se jeho stvoření poznávala v souvislosti s ním. Výšku vysokého lze posoudit pouze ve srovnání s něčím malým, chceme-li poznat světlo, potřebujeme tmu... Všechno je relativní. Je možné, že právě v této relativitě je zakopaný pes. Když jsem napsal „považovat se za prach“, chtěl jsem tím říci: nikoli myslet si, že jsem prach, nýbrž procítit to. Jak se mně zdá, pro rovnovážné síly je důležitý pocit. Neutrální vynulování je také možnou variantou. Pokud si správně vzpomínám, Simoron z tohoto předpokladu vychází. A z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že celkem efektivně. Z prostředků k ovlivnění vnějšího záměru zůstává zbavení se důležitosti, diapozitivy a snímky. Takže?

Leshiy: Dneska mi transurfing zafungoval. A jak! Znamená to, že dnes byl zápočet, název předmětu si ani nepamatuji, něco s SDH³.

Čas na čtení jsme takřka neměli, semestr jsme strávili klábosením. Nicméně jsem postupoval dle pravidel: představil jsem si, že jsem zápočet dostal, zapomněl jsem na to (ve smyslu snížení důležitosti) a čekal jsem, jak to dopadne. Jaksi nechávali projít všechny, zato je nepropouštěli bez mučení. Já navíc úspěšně hodiny flákal. Posadil jsem se k přednášející a říkám tuto větu: „Absence jsem neměl, takže si myslím, že zápočet můžu rovnou dostat.“ Dokonce se ani nepodívala do seznamu docházky! Uznává a dává mi zápočet. Sedělo u ní

---

³ Dopravní síť telekomunikační infrastruktury - pozn. překl.

ještě pět lidí, odpovídali na otázky zápočtu. Oči se jim znatelně rozšířily!!! Je možné, řeknete, že se mi prostě zadařilo. Ale transurfing přece směřuje k umocnění úspěchu. Jaká škoda, že jsem na něj narazil až na konci pátého kurzu.

Tucker: Taky se mi přihodilo něco podobného, když jsem se učil na zkoušku. Už je to dávno, transurfing pro mě tehdy existoval jen v pocitech... Čekala mě komplikovaná zkouška z nějakého práva, všichni ji moc prožívali a chystali se na ni. Přednášející byl velmi vážný muž. Ale my jsme byli dva lajdáci. Podívali jsme se na všechno, byla toho pěkná kupa, takže jsme pochopili, že naše znalosti se tím nerozšíří, a rozhodli jsme se situaci nechat být (snížit její důležitost), klidně jsme šli do baru, dali jsme si pivo a hurá na zkoušku, buď jak buď. Jasná věc, náladu nám nemohlo nic pokazit, byli jsme připraveni na vše. Jaké bylo naše překvapení, když se ukázalo, že z celé skupiny jsme měli my výborné (či dobré) známky, zato většina uspokojivé a horší. Všechno jako by bylo velmi prosté: přednášející se po dvou hodinách evidentně tak unavil, že byl také připravený na vše, což byla naše varianta.

MaD_DoG: I mně samotnému bylo lehké a veselé, když jsem došel k jednomu prostému závěru: pokud se činnost vnějšího záměru spouští jen za shody duše a rozumu, pak existuje jednoduchý způsob, jak lze působit proti nežádoucímu vlivu onoho vnějšího záměru. Postačí, jestliže si zkrátka vědomě oblíbíme předmět svého strachu, nenávisti či opovržení...

Leshiy: Mám ryze řečnickou otázku. Jedna z metod, jak lze snížit důležitost něčeho, co se dosud nestalo, je smířit se včas s porážkou. Jenže tak začneme přemýšlet o porážce, a naše myšlenky si tedy musí vybrat prostor variant, kde se myšlenky uskuteční, a my prohrajeme. Není snad tato metoda snižování důležitosti nebezpečná?

MaD_DoG: Když jsem knihu studoval, napadlo mě přesně toto nebezpečí. Ovšem ihned jsem si vzpomněl na D. Carnegieho a jeho metodu řešení problematických situací – smířit se s porážkou a zapomenout na ni (jedna z nemnoha užitečných věcí u Carnegieho). Právě poslední podmínka je

podle mě velmi důležitá – zapomenout na to, tedy dovést důležitost k nule.

Leshiy: V dětství jsem několikrát viděl film, jehož název si nepamatuji. Šlo o to, že dítě mělo krabičku zápalek: zlámeš sirku, vyslovíš přání a ono se splní. Vždycky mě u takových příběhů rozčilovalo, proč si u poslední zápalky nepřeje celý kontejner takových zápalek. A transurfing je totéž: nasměruješ záměr na to, aby se tvoje přání vždy plnila, a zároveň snížíš čas mezi zadáním a splněním na minimum! Nebylo by to nejjednodušší řešení?

M. M.: Co, děcka, vy naivky! Toužíte po tom, abyste nemuseli nic dělat a všechna přání se vám rázem plnila! A co princip, který hlásá, že svobodný je pouze ten, kdo je volný od svých přání? *Nishkama karma*.

Leshiy: Lenost je motorem pokroku!!!

M. M.: Ne, pracovat se musí. Ani ne tak svaly, jako pozorností.

Landyš: Není třeba smířovat se s porážkou. Pouze přijměte všechno takové, jaké to je, a netrapte se tím. Porážka je druhá strana vítězství a vítězství není vždy vhodnější. Každá událost, jak negativní, tak pozitivní, je člověku dána proto, aby si sám sebe uvědomil. Mnohostrannost života oplývá svou krásou a výběr máte ve svých rukou. Člověk má právo výběru dáno od Boha a vybírá si... Jen to, co si vybírá a jak, je věcí jeho vkusu. Snížení důležitosti vyžaduje přijetí toho, co se děje.

Světlana: Leckdo není proti tomu, aby dosáhl nějakých výsledků, ale zapracovat na nich je nesnesitelné. Jakmile určíme nejnütnější nasměrování, můžeme začít pozorně sledovat, jak mu odpovídají naše myšlenky, slova a jednání. Každý sektor života, denní program a každý pohyb lze spojit s naplánovaným cílem. Tehdy k němu bude život směřovat. Spousta lidí se houpe na vlnách všedního moře, aniž by před očima viděli nějaký konečný cíl, a proto jim chybí i směr. Krátké cíle jednoho života nemohou sloužit jako orientační body, neboť jsou jen dočasné a na konci dne lidského života přestávají existovat. A to v lepším případě, jelikož obvykle se

vytrácejí mnohem dříve. Moudrost se skrývá v uskutečnění co nejdelší dráhy. A pokud budeme mít v každém okamžiku na mysli nějaký vzdálený cíl, nikoli výhled do nejbližšího okolí, cesta bude přímá. To pomůže najít síly zvládnout obyčejný život i s jeho iluzemi.

Sarina: Pozoruji, jak funguje vnější záměr... Dříve jsem kolem zeměkoule svého života musela běhat já, kdežto teď sedím a točí se ona. Jak říká Zéland: „Život mi jde vstříc.“ Bojím se tomu uvěřit.

Duše:

Zvonky, bubínky, du-du.

Dnes do práce nepůjdu.

Ať ten huňatej medvěd pracuje,
vždyť jen řve a po lese se poflakuje.

Tak!

Rozum:

To nepůjde. Dušinko, nic tak snadno nejde.

Duše:

Zase meleš svoje!

Rozum:

Ale ti snící jsou už docela drzí, když dělají zápočet a ani si nepamatují název předmětu. To se jen tak nevidí!

Strážce:

Nicméně k tomu dochází a ještě i k jiným věcem. Pokud vám srdce naplňuje odhodlání mít a jednat a rozum nesužují pochybnosti a obavy, stávají se takzvané záznaky. Přesná myšlenková forma se okamžitě realizuje ve skutečnosti.

Přání samo o sobě nic nepřinese – naopak smísí-li se přání s pochybami, mění se v chtič, takže šance na úspěch prudce klesají. Avšak cíle lze dosáhnout dokonce i bez jednoty duše a rozumu za podmínky, že bude dodržena jedna podmínka.

Duše:

Honem, rychle povězte, o jakou podmínku jde?

Strážce:

Jestliže je obraz myšlenkové formy rozmazaný, zrcadlo pracuje se zpožděním. Proto je třeba, abyste si cílový diapozitiv – obrázek, v němž jako by již cíle bylo dosaženo, přehrávali v myšlenkách dostatečně dlouho. Pak se obraz začne postupně projevovat v realitě.

Rozum:

A to je všechno? Je to tak jednoduché?

Strážce:

Ano, člověk musí jenom systematicky zaměřovat pozornost na cílový diapozitiv. Tato prostá pravda leží samozřejmě na povrchu, ale nikdo ji nevidí. Lidé si zvykli odvádět rutinní záležitosti pouze pomocí vnitřního záměru.

Je-li například potřeba vykopat dlouhý příkop, dotyčný chápe, že bude muset systematicky dít s lopatou. Pustí se do práce a vidí výsledky. S duálním zrcadlem je to jiné. Doba zpoždění se může docela hodně protáhnout. Tím pádem člověk nevidí žádné změny v okolní realitě, takže se mu zdá, že myšlenky nemají reálnou sílu. A tak se ani nepokouší zvládat rutinní záležitosti myšlenkově.

Rozum:

Vidíš, holka, beztak se bude muset pracovat.

Duše:

Jen já ne, ale ty, ty náš zpochybňovateli.

Strážce:

Opravdu platí, že pozornost je lopatou rozumu.

Je to už transurfing?

Strážce:

Jestliže se člověk zabývá transurfingem, od samého počátku jej mohou pronásledovat neúspěchy a drobné nepříjemnosti. To je přirozené. Dokud spí a pluje po proudění okolností, věci se odvíjejí vlastním chodem jako obvykle. Stačí však, aby procítl a začal se pohybovat vědomě, když v tom se v jeho okolí začnou projevovat místní poruchy jako vlnění na vodní hladině.

Tyto dočasné těžkosti končí, jakmile se člověk dostane do koryta, které odpovídá jeho záměrům.

Duše:

To zní nadějně! Znamená to, že teď sice přijde vodopád, ale to nevádí, poněvadž pak už bude následovat jen klidná voda!

Strážce:

Není to tak zlé. Podívejme se, jak se s tímto vyrovnávají transurfaiři.

Táňa: Už uběhly tři týdny od té doby, co jsem se dozvěděla o jeho existenci. Následně v mém světě zakotvil stabilní kladný přístup k životu a jakýsi *putnismus*. Zatím jsem nepozorovala žádné zvláštní zázraky, nicméně se snažím zapamatovat si všechny příjemné drobnosti. Ale včera:

1. Průtahy u soudu (ztratili případ).

2. V práci mi popletli mzdu (k horšímu), samozřejmě jsem to pochopila, ale takové zdržení!!!

3. Cestou domů jsem stála v zácpě, i když jsem chtěla přijet dříve. Ukázalo se, že srazili nějakou dívenku... Ležela tam zakrytá v černém pytlí... Prostě jsem nedokázala zůstat klidná.

4. Ještě večer mě čekalo několik drobných průtahů.

... a to vše v jediný den. Jak jsem se měla ovládnout??? A proč tak náhle? Nebo jak říkal Zéland, svět se začal prudce měnit?

Pilot: A na to existuje nějaký příkládek?

Táňa: Jaké příkládky? Prostě chodím a raduji se. Jen tak. Ještě nikdy se mi nestalo, aby mi tak dlouho vydržela radost nebo jistota. A jak říkám, zázraky jsem zatím nepostřehla, takže ani příklady uvést nemůžu. A co se týče putnismu, ten se mi nakonec podařilo začlenit do vztahu k milovanému člověku, který kdysi odešel, ale teď se periodicky vrací.

Ljelik: Ale to je přece jeden ze zázraků!

Táňa: Ještě podrobněji?

Ljelik: Podrobněji... a to, co v nitru vnímáš jako pocit radosti, copak to není zázrak?!

Shere: Vše je v pořádku, jak kladný vztah k životu, tak putnismus – i já jsem takto začínal s transurfingem. Kladný

přístup k životu zapadá do principu koordinace záměru a tvůj putnismus prostě není putnismem, jen jsi se zbavila důležitosti.

Táňa: Jen pořád přemýšlím: jestliže tedy tím, že se raduji a předem se na něco těším (nemluví o důležitosti, ale skutečně o těšení), překračuji jistou míru, nedostanu přes pusy a nepostaví mě to do kouta?

Michail: Největší přínos je v tom, že jak se ke mně před rokem kladný vztah k životu a putnismus dostaly, tak u mě i zůstaly!!! Nejsou to zázraky? Celý rok bez přestání – k zbláznění! Takže, Táňo, všechno máš ještě před sebou, huráááááááááááá!!!!!! Zatímco jsem psal, došla další zpráva – ne, přes pusy nedostaneš, pokud to ovšem nebudeš očekávat.

Pilot: Kdyby jsem chtěl toto téma *Transurfing a putnismus* otevřít, protože je o čem hovořit, jenže pak jsem si řekl: ale proč? Tohle téma je putna! Navíc již samotný nadpis (*Je to už transurfing nebo ještě ne?*) obsahuje evidentní nedokonalé porozumění tomu, co je transurfing – je to prostě (!) jeden z modelů světa, který funguje ve všech případech nezávisle na vašem uvědomění si tohoto faktu.

Shere: Budeš-li si myslet, že dostaneš ránu, určitě ti jedna přilétne. Jestliže se však spolehneš na svůj optimismus s putnismem, budeš mít každým dnem více možností radovat se ze života. Hlavně si nepřipouštěj pocit viny, to je velmi nebezpečné. Hned teď si přečti v první knize kapitolu o pocitu viny.

Killer John: Okamžitě se přestaň znepokojovat. Jestli se nepřestaneš znepokojovat, nechám ti setnout hlavu.

Arnika: Kyvadla tě jen tak nenechají. Taky se mi na začátku dařilo zónově⁴. S tím ale výrazně pomáhá simoronský přístup (například jako v případě sražené dívky), inverze reality a vůbec vše, co pomáhá snižovat důležitost.

Benny: Ve světle výše uvedeného navrhuji tyto jevy nazývat transputnismem.

---

⁴ To znamená, že se střídaly chvíle dobré a zlé - pozn. překl.

Duše:

Hurá! Všechno je mi putna! Putna je mi i sám transurfing!

Rozum:

Nechápu, jak může tento lehkomyšlný přístup odstranit problémy ze života. To musí být spíš naopak.

Strážce:

Nikoli lehkomyšlný přístup, nýbrž vědomé snížení důležitosti. Člověk má tendenci idealizovat vlastní klady i nedostatky, ale také dávat příliš velký význam vnějším okolnostem.

Navýšená důležitost vytváří nadbytečný potenciál – nestejnorodost v energeticko-informačním poli. Rovnovážné síly se vzniklou situací snaží napravit, a proto nutí člověka k neplodnému boji s vnitřními i vnějšími problémy. Výsledek je pak opakem toho, co jsme očekávali.

Vzpomeňte si, co se děje ve spánku: aniž by se snící člověk pokoušel střízlivě pohlédnout na situaci, přijímá vše za bernou minci. Tak vzniká paradox: ve snu se sice produkuje cosi neadekvátního, nicméně dotýčný reaguje adekvátně, jako by vše bylo v pořádku. Příčinu oné vhodnosti či *poslušnosti* je nutno hledat v tom, že snící je pohroužen do hry – mimoděk přijal vnucené podmínky a pravidla.

Za bdění se děje absolutně totéž: člověk se setkává s potížemi proto, že na vše, co se děje, pohlíží skrz brýle důležitosti a s otevřenými ústy. Neuvědomuje si, že stejně jako ve snu se noří po hlavě do vnucené hry na problémy. Jenže něco takového jako problémy neexistuje, je to jen uměle navýšená důležitost věcí.

Jestliže si tedy uvědomíme onu iluzornost problémů, můžeme záměrně snižovat důležitost všeho, co nám nedává pokoj. Sledujte: nesnižujete význam, ale důležitost. Podívejte se na hru z boku, střízlivě a nezaujatě.

Co se děje? Svět se zastavuje. Vítr rovnovážných sil utichá. Iluzorní zrcadla se rozpadají v prach. Člověk procitá ve snění za bdění. Nyní už není loutkou, ale vykonavatelem své reality.

Kde začít

Duše:

Přece od začátku.

Rozum:

Ne, od probuzení.

Duše:

Nebo od rozcvičky. A ještě lépe jógou.

Rozum:

Jo, třeba se chytněte pravou rukou za nos a otočte jej vlevo. Levou rukou se chytněte za pravou tvář a natáhněte ji, kam až to půjde. Nyní se pokuste usmát. Co při tom cítíte?

Duše:

Z bolesti hlavy se rozbolí hlava. Ne, jóga není potřeba. Raději začnu od procitání, jak radí strážce. Jen si teď ještě trochu pospím... a až moje probuzení definitivně procitne...

Rozum:

Mluvíš, jako bys pořád spala a blouznila ze spaní.

Duše:

No ovšem, to ty jsi génius tvorby, kdežto my jsme plebejci, ani jednou nestvoření.

Rozum:

Dobrá, pojďme se podívat na sen.

Postreality: Tak to je můj život s hromadou úkolů a problémů, které se nahromadily na dnešní den, jsem já se všemi svými plusy a minusy, cíli a pochybnostmi a je transurfing. V daném okamžiku je život oddělený a transurfing existuje také odděleně. Jak jej lze začít aplikovat? Přesněji čím začít?

Možná bych se měla zeptat, co je nejdůležitější, co tvoří základ a na čem se vystavuje vše ostatní? Jen neříkejte, že hlavně nesmím transurfingu přikládat důležitost, to je pochopitelné. Podělte se o zkušenosti, jak jste jeho ideje začínali uplatňovat ve svém životě?

Sarina: Nejsnazší je začít s kladným vnímáním světa. Konkrétně: všímáš si dobrých věcí kolem sebe a sbíráš je... Například květiny, Slunce, krásné auto projelo, minul tě pohledný borec, v krámkě se objevila nová zmrzlina, dostala ses do kina/divadla/cirkusu/zoo/na fotbal/rybaření (vhodnou variantu si podtrhni). Vážně. Je to práce! Nás to totiž hrozně svádí vidět humusy: odpadky, opilce, nadávky, špatné zprávy v televizi... sleduj je, ale nezaostřuj na ně pozornost, nezapojuj emoce. Máš v úmyslu přesunout se na lepší dráhy života, kam tě dovedou tvé myšlenky – závodní koně. Proto z diapozitivu vylučujeme špatné věci.

Michail: Odmítnul jsem krmit kyvadla! Přestal jsem se zlobit na vnější okolnosti, na hloupé spolupracovníky, na umíněnou manželku... to se ukázalo jako nejdůležitější. Během dvou tří dnů jsem se vyhrabal z několika let depresí. Ani jsem si sám nevšiml, kdy a čím jsem začal. Takže podle mě už taky něco aplikuješ.

Pokud potřebuješ konkrétní doporučení, zkus například vyčytávat kyvadla. Kolem se jich komihá spousta, ani se nemusíš příliš namáhat.

Leshiy: Můj začátek byl takový, že jsem pochopil, že možné je absolutně vše a vše závisí na tvých myšlenkách. Musíš si uvědomit, že jsi sám sobě pánem. Již v samotné knize se skrývá jakási síla, protože během čtení zakoušíš různé pocity, jedním z nichž je příliv sil. Bude lepší pročítat ji častěji, jelikož tak nezapomeneš ani na kyvadla, ani na to ostatní.

Postreality: Začnu tím, že se přeorientuji na pozitiva a zinventarizuji kyvadla, jež mě obklopují. Optimismus je spolupráce s budoucností.

Olimpa: Zahod'te pochybnosti – nic neztrácíte, zato získáváte, ho ho ho!!!

Pavel: Líbil se mi Zelandův postřeh ohledně pochybností. Doporučuje, abychom se nesnažili uvěřit metodice, ale prostě kráčeli k vytouženému cíli a sledovali výsledky. Což poslední měsíc dělám.

Host: Na radu Zelanda jsem začínal prohlášením, že *můj svět se o mě postará*.

Vladimír: Především se pozitivně vylad'. Potom musíš nabrat energii, poněvadž bez ní nic nepořídíš. Až se ti začnou drobné objednávky více méně stabilně naplňovat a úspěšně přestojíš efekt Harryho Pottera (něco jako hvězdnou nemoc transferu), můžeš si začít přehrávat diapozitivy důkladněji. Do té doby se člověk musí sám se sebou vypořádat, a to pak kvůli svým objednávkám bude muset i něco vytrpět. Jde o to, že když se vydá energie, volky nevolky to dotyčného tlačí *vzhůru* a do hlavy se mu derou takové myšlenky a otázky, až se sám diví.

P. S. Varování: velmi nedoporučuji, aby se energie záměru při zadávání objednávky směřovala na člověka. V první etapě bude efekt prostě ohromující. Možná si budeš myslet, žeš vyžrál na Boha, jenže potom ti to reál (tonal⁵) tak oplatí, že ze sebe budeš ještě dlouho seškrabávat asfalt. To je prověřeno vlastní zkušeností.

Vlad: Co máš na mysli?

Vladimír: Chci říci, že si prosím klidně objednávejte auta, byty, letadla, ale nikdy nesměňujte záměr na lidi – nikdo není povinen si vás vážit, milovat vás a podobně. Pokud nějaký člověk nechápe, že tančí podle toho, jak pískáte, podaří se vám od něj získat to, co si přejete. Ovšem potom vám za takové uličnictví pěkně naplácají. Nic netvrdím na sto procent, možná vám to projde, nicméně já jsem tak dostal do zubů, že jsem se dosud nevzpamatoval. Dostal jsem hodně dobrou lekci, dokonce až příliš důraznou, opravdu. Doufám, že už se to dál *rovnat* nebude.

Ljelik: Jestliže někdo někoho obtěžuje, hledejte příčinu především u sebe. Přestaňte remcat na otravy a oni přestanou otravovat.

---

⁵ Obvyklý obraz světa, tedy realita v podobě, jak ji vnímá lidský rozum - pozn. autora

Rozum:

Ohó, soudě podle úvah, naši spící již téměř procitli.

Duše:

Oj, co jsou ta kyvadla za zvířata a proč je nemáme krmit?

Strážce:

Jak známo, myšlenková energie je materiální a nevytrácí se tedy bez následků. Jestliže skupiny lidí začínají myslet v jednom směru, jejich myšlenkové vlny se skládají jedna na druhou a v oceánu energie se utvářejí neviditelné, avšak reálné energeticko-informační struktury – kyvadla. Dané struktury se začínají samostatně rozvíjet a podrobují lidi svému vlivu. Kyvadla existují v jemnohmotném světě jako nástavby u každé lidské společnosti. Možná vám připadá nepravděpodobné, že si lidé neuvědomují, jak mimoděk jednají v zájmu kyvadel. Nicméně je to fakt.

Kyvadla se živí lidskou energií. Když vás například něco rozčilí a vyjadřujete bouřlivou nespokojenost, předáváte energii nějakému kyvadlu. Vše, co je potenciálně schopné vyvolat u vás silné negativní emoce, je vyprovokováno kyvadly. Negativní energie je jejich oblíbeným pokrmem.

Rozum:

A jak se jich lze zbavit? **Strážce:**

Je třeba přestat se chovat jako ústřice, jež reaguje negativně na každé vyrušení. Jinými slovy je nutné udržovat si jistou míru uvědomění a nepodléhat provokacím. Správně bylo řečeno: „Přestaňte remcat na otravy a oni přestanou otravovat.“

Rozum:

Ať se na to dívám z kterékoli strany, vyplývá z toho, že transurfing začíná uvědoměním – probuzením ve spánku za bdění.

Duše:

A čím ještě začíná? **Strážce:**

Nutné minimum obnáší princip koordinace záměru, o němž jsme již také hovořili. Další velmi dobré výsledky vykazuje technika amalgámu, která spočívá v tomto:

Svět je zrcadlo, v němž se odráží obraz vašich myšlenek. Vy sami, svým přístupem, obarvujete okolní skutečnost do veselých nebo smutných tónů. V odrazu uvidíte jen takovou tvář, jakou máte, když se díváte do zrcadla. Z toho plyne závěr, proč bychom nemohli vytoužený obraz vytvářet cíleně?

Řekněte si, že svět se stará o váš komfort a blaho a pilně pro to hledejte potvrzení v každé drobnůstce. Na to byste si měli zvyknout, jelikož takto vymezujete vlastnosti odrážejícího se amalgámu. Hlavně to dělejte systematicky. Časem se realita transformuje tak, že negativní záležitosti se vám ze života nepozorovaně vytrácejí a vrstva vašeho světa se mění ve velmi útulný koutek.

II

Život ve stylu transurfingu

Poloprázdná sklenice

Duše:

Hm, to je široké téma k úvahám, vidíš, rozumě? Jaké ještě mohou být sklenice polo-?

Rozum:

Polovypité.

Duše:

Polonedopité. Je třeba myslet pozitivně. A co dál?

Rozum:

Polorozbité – polonedokřápnuté, polobujaré – polodrzé, polozdivočelé – polozkrotlé, poloopic – poloomámené, poloveleodporné – polovelekrásné, poloidiotské – polochytrácké, polonepřičetné – poloopáprdovštlé, polozebrovzletné – polonedoplešatělé.

Duše:

Hurá! Jsme poloúplní idioti!

Njezabudka: Já mám v každé situaci v první třeba i milisekundě sklenici vždycky poloprázdnou. Něco jsem ztratila – rozčílím se. Punčochy jsem si roztrhla – rozzlobím se a namíchnu se. A tak dále. Někdy prakticky okamžitě, ale jindy až druhý den začínám situaci obhlížet a nacházet na ní něco dobrého. Řekněte, může taková druhotná kladná reakce na to, co nás rozčiluje, změnit scénář na pozitivní? Nebo je první reakce natolik určující, že pak ani nemá cenu znovu se zabývat svými emocemi? A co se s tím dá dělat?

Arnika: Nic zvláštního. Můžeš zkracovat dobu přechodu od prvotní negativní reakce k druhotné kladné. A už moc neprožívat onu první reakci. A pochválit se. Šikula! Přece jen našla nějaké pozitivum! Kladná reakce může změnit scénář i tehdy, když je věc zanedbaná. Tím spíš, že vlastně nepřehodnocuješ emoce, ale svůj vztah. Emoce se pak mění samy.

Mercury: A nezdá se ti, že když se chválíš, vytváříš nadbytečný potenciál? Co si z knihy pamatuji, je třeba chválit svého anděla ochránce, nikoli sebe.

Arnika: Andělovi ochránci je třeba děkovat, ne jej chválit! Ale sebe pochválit můžeš. Mně se líbí chválit se, dělám to moc ráda celý svůj vědomý život. Občas se v tom objeví i lehká ironie. Zvláště, když něco natropím...

Shere: Když jsem se začínal transurfingem zabývat, nejprve jsem si doslova přikazoval ve všem vidět pozitivum a radovat se ze života. Ráno jsem vstával a připomínal si: čím více příznivých věcí na světě najdu, tím více nadšeného vyzařování do něj budu vysílat, tím více radostných událostí mě potká. Nyní se ze života raduji automaticky, nemusím si to přikazovat.

A pokud se v první okamžik rozčiluješ, ani za minutu není pozdě se vzpamatovat a zaradovat se. **Raději později než nikdy. Druhotná kladná reakce je vždy mnohem lepší než druhotná záporná!**

Aktuální příklad: včera jsem z vrchní poličky sundával servis, jenže krabice byla nějaká rozbitá, takže mi tři šálky upadly a rozlétly se na kousky. Samozřejmě je to škoda, ale já se zaradoval, protože hrníčky se rozbíjejí pro štěstí. Tato šťastná souhra okolností (každý den se přece nepodaří rozbít tři šálky) mě rozveselila a večer jsem nečekaně, docela z ničeho nic, obdržel 1 000 šekelů. Pranostika zafungovala.

Pilot: Obecně je známo, co má člověk dělat – a to klidně se pozorovat. V každé situaci, ať se zlobíš, rozčiluješ, raduješ nebo směješ. Představ si, že je na místě pozorovatel a stalo se něco nepříjemného. Pak sama, jakoby ze strany, uvidíš, jak tě ta nepříjemnost zpočátku zarmoutila, rozzlobila, což je ovšem zcela přirozené. Zato potom ti možná připadne směšné, že takovou reakci vyvolalo právě tohle. Snad v tom uvidíš i nějaké znamení a dokážeš mu porozumět. Není důležité, jak rychle k tomu dojde, život jde přece dál. Taky se může stát, že bude mnohem lepší prostě nehodnotit, kolik vody je ve sklenici, dokonce i když se na vás někdo s takovým dotazem obrátí.

Tljennost' vsjgo⁶: Nic pod Sluncem není věčné. Jakmile si tento fakt uvědomíme, mnohé z nás to rozzlobí a rozčílí... Smiřte se s tím, že nic, co lze popsat slovy, není věčné a odejděte na věčnost za hranice slov...

Un-Dina: Kdo si pamatuje, jak se jmenovala ta povídka Antoši Čechonte o tom, jak se radovat, když se člověk neraduje? Zapamatovala jsem si z dětství jednu větu: „Pokud tě žena změnila – raduj se, že změnila tebe a ne vlast.“ Včera jsem půl druhé hodiny stála na mraze u ruského velvyslanectví v New Yorku (dovnitř samozřejmě nepouštějí). Zpočátku se zmrzlé palce zlobily na nesmyslnost toho, co se děje, a odmítaly být součástí *živé řady*, potom jsem se přistihla, že to v mém nitru začíná vřít – a seznámila jsem se s celou frontou. Posilovali jsme se výkřiky „Prorveme se tam!“ a „Odvážnému štěstí přeje!“ a dokonce jsme přidali i „Oj, zima, zima“. A pak, když už jsem stála na cílové rovině k vytouženým dveřím, se ony dveře zavřely, jelikož na velvyslanectví byl ještě půl druhé hodiny oběd. A tak jsme zašli do restaurace a ještě blíže se seznámili u koktejlů. Potom jsme se již docela stmelení vrátili na konzulát a už nikdo do nikoho nerýpal „Vy jste tu nestál“, ani nemával průkazy veteránů či invalidů. Mně to vychází tak, že obvykle bývá sklenice přece jen častěji plná než napůl prázdná.

Duše:

Taky se pořád chvám. Pak jsem se sebou taková spokojená! A ještě se mi líbila hra na výměnu emocí. Třeba teď ti vjedu do vlasů a vynadám ti, ale pak se hned přitulím.

Rozum:

Ale vůbec ne, nesmí se měnit emoce, nýbrž vztah.

Duše:

Dobrá, teď půjdu a rozmlátím celý servis, ovšem hned potom se zaraďuji.

Rozum:

Jen to zkus. Zavřu tě do komory a budeš tam sedět. Podívám se na tu tvou radost.

---

⁶ V překladu *Pomijivost vseho* - pozn. překl.

Duše:

Obléknu si smuteční šaty a zazpívám truchlivou píseň. A v tom hvězdy pohasnou a svět se pohrouží do mraku, nebe se zatáhne zlověstnou clonou, vyjde krvavý Měsíc, na zemi se rozhostí černé mlčení, se všemi božími stvořeními se skoncuje, odevšad se budou ozývat pláč a sten! O – ó – ó! Cítím, že už je blízko, ten den konce světa, kdy šavlozubí králíci přehryznou hrdlo všem tygrům, kdy sveřepí křečci roztrhají medvědy a krvelační motýlci rozkouskují krokodýly a zvířecí kobylinky k smrti ulechtají slony! Prázdnota se rozzáří a pohltí sama sebe! A začne všeobecná stávka účetních, a...

Rozum:

Ne, jen na účetní nesahej, raději jdi rozbít nějaký servis.

Duše:

Ha – ha – ha! Polekal ses!

Zkouška stojí za to!

Duše:

Zkusím se pokusit to vyzkoušet.

Rozum:

Jen opatrně.

Duše:

Jo a postupně. Potichoučku se plížíme, opatrně popolézám^e, a pak jednou nečekaně – a je vyzkoušeno.

Rozum:

A je to jako sprcha! Lup tě přes citlivé místečko!

Duše:

To ne, to se bojím. Lepší bude nezkoušet, jen se o to pokoušet.

General: Pěkný den (doufám), přátelé. Nedávno jsem objevil jednu dobrou techniku, o níž se chci podělit. Kdysi jsem se zabýval knihou M. Norbekova a J. Chvana *Trénink těla a ducha*. Ve všech cvičeních (kdo ji četl, bude si to pamatovat) se

tam doporučuje věnovat devadesát procent pozornosti nikoli technice, avšak vnitřnímu rozpoložení. A mimo jiné je tam jedna drobná větička, která mi otevřela cestu k této technice: „Vseje třeba dělat s tím, že se máme rádi.“ Jednou jsem si na to vzpomněl a rozhodl jsem se to vyzkoušet. A řeknu vám, že jsem zažil šokující pocity.

Jako by vznikl systém se zpětnou vazbou: obdivuji sám sebe, ať dělám cokoli, a zároveň dělám vše tak, abych se mohl obdivovat. Jakých pozitivních změn tak dosáhnu? Za prvé díky tomu probíhá indukovaný přesun tam, kde existují důvody k tomu, abych se mohl sám sebou kochat ještě více. Za druhé aktivuji vnitřního strážce, protože abych se mohl obdivovat, musím se pozorovat. Tak se totiž zvyšuje uvědomění. Za třetí když sám sebe obdivuji (v rámci prvních dvou bodů), začínají to dělat i ostatní, vybírám si přece tento vztah k sobě. Ovšem to je teprve začátek. To, co dělám, mě baví.

A co když začnu zaujímat pozitivní postoj, tedy *kochat se* svými myšlenkami a emocemi? Budu splňovat tytéž uvedené body! A navíc: vrstva mého světa (mé reality) je odrazem mého vnitřního světa. Pokud mám v nitru samá pozitiva, znamená to, že ve vrstvě svého světa budu mít co? To už přibývají důvody, abychom svou realitu obdivovali. Zkrátka a dobře za pokus to stojí! Domnívám se, že tato technika dá každému něco, a to, co získáte, se vám určitě bude líbit.

Michail: Zní to sympaticky.

General: Děcka, dneska jsem to zkusil. Víte, co to přináší?! Přináší to *plnou* kontrolu nad sebou, svým jednáním a navíc zásoby prostě nedocházejí! To je příležitost!!! Takže dnes jsem musel hodně chodit po městě (řešil jsem problém s pásem na elektrickou kytaru). *Vybavil jsem si*, že od nynějška až na věky věků se mám rád, a stalo se... To se nedá popsat, musíte to pocítit!!! V mžiku se stáváš člověkem svých snů (to nepřeháním), takovým, jakým jsi chtěl vždy být, ale nevěděl jsi, jak na to nebo jsi neměl dost zásob...

A nyní... celou dobu jsem si připomínal, co dělám (obdivuji se), což bylo doprovázeno dotazy typu: „A jak se mám v aktuální situaci chovat, abych se mohl při nestranném pohledu

obdivovat?“ To se týkalo také chůze, hlasu a všech drobností, až do nejmenších posunků. Vůbec to není těžké! Je to potěšení – cítíš se člověkem svých snů. A skutečně jím jsi! V nitru se ti rozhostí spokojenost, štěstí i absolutní kontrola! Jak se říká, všechno je perfektní... (poskokovi tuto ideu dodal Norbekov, mám právo to takto pojmenovat).

Šel jsem z hudebnin pěšky domů (nebyla to krátká cesta, ale napadlo mě, že se projdu) a nastal okamžik, kdy jsem pocítil oslabení kontroly a dokonce jakési znepokojení (to je číslo!!!). Začal jsem aplikovat koordinaci (jestliže se objeví dočasný diskomfort, znamená to, že v mém nitru probíhají činnosti směřující k jeho nápravě; pokud je splněna podmínka harmonie duše a rozumu a přitom dochází k nesouladu, znamená to, že chyba není jen má, jde o to, čeho se cizí kyvadla na mně bojí) – obvykle, přesněji vždy, to v takových případech fungovalo. Ale tentokrát ne... o co šlo? Nemohlo by to být znamení? A jaké? Že nejde o můj cíl? To se mi nezdá... Zbytek cesty domů jsem přemýšlel a když jsem vešel, náhle se mi rozsvítilo – samozřejmě je to znamení: pohybuj se dál!!!

Jedna škola skončila a nastal čas na druhou... racek Jonathan Livingston. A co another schooll Ale samozřejmě! Mít se rád znamená sympatizovat. A co víc – láska (!!!), to je kormorán! Jak bych v dané situaci postupoval jako člověk, kterého mám na světě nejraději?! Heuréka!!! A víte, přátelé, co vám řeknu, pocity, jež jsem zažíval, zatímco jsem sám sebe obdivoval, nejsou nic ve srovnání s tím, kdy jsem si uvědomil svou lásku. Tu je ovšem problematické udržovat ve všech situacích na stejné úrovni. Přesto jsem našel řešení! Naučil jsem se být stále šťastný. Uhodli jste mé tajemství?

Sarina: Ty jo! Piš rychleji! Umírám zvědavostí!

General: Takže, přátelé, pokračování příběhu mága. (Každý den mě překvapuje tím, co se dozvím, ale na takové lidi se ostatní nehněvají, i když si o sobě myslí, že jsou kdo ví kým. Takže tak.) Dneska se mi rozsvítilo ještě jednou a já pochopil, že výše popsané techniky představují soukromý případ čehosi globálnějšiho. Je třeba si všimnout, že když jsem vyměnil sympatie za lásku, zůstal mi pocit, že to ještě není vše. Ve

skutečnosti je sice láska silou, která se podílela na tvorbě světa, v naší technice ovšem nepředstavuje něco, co by bylo *dokonalejší, pokrokovější než sympatie* (tímto slovem nahrazuji *obdivování se sama sobě*). Jak se ukazuje, aby toho nebylo málo (i když čemu už bychom se tu divili?), můžeme namísto dvou výše popsaných využívat jakékoli emoce, přičemž si vybíráme reakci, již nutně potřebujeme v daný okamžik.

Myslím si, že sympatie k vlastní osobě je zkrátka jakési univerzální rozpoložení, jež se v podstatě podle kontextu snadno přetvoří v cosi jemu podobného. Často k tomu dochází automaticky (mám se rád, protože jsem si jistý, mám se rád, poněvadž cítím svou sílu... – tyto věty jsem si sice neřikal, nicméně lze jimi vyjádřit změny rozpoložení). To znamená, že se při tom vůbec nenamáháme (a to je správně!). Takže tak. A nyní náš úkol naučit se ze všech emocí, pocitů vybírat tu (je třeba předpokládat, že bude pozitivní), kterou potřebujeme aktuálně, v dané situaci. Co je zač ten globální princip, jenž umožňuje, že můžeme sami sebe ovlivňovat?

Především si musíme říci, že budeme jednat tak, abychom při nestranném pohledu získali potřebnou reakci. Například chci, hmm..., řekněme, více si věřit (nejde o tu sebejistotu spojenou s nadbytečným potenciálem). Pokud se budu cítit jistě, budu si jistý (a co?), a kdokoli se na mě podívá, bude moci konstatovat: „Jo, ten si věří.“ Co tedy dělám? Ptám se sám sebe (možná dokonce mimo druhou signální soustavu, beze slov, je to tak rychlejší a jednodušší): „Jakými neverbálními prostředky musím disponovat, abych se považoval za sebejistého, podívám-li se na sebe nestranně?“ Tak!

Mám vám říci ještě něco? Naučili jsme se sami sebe ovlivňovat. Opravdu? Víte, že jsme se právě v tomto okamžiku naučili ovlivňovat vztah ostatních k nám? Pokud se přece jeví (použiji výše uvedený příklad) jistým (ale nevypadám tak a nesnažím se tak vypadat), cožpak pochybujete, že si věřím? Jsem přece takový!!! Zůstává pro mě nepochopitelným tajemstvím, odkud vím, a to nevědomky, jak se mám chovat, abych byl přesně takový, jakým míním být. Myslím, že se

projevují nadbytečná dvě procenta mozku, která jsme se právě teď naučili využívat. Informace o neverbálních prostředcích evidentně pocházejí z našeho úžasného prostoru variant, takže by bylo docela hloupé znepokojoval se kvůli jejich nesprávnému použití.

Aplikace neverbálních prostředků by mohla být nesprávná pouze v případě, že bychom se pomocí samotného rozumu snažili vypadat jako někdo, kým nejsme. A teď – bác! – napojili jste se na duši či co to tam je... a nyní je vše mnohem jednodušší. To, co je napsáno tučným písmem, jsem nazval principem vnitřní zpětné vazby, což bychom mohli zkrátit na VZV. Naučili jsme se ovlivňovat realitu, nyní můžeme ovlivňovat sebe. A jestlipak se díky tomu nezvýší stupeň ovladatelnosti vrstvy našich světů?

Pomocí transurfingu dosahujeme cílů, tedy vybíráme si je, a princip VZV nám pomáhá nabýt klidu během dosahování cíle, v okamžiku jeho dosažení a po něm. Bible káže milovat bližního a *Kámasútra* vysvětluje, jak přesně se toho ujmout. Takže! V učebnici konfliktologie jsem narazil na dobrou větu: „V životě existují dva cíle: nejprve získat to, co chcete, a poté si to užívat. Pouze nejmoudřejší dosahují druhého cíle.“ Tak co, přidáme se k nim? Transurfing + princip VZV = ovlivňování vnějšího i vnitřního světa. Není to skvělé?

A nyní odpověď na hádanku (Nikdo se nedovtipil? Nevěřím!!!): Tajemství štěstí nespočívá pouze v umění dosahovat cíle, ale také v umění být tím, kým toužíme být. Toto umění nyní ovládáme. Myslím si, že brzy poznáme, jak u ostatních lidí vzbudíme každou reakci, jakou potřebujeme – a to nejen tím, že budou reagovat přímo na nás. Předpokládám, že to je založeno na tomtéž principu, nicméně zatím k této věci nedokážu říci nic určitého.

Nemyslete si, že jsem zapomněl na vějíř⁷. Jen hledám nové přístupy, jelikož jsem přesvědčen, že musí existovat možnost

---

⁷ Jde o efektivní technologii lidských vztahů, která představuje základní součást transurfingu. Hlavní princip vějíře lze zformulovat

vzbudit u lidí kýženou reakci, aniž bychom stejnou reakci museli projevovat vůči nim. Mimochodem gratuluji, jsme zase o krok blíž k vnějšímu záměru.

Ještě několik slov k tématu. Já jsem si za základní rozpoložení zvolil sympatie k sobě, u vás tomu však může být jinak. Chce-li někdo vidět výsledky, potřebuje praxi a nejen holý fakt, co se stane první den. Druhý den... Experimentuji s nejrůznějšími reakcemi, ovšem všechny jsou spíše pozitivní, neboť nejsem sebevrah. Je třeba říci, že tato technika skutečně pomůže v mnoha životních situacích.

Potřebujete například nějakého takzvaného *fair-weather friend*⁸, možná to lze přeložit? Vstoupili jste třeba do nějakého klubu. Jste-li muž, zaměřujete se (otázka zní) takto: „Jaké chování (jaké nonverbální prostředky) mám zvolit, abych, podívám-li se na sebe *očima ženy*, vypadal sexuálně přitažlivě?“ Píšu *vypadal*, protože chápeme, že tato technika a její otázky - zaměření se týkají všech smyslů včetně šestého (to myslím vážně). Obecně lze slovo *vypadat* změnit na predikativ jiné reprezentační soustavy. Pardon. Například: „Jaké chování si mám zvolit, aby lidé v mém okolí i já sám jako pozorovatel jsme mohli cítit, že...“ Tento vzorec je pro *kinestetiky* (smyslové vnímání). Pro ty, již upřednostňují zvukový systém: „Jaký mám mít hlas, abych byl člověk s určitými vlastnostmi.“ Nejlepší je aplikovat více než jednu formuli a také je to efektivnější. Na všechno si vlastně celkem rychle zvyknete, nutnost otázek odpadne a zůstane jen jedna celistvá *totální kontrola*. Takže tak. Nemyslím si, že je to vše, co by se dalo říci, ale zatím to stačí.

P. S. Nečetli jste náhodou R. Bacha *Dobrodružství mesiáše z donucení*?⁹ Inspiruje a obecně je to ryze transurfářská knížka.

---

takto: vzdejte se záměru dostat, nahraďte jej záměrem dát a dostanete to, čeho jste se vzdali – pozn. autora

⁸ Kamarád do pohody, nikoli však do nepohody - pozn. překl.

⁹ Do díla amerického autora Richarda Bacha patří mimo *Iluze (Dobrodružství mesiáše z donucení)* také bestseller Jonathana Livingstona *Racek* - pozn. překl.

Ljelik: Více než rok jsem sledovala a nějaký čas se účastnila fór Norbekova a Anny. Lidé, kteří docházeli na jeho kurzy, se dostávali do euforie, i když je pravda, že ne od prvního dne. Jenže pak docházelo k jakémusi odklonu, takže mnozí znovu sklouzli do *svého blátíčka* bolístek a problémů. Už tehdy jsem se rozhodla, že v jeho systému ten *triumf* není. Člověk se prostě nemá rád, ale spí a vidí, jak to za něj dělají druzí. A slyší: „Jsi král (nebo královna) a měj se rád (ráda).“ Kdo chce, může se z toho posadit na zadek... Nejdříve však pochop, co to znamená mít se rád, a teprve pak si nasazuj korunu, samozřejmě pokud se ti bude chtít. Tak to mám já, Generále, ty to máš možná úplně jinak.

Duše:

Tak co, kormoráne, líbím se ti?

Rozum:

Jasně, kormoránko. Lovím pohodu z tvé neverbální komunikace, až mi z toho jde hlava kolem. A mám-li mluvit vážně, přináší ta sebeláska nějaký prospěch?

Duše:

Jestli se obdivuješ doopravdy, pak ano. Strážce:

Dokonce ještě více, poněvadž člověku přímo škodí, jestliže se nemá rád. Svět je přece zrcadlo, takže jak se do něj kdo dívá, tak se i odráží. Víte, v co se mění jedinec, pokud se k sobě chová lhostejně a žije sám se sebou jako se sousedem? V to, čemu říkáme *šedivá osobnost*. A naopak, spatříte-li někoho, kdo jako by z nitra zářil, vnímáte jej jako okouzujícího, sympatického. Proč?

Protože jaký je obraz, takový je odraz. Půvabné bytosti jsou prodchnuty především láskou k sobě.

Rozum:

Ale vždyť takhle se zanedlouho změní v sebumilujícího páva. Jak se tomu můžu vyhnout?

Strážce:

Velmi jednoduše: musíš se mít rád, aniž by ses srovnával s ostatními. Půvab je láska k sobě bez přiměsí povýšenosti.

Kontrolovatelný putnismus

Duše:

Vyhlašuji kontrolovatelný nepořádek. Totální kontrolu nad všemožným nešvarem.

Rozum:

A dál?

Duše:

Pak nastupuje kontrolovatelná anarchie, chaos, kontrolovatelná zvěle, beztrestnost a všelijaké třeštění.

Rozum:

A jaký to má smysl?

Duše:

Pod přísnou kontrolou se zblázním. Jak se mi zachce, můžu běsnit jedině tehdy, dělám-li to vědomě. Principy transurfingu neporušuji – v tom to je!

Vladimír: Národe, tak jsem se rozhodl nadnést jednu otázku, jelikož už ji v sobě nemohu udržet. Řekl bych, že jsou potřeba nějaké alternativní pohledy.

Poslední dobou se stále prakticky věnuji navyšování osobní energie, plnění drobných objednávek a také hledání standardních článků událostí pro různé situace. V této etapě považuji za svůj (a myslím, že to platí i pro mnoho dalších) základní problém, jak mohu při zadávání objednávky snížit svou závislost na konečném výsledku. Tomu se říká *zdravý putnismus*.

Čeho jsem si všiml. Velmi rychle a přesně se mi plní objednávky, z nichž přímo pro mě neplyne prakticky žádný užitek či které mi poskytují jen minimální výhody. Myslím, že všichni budou souhlasit, že abychom rostli a zvyšovali si úroveň, je třeba dělat něco vlastníma rukama a vidět výsledek, tehdy se objevuje jistota a pevný záměr. Čím opravdovější budou naše úspěchy, tím rychleji se dostaneme na více méně

normální úroveň. Tady se však setkáváme s problémem: čím výše je nastavena laťka objednávky, tím hůře se zbavujeme závislosti na konečném výsledku. Pokud šlo jen o kontrolu myšlenek, pak se řešení v zásadě našlo, jenže zde přicházejí na scénu emoce a začíná to nejzajímavější.

Jak lze snížit emocionální závislost na konečném výsledku?

Myslím si, že překonat právě tohle pro mě aktuálně představuje velmi těžký úkol. Celá naše životní zkušenost nás učí, že chceme-li doopravdy něčeho dosáhnout, je třeba na tom zapracovat a potrápit se. Takže je dost složité vystrnadit to z hlavy rychle a bez psychických následků, až se může uvedený proces protáhnout, jako u mě, na docela značný interval. Není pravda, že bych si tak dlouhé mučení užíval.

Co s tím nadělám?

Domnívám se, že o jednom způsobu vím. Ne, žádná hypnóza, NLP¹⁰ a další módní výstřelky.

Kratičký příklad.

Je to celkem nedávno, kdy jsem se večer rozhodl, že se půjdu projít do parku. Volné lavičky jako vždy aby člověk pohledal. Ale copak to je pro nás problém? Obvykle objednávku zadávám ještě před příchodem do parku a tehdy většinou potíže nemám. Tentokrát mě přemohla skleróza a nejspíš mi chtěli dát lekcičku, takže jsem objednávku zapomněl podat a přišel jsem do parku, jak se říká, na „blind“. Proběhl jsem aleje tam a zpátky, objednávka neobjednávka, a důležitost se navýšila dokonce i u takovéto hlouposti. To je celé. Nakonec jsem se dočkal, místo se uvolnilo, a tak spokojeně sedím a přemýšlím, jak se s důležitostí prát.

A v tom mi přijde na oči nešťastník jako já, který chodí sem a tam a doufá, že někdo opustí své místo.

A teď otázka pro všechny.

Použili jste svůj záměr často k tomu, abyste něčím pomohli zcela neznámým lidem, přestože jste předem věděli, že vám

---

¹⁰ Neurolingvistické programování – pozn. překl.

dokonce ani nepoděkují a navíc se ani nikdo kromě vás nedozví, že jste to udělali?

Já osobně do té doby nikdy. V zásadě nepomáhám nijak rád a to ani když vím, že mi za to někdo něco dá.

Co bylo dál.

Rodí se mi myšlenka: „A proč bych tomu člověku nepomohl a nenabídl mu místo?“

Prostě tak, jak se říká, zničehonic. Během deseti dvaceti sekund po zadání objednávky se zvedli lidé ze dvou laviček, jež dotyčný v tu chvíli míjel. Za obvyklých podmínek je pravděpodobnost takového obratu událostí prakticky rovna nule, tak už uvěřte. Mně tehdy nemálo poklesla čelist. Pro pochybující řeknu: než se uvolnilo místo pro mě, čekal jsem asi dvacet minut, tehdy jsem tam speciálně kvůli kontrole poseděl celou hodinu a další lavička se uvolnila za třicet minut.

Nyní poučení.

Netvrdím to na sto procent, nicméně je zcela reálné, že byste mohli získat zkušenost s plněním složitých objednávek a rychle absolvovat onen boj s důležitostmi tak, že byste plnili objednávky pro ostatní lidi. Nikoli pro přátele nebo pro rodinu, nýbrž pro osoby takřka neznámé či úplně cizí. Vzpomeneme-li zde vyprávění o těch, kdo uměli tvořit z vody víno (každá kultura na to měla své osobnosti, které zvládaly to, co pro obyčejného člověka v zásadě není možné), uvidíme, že Lví podíl jejich jednání směřoval k jiným lidem, jež zpravidla vídali poprvé v životě. Není-li to cesta jediná, docela určitě je nejkratší.

To vseje můj skromný názor.

Sarina: Chod tvých myšlenek se mi líbí. V tomhle směru je třeba přemýšlet.

Vladimír: Někde na podvědomé úrovni už mi začíná docházet, že **žádná hranice neexistuje** a že tento *film* pod názvem *reálný svět* si lze přehrávat, jak se mně či vám hodí. Až se ocitneš v mrzutostech, v nichž by ses ještě zhruba před půlrokem pěkně máchal tak, že se ti na to ani pomyslet nechce,

teď to pro tebe nejsou problémečky větší než dotěrný komár, pochopíš, že dál už bude všechno jen zajímavější.

Arnika: A! Ještě tohle! Teď se sebou experimentuji! Pozorovatel na místě! Tolik se umím chvástat, až je milo se dívat! Ty potenciály mě tak rozmetaly po vesmíru!!! A můj strážce (to jsem já, já, já) se dívá! Bratři a sestry! Zblbnout se dá! Transurfing je síla, i když se nedaří! A nedaří se snad?

Vigo: Chápu to tak, že putnismus se dokážu naučit jen za jedné podmínky, a to jestliže změním svůj světónázor. Mágové to tak dělají, většinou zvysoka kašlou na obyčejný lidský život, jejich zájmy leží na úplně jiné rovině. S okolní společností se stýkají výhradně v kontextu kontrolovatelné hlouposti. Srovnajte to se Zelandovým principem, který vyzývá, abyste *se nechali pronajmout* – podle mého jsou to zjevné paralely. Nechat se pronajmout znamená prostě hrát svou roli. Jen mágové rozprostírají tento princip na celý normální život; včetně diskuzí na fórech.

Našel jsem ještě jeden zajímavý klíček. V čem spočívá. Existují dva typy lidí: ti, jimž se každý počín podaří, a ti, kterým se nedaří nikdy nic. Bez falešné skromnosti patřím k prvním. Již dávno jsem si všiml, že pro mě není problém sesmolit jakoukoli věc, a to – jak je u Rusů zvykem – z haraburdí, jež mám zrovna po ruce. Vzhledem k tomu, že bydlím ve vlastním domě, všelijakých mechanických i jiných krámů se u mě najde dost, jelikož je mám kde skladovat. To, co vyrábím, možná nevypadá úplně hezky, zato to vždy funguje, a navíc dobře a spolehlivě. Zaujal mě sám proces vytváření čehokoli: obvykle je potřeba vyrobit nějakou věc. Normální konstruktér nejprve dělá plány, pak podle nich sestruje. Já naopak: hned se chopím díla, protože vím, že se mi to podaří.

Opravdu to vím, protože od dětství konstruuji a opravuji všechno. Nejprve se dívám do garáže a dalších skladišť a hledám, co by se mi hodilo. Přitom ani sám ještě nevím, co potřebuji. Dívám se, jaké kousky mi přijdou vhod... Jak bych z nich mohl něco smontovat. Pak začínám pilovat, vrtat, pájet a přitom mi vše jde jako po másle. Potřebné drobnosti jako by se mi samy nabízely a ještě do sebe navzájem ohromujícím

způsobem zapadají. Nakonec se vymyšlená věc velmi rychle stává realitou.

Popsaný proces odpovídá teorii transurfingu. Existuje záměr něco udělat, konečný cíl je přibližně jasný, ovšem jeho kontury jsou celkem nestálé. Přistupuji k prvnímu kroku, tedy koncentruji se na aktuální článek přenosového řetízku, načež se celý řetízek sám optimálně skládá. Prostor variant předhazuje potřebné detaily a technická řešení, jen je třeba si jich všimnout a aplikovat je. To je názorný příklad správného využívání přenosových řetízků.

Na celé záležitosti vnímám jako nejpříjemnější fakt, že tuto zkušenost, tento algoritmus dosažení cíle, lze bez potíží přenést na cokoli. Srovnajte uvedený algoritmus se slovy Florindy Donner-Grauové v knize *Sen čarodějnice*: „Nezneklidňuj se drobnostmi. Máš-li přesvědčení, drobnosti mají tendenci přizpůsobovat se okolnostem. Tvým plánem může být toto: vyber si něco a nazvi to začátkem. Poté jdi a postav se tváří k začátku. Postav se tváří v tvář začátku, dopřej mu udělat s tebou vše, co je mu libo. Doufám, že tvá přesvědčení ti neumožní vybrat začátek rozmarně. Dívej se na věci reálně a skromně. Začni teď!“

P. S. Jako začátek můžeš podniknout vše, co chceš. Podle mého tu jsou zjevné paralely. Cožpak to není správné?“

Ljelik: Osobně souhlasím s tvůrčím přístupem k věci, je to tak a to potvrzují na základě vlastní zkušenosti. Kdysi jsem si šila oblečení, aniž bych používala stříhy. Rozložila jsem si látku na podlahu, lezla po ní s nůžkami a dařilo se mi dobře a byla jsem originální. Kamarádky mě žádaly, abych jim poskytla svůj stříh (takže výsledek mé práce se opravdu líbil), jenže když jsem jim vysvětlovala, jak jsem to dělala, nevěřily mi a myslely si, že prostě mlžím. Nicméně časem se staly svědkem mého nestandardního přístupu. Stejně to šlo s přípravou jídel, s recepty, z nějakého důvodu jsem se nechtěla opakovat. Také jsem procházívávala hloupostí a zbytečností ve svém pokoji, načež jsem z nich vyiplala něco úplně nového. Mám však jednu zásadu – se špatnou náladou se do díla nepouštím!

Duše:

Kontrolovatelná hloupost – to je elegantní. Rozume, tobě by neuškodilo, kdybys tu svou dostal pod kontrolu.

Rozum:

Je mi houby po tvé kontrolovatelné ironii. Beztak se nehodí nechat věci běžet samospádem a spoléhat se na štěstí. Každé dílo potřebuje dobře promyšlený plán.

Strážce:

Plán, a to ten nejlepší, již existuje v prostoru variant. Proč se například nezřídká stává, že trávíte spoustu času hledáním toho, co nutně potřebujete koupit, všude možně, když to nakonec máte před nosem? Lidé si zvykli překonávat překážky a tento zvyk jim přikazuje hledat složitá řešení jednoduchých problémů. Příroda jde naopak vždy cestou nejmenšího odporu a nemrhá energií zbytečně. Proč byste tuto vlastnost neměli využívat?

V prostoru variant existuje pořádek: varianty a události se samy jako řeky řadí do optimálních řetězců. Totéž se pokouší dělat i každý, kdo řeší ten či onen úkol. Jeho rozum pracuje jako vyhodnocovací stroj, snaží se rozmyslet všechny kroky dopředu a sestavit plán jednání. Rozumu se ovšem optimální řešení podaří najít jen zřídkakdy, jelikož úkoly běžně obsahují příliš mnoho neznámých, navíc se situace průběžně mění. On však pevně trvá na svém scénáři, jinými slovy hrabe proti proudu.

Rozum:

Tak co, to mám jako přestat myslet?

Strážce:

Myslet se musí, ale jinak. V principu musíš všechno dělat tak, jak je to nejjednodušší, a poté se pohybovat po proudění variant. Co se tím myslí?

Za prvé je nutné přesunout důraz na hledání nejjednoduššího řešení. Dávejte pozor: jestliže řešíte jakýkoli úkol, byť by byl sebestříšnější, soustředíte se na to, jak najít řešení, nikoli na to, jak to udělat jednoduše. Nyní se musí stát výchozím bodem jednoduše. Pokud to od začátku nějak

skřípe, svědčí to o tom, že se páčíte do zavřených dveří. Je tedy třeba hledat jinou cestu. Jestliže například při prvním setkání s osobou opačného pohlaví vznikají nějaké nesoulady, můžete si být jisti, že z delšího vztahu už s velkou pravděpodobností nic kloudného nebude.

Za druhé platí, že nastane-li čas jednat, musíte nezbytně zapojit své uvědomění a pozorně sledovat znamení – nápovědy. Pokud budete mít oči a uši otevřené a nebudete se mrtvým sevřením zachycovat scénáře, objevíte jich spoustu. Jestliže se vám někdo snaží udělit rady, nebraňte se jim, naopak je přiřaďte k ostatním informacím. Nabízí-li vám někdo pomoc či projevuje iniciativu, nevzdávejte se jí. Cestou budete stále narážet buď na překážky, nebo na dveře otevřené dokořán – pohybujte se po trajektorii nejmenšího odporu. Tak se důraz přesunuje z kontroly nad scénářem na jeho dynamické upravování. Vyzkoušejte to a doslova pocítíte, kam vás proudění variant vrhne. Poddáte-li se mu, dostanete se k cíli optimálním způsobem.

Zvláštní pozornost je třeba věnovat stavu duševního komfortu. Duše si často neuvědomuje, co chce, nicméně absolutně přesně ví, co nechce, a vždy citlivě vnímá blízkost nepřijemností. Pokud musíte učinit určitý krok, ale v nitru tomu všechno odporuje, nedělejte ho.

Duše:

Tak ty mi tak nadáváš a přitom jsem tak hodná!

Transurfing kdykoli

Duše:

Transurfing mám pořád u sebe, v kosmetické taštičce.

Rozum:

Někdy mi připadá, že nemyslíš hlavou, ale tou taštičkou.

Duše:

Jenže já vůbec nemyslím – já vím. Ty se samozřejmě bez přemýšlení neobejdeš. Jestli chceš, povím ti jeden příběh, určitě se ti bude moc líbit.

Rozum:

Tak se ukaž.

Duše:

To je tak. O životě Tišky a o kocourovi Ješka. Žili byli Tiška a Ješka.

Rozum:

S jeho kocourem?

Duše:

No jo. Život Tisky byl hloupě veselý. Tiška byl úplný idiot. Ješka na rozdíl od Tisky byl kretén, jen na druhou. Ješkův kocour byl despota, panovačný a tmář, ovšem také apologeta mražených baltických sledů.

Jednou se Tiška vydal na návštěvu k Ješkovi. Přichází k domu, jenže Ješkův kocour, darebák, se mu rozhodl přichystat zrádné úklady a předstíral, že je plot. Tiška se ze zvyku pořád díval jen pod nohy, aby nestoupl na hrábě, a proto úspěšně přivedl své čelo ke srážce s plotem. Nechápal to, a tak ustoupil a začal se rozhlížet, dříve tam přece plot nestál. Plot, tedy Ješkův kocour, se přiblížil zezadu a padl na Tišku. „Ješkuuu!“ zařval vystrašený Tiška. Ješka se však v televizi díval na *Santa Barbaru* a nic neslyšel.

Řádně ušpiněný od bláta se Tiška nějak dokázal vysoukat zpod plotu, který se také zvedl, otřepal a vrátil na původní místo. Tiška zkusil dům obejít, ale to ještě nezažil – plot mu běžel v patách a neumožňoval mu proklouznout. Přitom to nebyl celistvý plot, ale jen malá část. Ješkův kocour také nebyl

velký, ovšem až strašlivě úskočný. Tak i onak se Tiška snažil vykrotit. Zkusil skákat, to mu však nevyšlo, protože plot stál pevně. Zkoušel se podkopat, jenže v tu chvíli na něj plot padal. Pokusil se zaútočit z týlu, ale chytrý plotář hbitě uhýbal. Tehdy se Tiška rozhněval a vši silou do něj kopl. Nato se plot rozzlobil ještě víc a vyletěl po Tiškovi.

Dlouho se honili, dokud plot neklopýtl a nespádl do jámy. V tom Tiška uviděl, že z opačné strany plotu trčí ocas, ježž kocour zapomněl schovat. Tiška byl sice absolutní idiot, nicméně dokonce i on se rázem dovtípil, že plot není nikdo jiný než Ješkův kocour. Dlouho nepřemýšlel, zaběhl do krámu, koupil mražené sledě a začal je házet na zem a couvat, zatímco lákal záludného kocoura: „Puťa puťa puťa!“ Plot hltal ryby jednu za druhou a od domu se stále více vzdaloval. Zčistajasna Tiška zahodil celý balíček se sledi a co mu síly stačily, vyběhl k domu Ješky. Ovšem plot byl hbitější – shrábnul balíček, dohnal Tisku a dopadl na něj. Zatímco se Tiška zvedal, plot zaujal svou pozici, nestydatě dal ruce v bok a začal se cpát sledi.

Milí posluchači, určitě si myslíte, že tato situace by mohla být považována za bezvýchodnou. Avšak nějaká cesta ven se vždycky najde, dokonce i v tak prázdné hlavě, jakou měl Tiška, pokud ji ovšem dobře prohledáme. Tiška se rozhodl k poslednímu kroku – zamyslel se, což u něj bylo velmi neobvyklé. A náhle se stal zázrak – potkalo jej fenomenální osvícení, geniální vystřízlivění a zářivé vyjasnění. Nakonec našel řešení a neudělal nic jiného než... To neuhodnete. Vykonal u plotu malou potřebu, takže ten se okamžitě změnil v kocoura a s hanbou se vrátil domů. Uvedený poučný příběh vykládá o tom, že přemýšlet, byť jen někdy, je přece jen velmi, velmi užitečné. Tot' vše!

Rozum:

Dobrá, pochopil jsem tvou ironii ohledně přemýšlení.

Duše:

Nic jsi nepochopil. Osvícení tě nepotká proto, že myslíš, nýbrž proto, že já vím.

Rozum:

S tím nebudu nikdy souhlasit.

Duše:

To vím taky, takže bůh s tebou.

Cheater: Chtěl bych zjistit, jestli je možné využít transurfing řekněme v autodopravě nebo při skládání zkoušek, a to v konkrétním okamžiku (například otázka získání či nezískání zápočtu se řeší aktuálně, tudíž ani není čas nějak zvlášt' si to vizualizovat). Proč se vlastně ptám: když jsem četl knihu a fórum, nabyl jsem dojmu, že se mluví hlavně o cílech středně a dlouhodobých, zato pro úkoly krátkodobé mi to všechno připadá jaksi nepochopitelné. Skládal jsem zápočet z účetnictví a snažil jsem se velmi nesměle a neprofesionálně aplikovat transurfing. Ani zbla mi to nepomohlo. Pochopitelně jsem sám nic neudělal, nicméně se v této souvislosti vynořila otázka: lze transurfing aplikovat v jakémkoli okamžiku, tedy i když předtím nebudeme s cílem nijak pracovat? Jinými slovy úkol vznikl právě teď – mohu tedy za takových podmínek využít transurfing? Pokud ano, zůstávají tytéž principy: vizualizace, nepřítomnost důležitosti a nadbytečných potenciálů?

Shere: Ano, je to možné, sám jsem tak řešil právě zkoušky. Podle mého názoru jsou metody transurfingu opravdu určeny na dlouhodobější mety, proto pro rychlé cíle využívám Simorona (neprotiřečí si s principy transurfingu). Když si například volíš otázku, tak ve vteřině, kdy ji vytahuješ, se bleskurychle přejmenováváš *na toho, kdo tahá určitou otázku*, přičemž samozřejmě jmenuješ otázku, již bys chtěl zodpovídat. Až zkoušku absolvuješ a budeš očekávat hodnocení, přejmenováváš se *na toho, kdo obdrží z účetnictví výbornou*. Nevím jak komu, ale mně tahle metoda funguje.

Sarina: Z celého transurfingu pomůže okamžité vyloučení důležitosti, uvolnění... V takovém stavu se totiž uvolňují¹ zvláštní možnosti a okolní varianty. Podle mě.

Un-Dina: Simoronská přejmenovávání často v mžiku snímají napětí a třas v kolenou. V kabelce stále nosím takovou gentlemanskou sadu:

1. Malinké autíčko (možná koloběžku). V potřebném okamžiku ho vytáhnu, povozím se a budu si říkat: samo jede, samo veze, samo v životě poveze (po seznámení s transurfingem někdy dodávám v posledním verši na lepší dráhu života převez).

2. Prezervativ. Univerzální prostředek prevence před různými neštěstími.

3. Magnet. Abych si přitáhl, co potřebuji.

4. Guma. Jestliže se ocitnete na byrokratických úřadech a potřebujete urychlit řešení situace – vytáhněte gumu, to zabere.

5. Kyselý bonbón (jakýkoli cucavý bonbón). Zajistí vytrácení problémů, front a podobně. Tohle všechno moc místa nezabere, na beton to funguje a máte to pořád k ruce.

Zdá se mi však, že transurfing lze aplikovat i na krátkodobé úkoly. Jestliže si například v hlavě ještě před zkouškou přehráváš diapozitiv, na němž už vidíš výsledek, sleduješ na něm zápočet a jedničku nebo koukáš na sebe, jak sedíš v baru a oslavuješ úspěšně splněný úkol. Proč ne? Prostě se vžíváš do příznivého vývoje událostí dle vlastního scénáře. Stejně tak lze poklepávat prsty za účelem rychlého přemístění do jiné reality, brát si na pomoc Sivku-Burku (k materializaci vytouženého): „Sivko-Burko, kouzelný koníku – (co chcete získat), staň přede mnou jako list před trávou.“¹¹ Existuje hodně říkadel.

Například:

„Na nebi letí letadla,
čekám převod od klienta,

---

¹¹ *Sivka-Burka* je ruská pohádka. Otec zadá třem synům, aby jej po smrti tři dny přesně o půlnoci přišli navštívit na hrob a donesli mu chléb. Dva nejstarší místo sebe vyšlou nejmladšího hlupáka Ivana, takže když se třetí noc Ivan s otcem setká, ten se mu odvděčí tím, že mu prozradí, jak si zavolat bujného oře, a řekne mu, že pokud mu vleze do pravého ucha a vyleze levým ven, stane se z něj šarmantní mladík. Krátce nato ruský car vyhlásí, že kdo na koni vyskočí až k okýnku věže, kde bude stát princezna, a políbí ji, ten ji získá za ženu. Spousta mužů se o tuto poctu uchází včetně starších Ivanových bratrů, nicméně Ivan díky bujarému koni a své přeměně jediný uspěje. Sice se pak vytratí, ale jak už to v pohádkách bývá, nakonec je nalezen a svatba je veliká - pozn. překl.

na nebi svítí luna,
klientů bude kupa.
Duje vítr jižanský,
vztah s klientem je přátelský.
Jestli dveře hlasitě bouchnou,
v mé šrajtofli peníze budou.“

V každé situaci můžete bez váhání zarýmovat tři čtyři veršičky, abyste podpořili úspěšný vývoj, a to dokonce i když nemáte básnický talent, třeba něco na úrovni růžek – tvarůžek a budka – kadibudka. Okamžitě si zlepšíte náladu, díky čemuž se sníží tragičnost situace.

Jangjel: Potvrzují! Funguje to skvěle. Taky to využívám. Někdy je případ tak naléhavý, že si navymýšlím obrovské nehoráznosti, ovšem беру je jako instrukce a přesně je plním. Jak je možné, že se smíchy neuchečtám k smrti, to nechápu. Je to prostě zázrak!

Arnika: Transurfing je způsob života a ne jen souhrn technik, které vedou k vyplnění přání. Těžko lze očekávat, že u začínajícího (či nezačínajícího) transurfaře půjde vše jak po másle. Existuje totiž nebezpečí, že se stane pánem nejen svého světa, nýbrž se prohlásí i pánem cizích světů. Jenže pak dostane pěkně přes pusou. Krátce řečeno: „Můj svět se o mě stará.“ Někde musíte vystát frontu, takže to tak má být. Neudělal jsem zápočet? Možná se za tím skrývá velké pozitivum. Jestliže svému světu důvěřuji, nemůže mě nic podobného rozčarovat. I simoronisté mají svůj princip: „Uspokojuje nás jakýkoli výsledek.“

Koška: Absolutně s tebou souhlasím. Zformulovala jsi moje myšlenky. Taková nečinnost symbolizuje celistvost se sebou i světem. Techniky jsou tu pro nás a nikoli my pro ně.

Un-Dina: Zdá se, že ale nikdo neříká, že je to soubor technik, a už vůbec nestanovuje termíny splnění. Napětí z okamžiku dokážou sejmout hloupé kousky. To je celé.

Pilot: „Uspokojuje nás každý výsledek, ale raději jiný.“ Co si pamatují, je to jedno ze Simoronových pravidel.

Arnika: Dnes jsem si potřebovala koupit poštovní známku. Prošla jsem kolem trafiky. Křížovatka. Červená. Pošta. Tam

stála taková fronta, že jsem se zhrozila. Rozhodla jsem se pro dnešek obejít bez známky. Jdu zpět. Křižovatka. Červená. Trafika. Žádná fronta, známek habaděj. Koupila jsem ji. Musím dopis odeslat. Jdu na poštu. Křižovatka. Červená. Pošta. Odeslala jsem ho. Znovu křižovatka. Červená. Na trafice je přimontovaná ta věc, odkud lze dopisy odesílat. Jdu do obchodu. U pokladny není fronta. Jen jedna žena. Radovala jsem se brzy. Vysypala celý pytlík drobných a pokladní počítá, počítá... tou dobou jsem se uvedla do meditačního stavu. K čemu mi to všechno je? Celou dobu jsem byla dobře legračně naladěná. A hlavně se mi hrozně líbila moje dnešní mimořádná vnímavost, jasnost myšlení a citlivost.

Jangjel: Nefungují techniky. Funguje člověk a to, co má v sobě: jeho přesvědčení, víra. Je potřeba, aby se odpovídalo předsevzatému stavu v jeho nitru. Chceš-li bohatství, vyhov mu. Není důležité, co k tomu využiješ. Vše na světě je transurfing a vše na světě je Simoron. A vše je naše zrcadlo. Zrcadlo odráží opravdová přání a nikoli nahlas pronášené *co kdybych tak měl*. Tak to je.

Duše:

Chci nové švihadlo! Je to moje opravdové přání.

Rozum:

Chceš toho nějak moc. Opravdové přání je to teprve tehdy, když to chci i já.

Duše:

Dobře, ale co když prostě jen nechceš, jenže ono to je potřeba, a to právě v tuto chvíli, a na transurfing ani na přemýšlení o opravdovosti přání není čas – co se dá dělat?

Strážce:

Aktivovat záměr a prostě jít a brát si, co vám náleží, jako by vám přišlo oznámení o zásilce. Vzniká-li nějaké aktuální přání, obvykle se v hlavě zapojuje analyzátor: podaří se, nebo ne? Tohoto škodlivého zvyku je nutno se zbavit. Je třeba nemyslet, ale nasměrovávat se. Pokud tedy v jistý okamžik potřebujete autobus, parkoviště pro auto, nutný nákup, papír, zkoušku,

popovídání, setkání – prostě cokoli, nedumejte nad tím, nýbrž zkrátka jděte a získejte to.

Neplývejte zbůhdarma energií na to, že byste se trápili otázkami typu, jak je to vůbec možné, jak a kde se co bere a tak dále. Zaplašte neklid, přání a naději a ponechte si pouze klidnou jistotu. Vžijte se do toho pocitu, kdy vnímáte záměr mít bez všemožných podmínek a úvah. Například nepřemýšlím, zda uspěji, přijede-li autobus, jak dlouho budu muset čekat – prostě jdu na zastávku a vím, že autobus teď pojede. Necht' vás toto rozpoložení všude provází.

Budete příjemně překvapení, až uvidíte, že vám svět jakoby lichoť a snaží se vám všelijak vyhovět – všechno bude dobře vycházet. A všechno díky tomu, že jste třeba jen zaměnili úzkostlivé úvahy pevným záměrem mít.

Rozum:

Hej, duše, kam ses vypravila?

Duše:

Pro švihadlo.

III

Houpačka snů

Ošklivé káčátko

Duše:

To káčátko je takový ničema! Pozvu racky, sejdeme se, nakrčíme obočí a povíme lumpovi všechno, co si o něm myslíme! Přidají se ještě kavky a sojky, uf, ukážeme mu, trumberovi! Připravíme takový povyk!

Rozum:

A kachny pozveš?

Duše:

Ty určitě nepřijdou, budou se stydět. A i kdyby, nedokážou hanbou a pohoršením ani vykřiknout, budou jen mlčky stát a hledět s výčitkou: zplodily jsme ho my. Jak jen země snese takové nestydaté káčátko! Víte, dokonale beztrestně vymýšlí všelijaké výtržnosti, zloduch! Docela se odvázal, lotr!

Rozum:

No, no, už dost, nějak se ti rozběhla fantazie. O tom se tam určitě nemluví, pojďme se raději podívat.

Sofja: Chtěla bych se zeptat, jak se cítíte mezi *obyčejnými lidmi!* Setkali jste se kvůli svému nadšení někdy s výsměchem? Chtělo se vám *přede všemi* někdy *utéct a schovat se ve své ulitě* (uf... nejraději bych kurzivou napsala všechna slova) a zůstat jeden na jednoho se svým duchovním růstem??????? Ať bychom byli sebevíce rozumní a chránění, beztak žijeme mezi lidmi... Mezi těmi, koho baví sledovat seriály, tupé vysílání o nějakých *Oknech* a jiné hlouposti, a kteří přitom člověka, jenž se zabývá jógou, meditací, různými praktikami a ještě jakýmsi transurfingem (jejich názvy ani nedokážou vyslovit), považují za bílou vránu, ošklivé káčátko či obecně jedince, který pomalu, ale jistě vysiluje? Chtělo by se od všech utéct a schovat se ve své ulitě, jenže to je přece nemožné...

Ljelik: A proč utíkat? Pro tvůj věk je to vynikající *cvičiště*, hlavně nemá cenu, abys někoho násilně probouzela,

přemlouvala, něco mu vysvětlovala... Jak bys mohla pochopit, nakolik ses od *spáčů* odpoutala, aniž by ses nad ně povznesla? Samozřejmě to bude nějakou dobu těžké, jenže jinak si neujasníš úkol, který spočívá v toleranci a přijetí světa takového, jaký je ve všech jeho projevech.

Arnika: Proč bys měla všem vykládat, čím se zabýváš? Zvláště pokud víš, že tě nepochopí, proč bys měla něco dokazovat, vysvětlovat či dokonce se snad ospravedlňovat?

Un-Dina: Neodsuzuj jejich seriály a tupé pořady, vzpomeň si, že ses na ně sama dívala. Ze zkušenosti mohu říct, že lidé si na *podiviny* zvykají celkem rychle a přijímají je jako fakt. Není třeba se nikam schovávat ani zalézat do ulity – neutrálně, přejícně se dívej kolem sebe, aniž bys někoho odsuzovala nebo se nad něj povyšovala, a rozhodně nebuď dotčená. Pokud se tě na transurfing zeptají, povíš jim o něm.

Sofja: No, a o to právě jde, že já je neodsuzuji... Jen se ptám: „Proč??“ Proč oni soudí mě? Považují své chování za normu a moje za Odchylku? Vůbec nejsem slabá a dříve jsem na všechny výpady odpovídala, že budu všechny ty knihy číst tak dlouho, dokud mi budou pomáhat žít a jinak přistupovat k života. Nyní už na mě všichni pozorují změny, jelikož jsem se z kňoury změnila v optimistu, jenž miluje život. Z této cesty už nesestoupím. Jediné, čeho se mi nedostává, jste vy všichni v reálném životě. Pochopte, když se na mě hrne velký objem informací, potřebuji je s někým probrat, podělit se o ně. Miluji celý svět. A proto chci ze všech udělat tak šťastné lidi, jako jsem já. Chci je naučit vidět svět jinak. Někdo mě chápe, zajímá se, ale v zásadě mě vnímají jako mimozemšťanku s podivnými názory... A tak jsme tu vlastně dvě... Jedna, která je skutečná, dnešní, se svými zájmy a novou komunikací, a druhá, včerejší, jež jako by byla jako všichni. Tím, že snižuji důležitost, už brzy budu jen dnešní. Jenže do jisté míry mi v tom brání strach.

Invertor: Takovému posmívání jsem vystavený celý život, co si pamatuji. Už když jsem se poprvé dostal do kolektivu jiných dětí a nedokázal jsem se nijak ukázat, hned jsem byl terčem odsudků a posměšků.

Joker: Postupně se začínám přijímat taková, jaká jsem, přičemž zatím bojuji s různými deficity z minulosti, které se evidentně doplňují. Vše se srovnává, takže i celý svět začínám přijímat takový, jaký je. Chápu vaše starosti, sama jsem jimi prošla. Všechno začíná u vás samých. Měním se já, mění se svět. Všechno má svůj čas.

Sofja: Někde jsem četla, že nikdy lidem není třeba říkat, co nechtějí slyšet. To je pravda! To znám! Ale beztak se mi moc a moc chce ostatním pomoci. Dočítám třetí knihu transurfingu a jsem nadšená. Je tu všechno... Je tu klíč ke šťastnému životu. Chci na něj nalákat co možná nejvíce lidí!!!!!! Už hodně dní vysedávám na fóru, čtu knihy a zároveň se snažím proniknout k synovi. Říkám mu, že čím dřív přijme pravdu, tím šťastnější si vybuduje život. Ukazuji mu příklady malinkých zázraků, jež se mi začaly dít, všechno je ovšem marné.

Těžko se smiřuji s tím, že každý má svou cestu. Mooc bych si přála, aby se mým blízkým žilo snáze a pohodlněji než mně. Jaká škoda, že jsem člověk, který by mě k tomu všemu přivedl, nepotkala dříve. Prošla jsem si problémy, kdy mi bylo ukrutně zle, jenže tehdy se nikdo neukázal... Měla jsem jen knihy... Už uběhl rok, co hučím do sestry. Pomalu, ale jistě nyní začíná číst, ptát se mě, naslouchat... Zdá se mi, že i tak budu dostávat přes pusy, protože jestli si z deseti lidí vyberou správnou cestu dva nebo tři, i to bude dárek. Jen kvůli těm osmi ostatním bych tak často nejradyji zmizela do podzemí...

Kys: Proč bys měla lidi učit, jak mají svět vidět jinak??? V tom je celý půvab – každý z nás jej vidí jinak. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že totéž se dělo mně. Snažila jsem se svým blízkým otevřít oči, ospravedlňovala jsem se za svůj světonázor, prostě jsem se ještě máchala v té kaši, ovšem potom jsem se uklidnila. Je to můj život a nikdo jiný ho za mě neprožije.

A tamto je jejich život. Nechci jim ho žít. Vše se utišilo, zapadlo na své místo a všichni jsou zticha a spokojeni. Naslouchej své dušičce, dělej to, co se jí líbí. Jestliže je ona spokojená, pak je spokojen i svět kolem tebe. Však uvidíš...

Landyš: Zaposlouchej se do šumu hvězd... Potřebuje někdo kromě tebe tvoje nápady? Samozřejmě, že ne! Proto nech být svoje pokusy udělat svět šťastným. Ať si každý žije tak, jak se mu chce...

Lotos: A to ošklivé káčátko... Proč musí být takové a není krásnou labutí? Já například žiji v absolutní harmonii se svým okolím, i když se od dětství nechovám jako ostatní a často porušuji obecně přijímané normy. A nic se neděje, vše je v pořádku. Jen někteří se občas diví: „Jak to dokážeš?“

Pilot: Nastupuji do autobusu, vstupuji do vozu. Nejsou tam skoro žádná prázdná místa. Místo na sezení vzadu v koutku mě neuspokojuje, takže si sedám na volné místo vedle černošky. Podíval jsem se na ni, byla mi velmi sympatická, ale bylo na ní něco neobvyklého. Vyjeli jsme ze zastávky a za nějakou dobu volá někomu na mobil a začíná mluvit... krásnou ruštinou. Ticho stále smutně nechává někoho komunikovat. Nejspíš někoho zamilovaného. Jedeme dál.

Začal jsem mít pocit, že dívka potřebuje pomoc. Náhle jsem uviděl celý obrázek – rusky hovořící černoška. Vzácná kytička nejrůznějších potenciálních problémů. Plus smutek, který z ní čísel.

Brzy budu vystupovat a v tom mě napadá, že bych s ní pohovořil o transurfingu. Takové věci nedělám, zatím (!) se nepřidávám k lidem na ulici, ovšem tentokrát si myslím, že když duše *nešumí* proti, tak proč ne? Vytahuji z tašky knihu (je to *Stupeň III: Vpřed do minulosti!*), otvírám ji tak, aby byl vidět obal. Pár sekund předstírám, že si čtu. A potom se oné dívky ptám, jako bychom se spolu již dávno znali:

„Četla jste tuhle knihu?“

„Taje příliš složitá. Raději si přečtete Castanedu.“ (Byť je to divné, její povědomí o tématu mě ani nepřekvapilo.)

„Podle mě je tato kniha mnohem lepší, mně se v každém případě moc líbila.“

„Jestli ji budu číst, budu muset pravidelně docházet k psychologovi.“

„Naopak vás to této nutnosti zbaví. Máte internet? Pro začátek se podívejte na její stránky.“

„V rodině, kde bydlím, internet sice mají, ale já ho nepoužívám.“

Odmlčeli jsme se. Začínám se dívat z okna, abych zjistil, kde přesně se nacházíme a jestli jsem nepřejel svou ulici. Nedokážu se zorientovat, a tak se ptám řidiče:

„Doufám, že jsme ještě nepřejeli (mou ulici)?“

„Bohužel, přáteli, přejeli.“

Zastavuje, vystupuji, ani jsem se s dívkou nerozloučil. I tak už jsem zabrousil moc daleko.

JohnGo: Samozřejmě taky nemám problém, ovšem nastala jistá konkrétní situaci. Mám ženu (žijeme spolu přes osm let), jež je do morku kostí materialistka. Ať se věnuji čemukoli, vše považuje za sektářskou literaturu. Skutečnost, že zakladatelé některých *sektářských* proudů jsou uznávanými hvězdami světové vědy, ji nejen nepřesvědčuje, ba dokonce ji rozčiluje, byť jde o jedince, kteří to dotáhli na profesory a akademiky. Samozřejmě mi nemůže v ničem bránit, ale při každé vhodné příležitosti se snaží rýpnout si do mě. Takové kyvadlo je dobré, mluvím vážně, tak totiž člověk nepovolí. Takto tedy žiji... Raduji se.

Vladimír: Ale proč bychom měli tohle všechno někomu vykládat??? Prostě se tomu sami věnujte a těšte se ze života. Mně osobně nestojí za to, abych kvůli svému drobnému zájmu někomu něco vykládal a ještě navíc mu něco dokazoval. Pokud se mě někdo zeptá, jak to všechno zvládám a dělám, prostě mu vrazím tři knížky a řeknu: „Cti.“ Jestli někoho dostanou příbuzní či známí, sami jste tím vinni. Od té doby, co jsem začal transurfing (a ještě něco k němu) praktikovat, svět kolem mě se výrazně změnil a stal se mnohem přátelštějším a poddajnějším. Myslím, že kdybych začal všechny své známé o něčem přesvědčovat, měl bych mnohem víc problémů. Už slyším ohlasy, že lidi se mají zle a je třeba pomoci jim, aby vystoupili ze špatného kruhu. A tak se vás v souvislosti s nimi táží: „Podle čeho jste se rozhodli, že je jim zle??? Kde berete jistotu, že právě vy víte, co mají oni dělat??? Možná jim vaše rada přinese ještě větší újmu??? Kdo jste? Bůh, že rozhodujete, co je dobře a co špatně???“ Každý odpovídá jen za sebe a

veškeré problémy pocházejí zpravidla z dobrých záměrů, kde je jim cesta vymožena – sami to znáte.

Sofia: Vykládala jsem o transurfingu kolegyni. Přečetla si ho a líbil se jí, jenže navenek se nic nezměnilo. Zvláště její stesky na život mě provázejí neustále. Dokonce si toho ani nevšímá... A chce, abych je s ní prožívala a abych ji podporovala... Někdy mě to tak rozčiluje. **I** když vím, že lidi je třeba přijímat takové, jací jsou. Ovšem někdy je to jaksi složité...

Lotos: O tom mluvím. Nechce-li naslouchat – čím a jak jí lze pomoci? Akorát že mě to věčné skuhrání nerozčiluje, poněvadž prostě odejdu a s lidmi, již narušují mou harmonii, se přestanu stýkat. Možná to není docela správně (strkám hlavu do písku jako pštros?), nicméně je to jednodušší.

Evgenija: To je fakt, že pro tebe je to tak dobře. Každý odpovídáme jen za sebe. Jestliže nám je dobře, náš svět se naplňuje radostí a láskou, jež předáváme svému okolí (tedy, je-li připraveno je přijmout). Proto buďme šťastnými a zdravými egoisty!

Lotos: Hurá! Právě proto jsem si transurfing oblíbila! A to mi celý život (hlavně v dětství) za egoismus spílali (i když mně to bylo popravdě úplně fuk).

Sarina: Přidávám se a s výše uvedeným souhlasím ... Pokud v okolí postřehnou kvalitní změny na vás nebo ve vašem životním stylu, začne se jich pár zajímat, jak jste k nim dospěli.

Rozum:

Co je, ptačí tribunál se ruší?

Duše:

Ano, teď už vím, že je třeba zorganizovat společnost na ochranu ošklivých ptáků, zvířat a také lidí. Oni totiž vůbec nejsou oškliví, ba naopak jsou nešťastní, protože je nikdo nechápe. Všichni dohromady se budeme kolem malého hlupáčka scházet (ale pozor – se zavřenými a přejícími zobáky) a budeme ho hodnotit.

Strážce:

Hlavně se sami nesmíte změnit v odpadlíka. Proto je nutné, abyste vždy a všude dodržovali první princip transurfingu: dopřát si být sám sebou a ostatním totéž. To kyvadla vám nařizují, abyste jej porušovali. Živí se přece energií konfliktů, a tak vás provokují. Člověk musí být opravdu vzhůru, aby to pochopil. A pokud si okolí přeje ještě se prospat, ani nestojí za to ho budit.

Navrhuji vám provést zajímavý experiment. Až si někdy sami sebe uvědomíte ve spánku, zkuste okolním virtuálním osobám vnutit, že se jedná o sen. Ani slovu neuvěří a nebudou vás brát vážně. Totéž se děje ve snění za bdění. Všichni nejsou připraveni si uvědomit, že se jejich život od nevědomého snění liší jen málo. Ale za to není třeba nikoho soudit. Samozřejmě se dotyčné můžete pokusit zburcovat, avšak nemá cenu, abyste jim své nazírání na svět vnucovali, a už vůbec nepočítejte s tím, že vás pochopí. Spokojte se s tím, že váš vlastní život se stal vědomým, je to ohromný úspěch.

Život bez kyvadel

Duše:

Kdy půjdeme konečně na houpačky? Bez kolotoče není život!

Rozum:

Osobně upřednostňuji nikoli nejapné motání – kroužení na kolotoči, nýbrž promyšlenou jízdu autem s nějakým cílem.

Duše:

Dobrá, tak z prostoru variant vybírám auto radosti.

Rozum:

Co je to zač?

Duše:

Prostě se do něj můžu posadit, kdykoli se mi zachce, a můžu se radovat z čehokoli a kdykoli se mi zachce. Nepotřebuji k veselí žádné důvody, ani neznám žádná omezení radosti. Jenom ty budeš brzda – to ti jde dobře.

Lotos: Půl měsíce dovolené můžu v podstatě označit za život bez kyvadel. Skutečně to tak bylo. Nedívala jsem se na televizi, mobil jsem vypnula, na net jsem mrkla jen několikrát a jen proto, abych si stáhla přání k novému roku a zároveň taky nějaká poslala (jiné zprávy jsem nečetla). Kolem vládlo kouzelné počasí, palmy, slunce, moře, jachty, v hotelu *all inclusive* (to znamená, že když jsem dostala chuť, skočila jsem se najíst, napít, ovšem nechtělo-li se mi, prostě jsem nešla), personál byl maximálně kvalifikovaný, stýkala jsem jen s lidmi, kteří mi byli příjemní. A z toho všeho... Začalo mi být nijak.

31. prosince jsem se vzbudila s myšlenkou, že mě znepokojuje to, že mě nic neznepokojuje! Přišla jsem na snídani a začala jsem dotírat na nově získané přátele, jestli je něco znepokojuje? Ukázalo se, že jedna nechala kočku u sousedky a teď si dělá starosti. Druhý musí splácet úvěr a třetího trápí situace v zaměstnání. A já nic. Je až hrozné to psát, ale zdá se, že i kdyby se něco přihodilo rodinným příslušníkům, nijak by mě to neovlivnilo (i když samozřejmě nedej bože).

Jenže je taky pravda, že mě ani nic zvlášť nenadchlo – no co, palmy, no co, moře, a co, koupu se v lednu. A co? A nic – zůstávám bez emocí, bez přání... Prázdnota. Pro mě je tohle rozpoložení poněkud divoké a hlavně nezvyklé. Ne, ovšemže jsem s národem slavila, do tří jsem poskakovala na diskotéce, ale jaksi nezúčastněně, ne tak jak dřív – s plnými kapsami pocitů a emocí. A co jsem se vrátila, nic mi nepřináší potěšení, nic se mi nechce. Dokonce můj cíl *potemněl*. Obecně řečeno probíhá cosi nepochopitelného. Už si říkám, že se možná potřebuji zamilovat, poněvadž pak by se snad emoce znovu *obnažily!* Nebo jsem tak *zamrzla* na bruslích? Prostě jsem pochopila, že život úplně bez kyvadel je smutný. Takže je třeba nějaké *vzrůšo*, jinak hrozí stav *bodu nula*, tedy prázdnoty.

Taky jste někdo zažil podobnou situaci, kdy vás nic neznepokojovalo? Pokud ano, jak jste na ni reagovali? A je vůbec nutné usilovat o to, aby se nás nic nedotklo (jak učí transurfing)? Mně se nyní zdá, že ne...

Zvezdulja: Osobně se domnívám, že transurfing neučí nezakoušet žádné emoce. Jen musíš rozeznávat své pocity od toho, co je vyvolává. Ignoruj nepříjemné události a raduj se z dobrých.

A ano, byly situace, kdy mě nic neznepokojovalo. V obdobích deprese. Ležíš na posteli a jako by se nedělo nic špatného, ale ani dobrého. A nic se ti nechce a nic ti nevádí. Myslím, že je potřeba vstát a začít aspoň něco dělat – pak se hned objeví i přání.

Lotos: Tak já na posteli neležela... naopak jsem skákala jak koza... Projezdila a prolétala jsem celý Absurdistán. Jenže úplně bez citů! V tom je ta hrůza. A to všechno jen proto, co jsem se poslední dobou naučila: mě se to netýká, neznepokojuje mě to, kyvadla nechávám promáchnout. A k čemu jsem došla... potřebuji vzbudit pozdvižení... potřebovala bych rozbít pár talířů... Už dlouho jsem nic takového neudělala...

Prima: To se spíš podobá rozpadu osobnosti z nedostatku adrenalinu. Nedokážu si představit, jak může někde zavládnout nuda a jak se mohou vytratit emoce. Naopak je velmi zajímavé, očitnu-li se v pozici klidného pozorovatele, protože mohu dění

sledovat a učit se. Aspoň já to tak mám, i když zatím ne dlouho, nicméně je to opravdu skvělé.

MAGGANGSTA: Není nutno žít bez kyvadel, vyškrtávat je ze svého života. Musíte si s nimi hrát! A pak... Je to prostě super!!!!!! Připravují člověku všelijaké dárky!!!!!!!

Kys: Ještě k tématu. Znovu jsem si kvůli kyvadlům přečetla první knížku a zase jsem objevila nové věci! Ukazuje se, že kyvadla není nutno ignorovat, spíše je třeba rozeznávat, jaké je to kyvadlo a co ode mě chce... a tedy nevydávat energii napravo a nalevo, nýbrž cíleně svým kyvadlům. Jinak nastoupí prázdnota, stav volného zavěšení. To jen trocha teorie...

Sofja: Lotosi, všechno je normální! Ještě jednou si přečti kapitolu o kyvadlech a zvláště poslední odstavce o vyvěšeném stavu. Bez kyvadel je nám hůř než s nimi. Je třeba hledat svoje... to, které tě rozproudí, zakroučí, zavrtí... kolem... Potřebuješ teď v životě něco nového!

Klarnjet: Tady vidím jeden důležitý okamžik – pochopení struktury kyvadel egregorů. Kyvadla jsou v zásadě potřebné, ba dokonce přirozené struktury přispívající k rozvoji lidské společnosti. Například firmy, banky či rodiny existují pouze díky určitým egregorům, jež řídí jejich existenci. Problém nastává s přítomností takzvaných destruktivních kyvadel a také těch egregorů, jejichž struktura se po splnění jejich role nerozpadá, ale kostnatí. Proto není potřeba, abychom se vyprošťovali z vlivu kyvadel obecně, nýbrž se s nimi musíme učit pracovat a spolupracovat, abychom nepodléhali destruktivním kyvadlům a naopak správně spolupracovali s žádoucím kyvadlem. Je možné stát se na nějakou dobu i součástí systému nějakého kyvadla, ovšem nikoli slepým šroubkem, ale sebevědomým hercem, který dokáže v libovolný okamžik opustit scénu inscenace kyvadla.

Jakmile emoce zbavíte veškeré nervozity a neklidu, měli byste si začít formovat nový vztah ke světu. V optimálním případě byste měli prázdnotu nahradit činností na lehkém kladném emocionálním podkladu. Významově mi něco neseď, nedokážu tu větu pochopit. Znamená to, že byste neměli jen nezúčastněně hledět na krásné čisté moře, Slunce, palmy..., ale

měli byste se jimi kochat a stejně tak i životem obecně. Tak snadno dosáhnete spokojenosti.

Pokud se člověk stane součástí kyvadla, například nějakého kolektivu, usne za bdění a začne fungovat jako šroubek kyvadla, jež se z ochránce a pomocníka může postupně změnit v diktátora. Jiná bude situace, jestliže se stanete součástí kyvadla, ovšem neusnete a naopak z něho vytěžíte nějaký užitek. Na jednu stranu nebudete narušovat pravidlo příznivců kyvadla (nepolezete se svými předpisy do cizího kláštera), nicméně na druhou stranu se ani nezměníte v bezduchý nástroj. Z takové spolupráce můžete získat hromadu plusů stejně jako kyvadlo od vás. Minimálně vám nebude zavazet, ani na vás jako na vetřelce štvát jiné své členy, maximálně vás může něčím obdarovat.

Destruktivní kyvadla pracují podle jiných pravidel – zachytit člověka, podrobit si jej, vysát z něj energii, změnit ho v baterii. Od nich je třeba utéct. Nechápejte doslova a neházejte do jednoho pytle kyvadla přirozená a destruktivní.

Arnika: 1. Co to znamená, když *kyvadlo není moje*, a co znamená, že *se za ně zachycuji!*

2. Kdyby tě to neobtěžovalo, jmenuj několik příkladů přirozených kyvadel.

Klarnjet:

1. Řekněme, že ses nechala zaměstnat jako úřednice v realitách. Tam, kde všichni berou úplatky. Pro úplatného úředníka je ta struktura přirozeným kyvadlem, které se udržuje na náklady dalších jemu podobných úředníků a krmí se sběrem energie od úplatných lidí – z jejich strachu, euforie z peněz, z peněz samých (které jsou v podstatě energií). Taková kyvadla se obvykle starají o vyšší struktury, jež se skrže ně opájejí. Ty ses rozhodla pracovat čestně a svědomitě. Myslím, že konec je pochopitelný – sežere tě sama struktura a buď tě nahradí, nebo budeš přinucena odejít.

Přirozené kyvadlo v přírodě jsou lesy, v lidské společnosti je jím například banka. Pokud v ní nastoupíš, jsi pracující jednotkou bankovního kyvadla minimálně po dobu, kdy tam jsi zaměstnána. Věnuješ-li práci všechny své myšlenky, stáváš se

jeho prvkem na 24 hodin a přemýšlíš ve stejných kategoriích jako ono, takže například konkurenty banky vnímáš jako své vlastní, přestože ti z nich není ani větší zima, ani teplo, nemluvě o tom, že ani mzda ti kvůli tomu nestoupne (tedy, pokud nejsi favoritem).

Lotos: Absolutně souhlasím s tím, že bez kyvadel by život vůbec nebyl zajímavý, například pro mě to určitě platí. A je pravda, že jedno a totéž kyvadlo může být konstruktivní a zároveň destruktivní, záleží na tom, kdo na něj narazí. Například naše noviny jsou pro mě a naše konstruktivní kyvadlo, zatímco naši konkurenti se ze všech sil dřou a provádějí různé špinavosti, jelikož pro ně jsme zkrátka destruktivní. Až na to, že svým jednáním nám hrají do karet... (Nepamatuji si, kdo to byl, ale někdo ze slavných lidí řekl cosi analogického: „Píšte o mně, co chcete, hlavně píšte správně mě jméno.“) Rozuměj špatná reklama je také reklama.

Ljel: Jednou v životě jsem zažila to, co bych nazvala štěstím (nikoli radostí, blažeností, extází či nadšením). Bylo to po Novém roce před dvěma lety. Così jsem smolila v kuchyni, manžel se díval na televizi, děti se čímsi tiše zabývaly ve svých pokojích. Doma vládla pohoda a spokojenost. A najednou mě napadlo: „Tak tohle je to štěstí.“ Byla to myšlenka nečekaná a náhlá a mně bylo najednou tak dobře! Nikdy dříve ani později jsem něco takového nezažila!

Lotos: Ljelji, a potkalo tě pak takové rozpoložení ještě někdy? Jde mi o to, že v jedné a téže domácí situaci (žena v kuchyni, muž u televize, děti v pokojích, moře, Slunce, palmy...) se lze cítit jak šťastně, tak i nezúčastněně, a... Pocit štěstí závisí na něčem jiném, to teď dobře vím. I když dříve mi ke štěstí *stačilo*, abych se ocitla u moře a palem, ale teď ne...

Ještě něco bych chtěla v této souvislosti napsat. Pročetla jsem si fórum a uviděla jisté věci, kterých jsem si dříve nevšimla.

1. Zdá se mi, že nám často *důležitost přesahuje důležitost*. Takový význam se jí přidává – *mami, nepřeháněj*.

2. Často se tu jako doporučení uvádějí věty typu *na nic a na nikoho se nevaž* (ze série *všechno je mi jedno*, zčásti je to správně, ale... je to skutečně pravda?

Nikoli kvůli důležitosti, ale právě jako příklad píšící... Takže například se nyní rozhoduji, že se se vším všudy a navždy rozloučím s tímto fórem a jeho přispěvateli. Nebude to problém, poněvadž adresu stránek si stejně nepamatuji, vymazat ji z oblíbených položek je drobnost a zároveň mohu i zrušit emailovou schránku, kde mám všechny dopisy a adresy... Samozřejmě kvůli tomu neumřu. Ani nikdo na fóru. Bezvýhradně. Ale taky bych chtěla znát váš názor: bylo by to i ve skutečnosti jedno?

Protože jsem se takto zeptala, logicky bych si měla odpovědět především sama. Mně se taková úvaha nelíbí, protože mi není lhostejné, když se ztrácejí přátelé nebo prostě známí. Taky by se mi stýskalo po Arnice (se kterou jsme zažily *vyhrocené okamžiky*). Nebo ten Solum (se kterým jsem se často přela) zmizel a také nechybí... a to nemluvím o těch, s nimiž jsme navázali skutečně důvěrné vztahy. A nechápu, proč je třeba usilovat o to, aby nám bylo lhostejné všechno a všichni (*s tebou je mi dobře, bez tebe to není zlé*, jak se tu opět docela často opakuje). Podle mě je upřímná komunikace opravdový poklad. Je třeba si jej vážít a nepředstírat, že *je mi vše jedno* a že je to *háček*, na který se nás něco snaží zachytit... Můj názor je konečný a neodvolatelný.

Ljelik: Říkejte si, co chcete, podle mě je oddanost **očekávání**. Právě očekávání něčeho nás spoutává. **Milujte, obdarovávajíte, upřímně se přátelte, ovšem bez očekávání, co vám dají výměnou...** stejně tak získáte svobodu a radost z toho, že někoho obdarujete jen tak! Očekávání vytváří *bariéru* na cestě výměny energií. Nejednou jsem si všimla dětí, jak rády obdarovávají, jak skáčou radostí, když se jejich dárek ostatním líbí!

Sofja: Nesouhlasím s tím, že by oddanost byla od začátku očekáváním, podle mého je to také přání sám sebe někým doplnit, je to nepřítomnost soběstačnosti, kdy člověku třeba chybí opora, a je potřeba mít vedle sebe někoho, kdo smýšlí

jako vy a na koho se můžete spolehnout... A dále je oddanost zvyk, kdy jsme zvyklí na způsob života, v němž se pohybuje určitý člověk... Pokud cíle náhle vybuchnou, začíná bolest... Bolest, jelikož se ti zdá, že odřezali kousek tebe... Ale tak to není! Protože ti jen rozřízli pouta... nebo jak jsi řekla, zavaž;'. A souhlasím s tím, že s těmito lidmi mohou vztahy dále pokračovat... a ty už od nich přirozeně nic nečekáš.

Měla jsem a mám podobné závislosti – na mužích i ženách. Nyní se s nimi i nadále často stýkám, jenže už to nejsou ty vztahy, co bývaly... Prostě jsem silnější a jejich sílu nepotřebuji. Objevila se u mě moje vlastní. Všechno je teď u nás krásné, ale není tu to teplo. Bylo by dobré, kdyby vztahy začínaly předsevzetími, že si onu oddanost nepřipustíme. Pak by se totiž od počátku vyvíjely jinak... I když pořád jen mluvím, a přitom stále o tomtéž, co ty... Nic se nesmí očekávat... všechno přijde... a odejde... A z toho někdy bývá smutno. Ale takový je život!

Pilot: Kyvadlo člověka přestane lapat už v okamžiku, kdy dotyčný odhalí jeho přítomnost (nebo prostě ví, o co jde) a zároveň nespí.

Ljel: Lotose, měla jsem na mysli, že děti a manžel (rodina) jsou právě tím štěstím, mluvila jsem o stavu štěstí. Víckrát už se mi to nepříhodilo. Pouze ten okamžik, nic víc. Později jsem pochopila, že to byl skutečný stav rovnováhy, bez jakýchkoli souvislostí či emocí – nic, jen umístění mezi plusem a minusem. Dosáhnout trvalé rovnováhy se nám smrtelníkům sotva kdy podaří (jen osvíceným, jenže takoví tu zřejmě nejsou), proto se budeme radovat, rmoutit, vozit se na kyvadlech tam a zpátky, nicméně si zároveň budeme všechno uvědomovat a rychle se budeme zbavovat záporných emocí, poněvadž budeme chápat, že všechno závisí na nás, milých, vynikajících, geniálních. Jak jen nás miluji!!!

Ljelik: Rovnováhy se dosahuje pochopením, že nás tahají za provázky... Ale na ně vůbec nemusíš reagovat... Jestliže procitneš a uvědomíš si to, díváš se očima pozorovatele – právě tehdy nastává ona rovnováha.

Úplně nedávno se mi přihodila tato věc: spěchám, jenže na silnici jede tolik aut, že se jimi nedá proplést, cítím, že se rozčilením rozpaluji a že mě to pohlcuje... snažím se situaci včetně sebe dostat pod kontrolu. Cítím, jako by se něco uvnitř mě uvolňovalo. Auta se rozjíždějí, vlak má zpoždění a mně se podaří na všechny schůzky přijít včas. Jedu, jsem sama se sebou spokojená, a přesto se kdesi schoval kousíček mrzutosti. Na silnici vyjede obvyklý šašek s chuligánskými výstupy. Znovu reaguji jako na zbytky viru, které se mě drží, nicméně se vzpamatovávám a říkám si: „Dobrá, jedeš v klidu, dál dojedeš, čas je roztažitelný.“ Je jedno, že oprátka spadla – šašek se prohnal neznámo kam stejně rychle, jako se objevil... Celou cestu jsem pátrala po pocitech ve svém nitru, aniž bych se vychýlila z trasy... Všude panovalo ticho a klid, jak v mém nitru, tak vně...

Ráda pozoruji, nemám pocit, že bych se vyřazovala, nezakouším nudu... Spíše naopak – je toho tolik, co by bylo potřeba obsáhnout, pocítit, pochopit, přijmout. Při tom všem se ale dostávám do pastí. Jiná věc je, že se snažím v ní neusídlvat, a když se z ní vyhrabu, výměnou získávám nepopsatelný příjemný pocit rozletu namísto přivázaných závaží mrzutosti... Tak to je.

Lotos: Dokonce jsem se snažila pohádat s rodiči (protože mě to prostě zajímalo + jsem se chtěla nabít nějakými emocemi) ... jenže z toho nic nebylo! Jen jsem se rozpálila a oni na mě koukali tak skepticky, až mamka říká: „Tak co, ještě ses nezotavila?“ V tom jsme se všichni rozchechtali. Skandál mi nevyšel.

Kot bjegjemot:¹² Takovému stavu se prostě říká vyvěšený stav, i když jeho podstata se nezmění, ať mu budeme říkat jakkoliv. Dlouho se v něm zůstat nedá, to je přirozené. Nula netrvá, vždycky se pak člověk někam skulí. Tento stav je bod obratu ve tvém rozvoji a ty teď musíš vyřešit, kam se hneš dál. Prázdnota, jež se kolem utvořila, je dočasná. Pozoruj a hodnot'

---

¹² V překladu *Kocour nemotora* - pozn. překl.

toto období v životě. V takovém stavu je ovšem velmi snadné propadnout kyvadlu (říkej tomu, jak chceš) deprese.

Pamatuj na to. Stanov si cíl, kterého je třeba dosahovat celý život. To pomůže. Život je moře a ty koráb. Máš kormidlo – to je vůle, taky máš plachtu – to je záměr a máš i vítr, jež nabíráš do plachet – to je závan tvé duše. Nikoho neposlouchej, život je experiment každého z nás osobně. Hodně štěstí.

Ljelič: Mnoho lidí ve mně vidí zcela spokojeného a vyrovnaného člověka, jenže tak to není. Jsem úplně jiná, občas ani nevím, jaká: můžu blbnout, oddat se snům, můžu spoustu věcí a do moudré želvy Tortilly mám ještě hodně daleko...

Pilot: Jaké je ještě *klidné pozorování*!!?

Pozorování dodává *drive* a to hledme.

Pokud se však člověk nenaučil žasnout nad tím, co sleduje...

U mě převládá radostný úžas nad tím, jak dobře transurfing funguje.

Lotos: Vidíš a mě už to ani neudivuje... ***K tomu přece transurfing je, aby fungoval.***

KotBajuN: Lotose, moje milá! A deprese tě náhodou nepotrefila?

Lotos: Ne, Kocourku, žádná jednoznačná deprese! Dávno jsem ji zrušila. Jen mi prostě přišlo ***nudné žít bez kyvadel...*** Jako důkaz můžu uvést dnešní ráno. Prostě jsem se rozhodla, že ještě cestou do práce zaskočím do knihkupectví (už dávno jsem si chtěla koupit jednu knížku, ale nějak jsem se tam nikdy nedostala). Dojdu k regálu, jenže ji nemůžu najít. Ptám se prodavače: „Kde ji najdu?“ Také neví, a tak zašel za vedoucí. Přichází jakási upjatá tetka v brýlích a s drdolem na hlavě a v tu chvíli si všimnu, že ona kniha leží přímo před očima! Přirozeně do ní rýpne prstem: „Tady je, kam se díváte?“ No, nelíbil se mi její tón (Hurá!!! První emoce skoro po měsíci!!!). A rozhodla jsem se ji vyvést z míry (vědomě!):

„To proto, že tu nemáte normální kartotéku,“ říkám jí.

„To proto, že naši zákazníci jsou tak hloupí, že všechno překládají z místa na místo,“ kontruje ona.

„Pokud vás zákazníci rozčilují, měla byste pracovat jako vrátná na hřbitově a ne v obchodě,“ útočím. Pak si беру několik knih z oddělení (Psychologie!), přemísťuji je do oddělení Kuchařství, oplakávám svou knihu a odcházím. Najednou jsem se cítila prostě super!!!! Do práce jsem přišla bodrá, veselá, energická, **všechny barvy života se vrátily**, Hurááá!!!!!!!!!!!!!! (V pondělí tam jdu znovu.)

Duše:

Chci si zavést příruční kyvadlo. Budu s ním chodit na procházky jako s domácím přeludem a budu s jím strašit kolemjdoucí.

Rozum:

A čím ho budeš krmit?

Duše:

Budu ho hubovat za to, že je tak neposlušný. Nejdřív se rozzlobím trochu, nahromadím energii, a až mu vynadám, on se občerství.

Rozum:

Začne se vrhat na lidi.

Duše:

Tak ať se ho bojí, oni také chodí se svými psisky a moje kyvadélko je jen trošičku hrůzostrašné, zato vůbec nekouše.

Strážce:

Kyvadla jsou vládci snů. Jestliže člověk podlehne jejich provokacím, jakoby usíná, poněvadž se zcela propadá do vnucené hry – to, co se děje, mu vysává rozum. Pokud vás něco rozčiluje nebo ve vás vyvolává prudkou nepřízeň, počítejte s tím, že chodíte s háčkem v hlavě. Kyvadlo vás za ten háček zachytilo a neprodleně vyhledává vhodný zdroj rozčilení, a ne jen jeden. Tak se budete kymáčet, dokud *budete mít dostatek zloby*.

Míníte-li si ten háček z hlavy vytáhnout, musíte změnit svůj postoj ke zdroji rozčilení a pokusit se na něj nefixovat

pozornost. Měli byste se smířit se situací, změnit tragédii v komedii, přeorientovat se na něco jiného. Dávejte pozor: změnit přístup neznamena zadržovat emoce. Emoce, které zaženete do hloubi nitra, představují totéž zlo, jež se po nahromadění musí prodrat ven, a tak nakrmí kyvadla. Raději hned na počátku dejte průchod pocitům a poté vědomě korigujte svůj vztah.

Vyvěšený stav

Duše:

Napsala jsem básničku, poslouvej.

Vlekla jsem se lesem.

Byla jsem neurovnovážená.

Koukám – houpe se.

Kdo?

Někdo zběsile vyděšený.

Za co?

Za tlapy je vyvěšený.

To je dobré, vid'?

Rozum:

Jsi moc, moc talentovaná. Je to tak ostrovtipné, že se tu smíchy složím.

Duše:

Poslouvej dál.

Za ocas jsem chytla toho vyvěšeného,

vyhodila jej do nebe, neutěšitelného.

Vzdálila jsem se v bezbřehou dálku

hledat v odloučení něžnou lásku.

Rozum:

Bravo! To je styl! Vzdálila jsem se do dálky... Něžnou v odloučení... Jsem prostě uvržen do pochmurného osvětlení z neutěšitelného obdivu!

Duše:

Ale co tě nemá... opravdu jsem se celá zapýřila troufalými rozpaky.

Donna: Dokonce ani nemůžu najít přesná slova, neboť vůbec nechápu, co se děje. Pamatuji si, že když jsem se sem dostala, byla jsem nadšená, poněvadž po přečtení transurfingu jsem byla šťastná a konečně jsem našla toto fórum, kam docházejí lidé mně blízcí, s nimiž se mohu podělit o myšlenky a prostě si popovídat o životě. Navíc se spustila lavina všelijakých zázraků, sice drobných, nicméně úžasných a příjemných. Prostě téměř pohádka. Všechno šlo tak snadno, až náhle v jednom okamžiku zcela bezdůvodně něco nedopadlo. Ne snad, že by nastala hrozná bída či přišlo neštěstí, jenže zmizela ta pohádka. První příznaky se projevovaly tak, že se mi náhle nedařily věci, o nichž jsem neměla ani stín pochybnosti. Byly to velmi výrazné okamžiky. A to navzdory faktu, že jsem dodržovala všechny zásady jako nepřítomnost důležitosti, kladení nohou jedné před druhou, diapozitivy a podobně. Nijak zvlášť jsem se tím ani nermoutila, prostě jsem si řekla, že když to nevyšlo teď, znamená to, že zatím nenastal správný čas nebo to nebyly správné dveře, a že tedy všechno teprve přijde. A byl klid a pohoda. Jenže potom, ne postupně, ale jaksi náraz svět kolem mě ochabl. Říkám svět, ovšem to jsem se samozřejmě já stala nevhodnou pro svůj svět. Prostě mě skoro všechno přestalo zajímat. Neříkala bych tomu deprese, jelikož jsem neměla špatnou náladu, ale ani dobrou. Bylo mi prostě nijak.

Jen stěží dokážu popsat tehdejší pocity, jako by všichni a všechno bylo hrozně daleko a já je nechápala. Netušila jsem, jak se mám bavit s ostatními lidmi, ani jsem nevěděla, co mám dělat nebo co raději nedělat. Dokonce i u vtipů jsem se hloupě domnívala, že se musím smát, když se chechtají ostatní. Sedím bez práce, výplatu jsem zahodila, už se tím nemohu víc zabývat, ale nic nového jsem zatím nevymyslela (tedy materiálně je vše v pořádku, jenže bych taky chtěla něco dělat a ne jen žít ze dne na den). Připadám si jako zelenina. Vrhla jsem se na záchrannou knížku o transurfingu, jenže nedokážu naráz přečíst víc než dvě strany, nejde mi to a konec. Nevěřili byste, že jsem dosud nedočetla čtvrtou stranu, a to už mám koupená

Jablka, která mi tu teď leží ladem. V hlavě se mi celou dobu honí jedna otázka. Z nějakého důvodu se mi zdá, že jestli se chci z toho bláta vyhrabat, musím pochopit příčiny, jež mě přiměly se do něho namočit. A to prostě nedokážu. Už jsem se z toho kruhu trošku pokoušela vymanit, pouštěla jsem se do různých věcí, které mě dříve bavily, přesto se na stupnici emocí držím na absolutní nule.

Loko: To bude ticho před bouří... Čekej něco nového a zajímavého!!!

Landyš: Pohádka nezmizela... prostě jsi moc očekávala nový zázrak... Nová pohádka, která tě stále provází a vždy byla, bude a je, to je náš život... Akorát že pohádkou se stane až s tvou pomocí... Vzdala ses sebe... svého přesvědčení, že... že můžeš vytvořit svou pohádku... nezadařilo se a co... ruce ti upadly... nálada na nule... i když píšeš, že tě to nerozhodilo... jenže ze stavu rovnováhy tě to vyvedlo... takže jsi všechno dělala správně... ale transurfing náhle nezafungoval? Pak tvoje zrcadlo potřebuje na plnění tvých záměrů poněkud delší dobu... a ty jsi od něj dala ruce pryč...

Sid: Myslím, že tu probíhá totéž co při hladovění: tvůj organismus, vědomí, podvědomí i duše se začínají postupně měnit, a proto dochází k takovým drobným krizím. Takže přistupuj k životu s větší lehkostí a směřuj vpřed!

Joker: Také se domnívám, že jde o přechodné období. Zažil jsem něco obdobného. Podívej se na téma *Zlom*, je to podobné. Staré zvyklosti ještě evidentně mají sílu, nicméně už jsou na ústupu. Takovým obdobím soukromě říkám čistky a pracuji na nich – eliminuji je. Postupně se vše upravuje. Probíhá jakási adaptace na nové myšlení. Staré už totiž nevyhovuje, avšak nové se ještě zcela nezformulovalo a nemá dostatečnou sílu. Zatím ani neexistuje žádná výrazná nová zkušenost a odtud pramení určitá nejistota. Pokud budeš chtít, můžeš si sama pomoci formovat novou zkušenost. Rozhodni se, odpoutej se od minulosti a neohlížej se zpět. Zabývej se vlastní energetikou, posiluj ji a na tomto základě buduj svůj nový svět. Až pookřeješ, celý (nový) svět ti rychle vyjde vstříc. To je

mnohokrát prověřeno, funguje to! A nová zkušenost je nejlepší lék na pochybnosti.

Un-Dina: Podle mě u tebe probíhá typická vzpoura podosobnosti sabotéra, který se bojí všeho nového, nechce se rozloučit s tím, na co je zvyklý, a navíc se na tebe v daném případě přenáší jeho apatie.

Každý má v sobě sabotéra, ovšem v různé formě a podobě, jednajícího různými metodami. Ale má. Mamě s ním budete bojovat nebo ho k něčemu přemlouvat, dokonce i rozhovory s ním probíhají obtížně. V každém případě to tak mám já. Nezbyvá než sledovat, hodnotit a ignorovat tento podloučký hlásek, který vás přemlouvá, abyste právě teď nešli na jógu, jak jste si naplánovali, ale abyste tu místo toho seděli, a zatímco se budete schovávat za ušlechtilé důvody pomoci Donně, abyste nehnuli prstem, ba ani nožkou necukli. No jo, je horko, dusno, člověku se nic nechce. Ale ten hlásek pošlu někam daleko (postavila jsem se do stojky).

Donno, jestli sebou trhneš a *Jablka* si přečteš, uvidíš, jak tam Zéland zdůrazňuje, že pokud nevidíš cíle a dveře, prostě se musíš zabývat energetikou. Všemi způsoby, které máš k dispozici. Prostě se něčím zabav. Neptej se. Tak je to třeba. Díváš se a tvoje apatie se mění na chuť k životu. A pak i duše něco zapěje.

Ljelik: Tvoje zázraky pramenily z extáze pocitů a z očekávání pohádky. Sama jsi je vytvářela, aniž bys to tušila, a tak jsi pohádku pro sebe nenapsala. Skleslost a nicnedělání způsobily, že ti klesla energetika.

Un-Dina: Navrhuji zavést na fóru týdenní pětiminutový seminář duchovního růstu *Kdo nás polituje* neboli *Pláč Jaroslavny na městských hradbách* či *Saratovská muka* (psychologové to označují za *vědomé nářky*). Já to praktikuji s dětmi, když cítím, že už jim můj pozitivismus hýbe žlučí – sedneme si do kruhu a začínáme kvílet: „Kdo nás polituje?“ (sezení obvykle končíme smíchem).

Rozum:

Ty máš ale houpačku: zhoupneš se na jednu stranu, ocitáš se v pohádce, zhoupneš se na druhou, čeká tě syrová próza života.

Duše:

Tak je to vždy: párty končí a nastává čas vrátit se do všedních dní. Doma čekají panenky, které jsme si zošklivili, protivný plyšový medvídek se svými kázáními, zase ta stejná šedivá osoba v zrcadle, neumyté talířky, roztrhané punčocháče... Dost! Život se nepodařil. A neutěšujte mě!

Strážce:

Tento přesun od radosti života k šedivým dnům je pouze dočasný. I když musím podotknout, že pokud jste sice při prvním setkání s transurfingem pocítili euforii, jenže pak jste si dovolili nechat se vykolejit následujícími neúspěchy, takže jste tuto praktiku zavrhli, vrátíte se opět k dřívější vegetativní existenci.

Možné nebo spíše nevyhnutelné změny, jež přicházejí po procitnutí, vypadají ve většině případů nepohodlně, nepříjemně. Jak k nim tedy máte přistupovat? Je třeba se radovat, jak jinak. Změny svědčí o tom, že váš život nabírá v prostoru variant prudce na obrátkách. Vpředu vás od osudu čeká spousta příjemných dáreků, o nichž nemáte ani tušení. Ty se k vám však dostanou pouze v případě, že budete neustále dodržovat princip koordinace záměru.

Váš koráb se otočil druhým bokem, plachty se naplnily větrem záměru, tak vyběhněte ke kormidlu, a ať se od této chvíle děje cokoli, držte kurz pozornosti na cíl. Princip koordinace to houpání uklidní, nemusíte pochybovat.

Zlom

Duše:

Cožpak se houpačka zlomila?

Rozum:

Ale ne, to se jistě některý snící tak rozhoupal, že se mu udělalo zle.

Olga: Když přestaneš kouřit – a nabýváš svobody od kyvadla kouření! – začíná tě to lánat. I když to zní trošku smutně, je to přesně tak. Setkala jsem se s nepřilíš příjennými projevy, provázela mě jakási apatie a také nedostatek emocií. Všimla jsem si, že sama začínám provokovat spory. Zkrátka jsem si zvykla získávat energii od kyvadel, a tak jiné způsoby neznám? Zvykla jsem si žít na hraně, na emociích?

Četla jsem to varování u Zelanda, ale divila jsem se, jak to? Jak je možné, že svoboda navodí stesk? Jak to, že mi bude bez těch her smutno? Jsou přece tak *nesprávné*! Skutečně budu velmi ráda, až se kyvadla naučím tlumit. Daří se mi kyvadlo vidět a utlumit, jenže zatím nepocitřuji přiliv sil. Sužuje mě stesk po ztracených navyklých vztazích s okolním světem. I když... Vlastně jsem začala lépe spát! Bohužel zatím vidím jen toto plus. A je to nuda... nemám se čím zabývat... S matkou teď ani nemřžu normálně mluvit. Ona mi něco řiká, ale já jí nerozumím. Prostěji nechápu a stále dokola se ptám: „Co se stalo? S kým? Co řekl jeden druhému? Kdy? A... A proč mi to řikáš?“ Začíná mi domloutvat, ovšem já to pouštřím jedním uchem dovnitř, druhým ven, jako bych ji ani neslyšela. Ušima a rozumem to slyšim, zato emoce zřstávají nulové! Je ze mě v šoku.

Mám-li být upřimná, také mám podivný pocit odtrženosti od běžného světa. Jako by svět kolem zamrzl. Sama jsem taky zamrzla. Jako bych se stala strážcem celá a nejen nějaká moje část. V hledišti se ukázalo mnohem více volného času a méně emocií. Stýská se mi po emociích, po práci, po neúspěchu, po nervácích... Jak je to možné?

Un-Dina: Olinko, ještě mnohokrát se do toho zamotáš, než najdeš svou rovnováhu. Existuje jistý pojem – princip euforické nuly – a vřbec neznamená lhostejnost. Je velmi pohodlné v něm žít – prostě víš, že vše je k lepšímu, a to lepší přilíš nezávisí na okolním světě. Také jsem prošla všim, co popisuješ. Postupovala jsem po etapách, takže jsem se nejprve vzdala všelijakého odsuzování a nařikání na počasí. Potom jsem si umanula, že přestanu nařikát na život a že se nebudu účastnit pomlouvání. Hromada lidí se ode mě sama od sebe odvalila. Ti,

kdo mi ještě volají nebo mě navštěvují, už si nestěžují. Netrap se, sluníčko. Všechno vede k lepšímu. Vydrž smutek a najdi svou rovnováhu. Taky by bylo fajn, kdybys navázala dobrý kontakt s mamkou.

Koška: Mohu sem doplnit své pocity. Rozpaky. Chybí mi navyklá zábradlí, bez nichž není zřejmé, kam máme stoupat. Apatie. Smutek. Slzy pramenící z pocitů. Zranitelnost citů až *na holé nervy*. Někdy mě bolelo srdce, ovšem z nějakého důvodu jsem věděla, že se otevírá, a to bylo tak dojemné, až se mi z toho chtělo plakat. Vnímání sebe ve světě, kde vidíš něco jiného, zatímco všichni kolem toho procházejí a nevidí to. Nechápatost. Časem se začaly dít různé změny, den se podobal svátku. Strach a obavy, že se s tebou děje něco *neobvyklého*. Pak z toho začala být norma. Zranitelnost citů se zmírnila. Objevila se stabilita a radost z hloubi vnímání. Vztahy s blízkými lidmi, kde dříve panovala velká příkoří, se začaly upravovat. Náhle dotyční sami přicházeli v míru. Projevila se u mě tolerance a soustrast, nikoli rozumově, ale z mé vnitřní podstaty. Ze srdce mi začala stále častěji proudit prostě bezdůvodná radost. Najednou jsem velmi zřetelně viděla to, co pro mě dříve bylo záhadou. Mnohokrát se mi rozbřeslo. Začalo se mi žít klidněji a jasněji.

Olga: Tak to je. Všichni vidí jen špatné počasí, nekvalitní cesty a havárie, jichž se stali svědkem, tragédií v Beslanu, zemětřesení a tsunami, ale také ceny, které se zvyšují, práci, jíž je hodně a navíc není řádně placená. Občas mi připadá, že to snad ani neříkají oni, ale někdo místo nich. Sama už dokonce nikomu nic nevysvětluji, nesnažím se ostatní změnit, neusiluji o to, abych se podělila o to, co si myslím... někdy se ptám – ovšem nic víc. A s mamkou se hodně snažím udržet dobrý vztah, i kdyby jen výhledově. Jenže se stává, že mi zavolá, aby si postěžovala na život, na ostatní, aby mi vyhubovala nebo mi pověděla, jak manžel její spolupracovnice zemřel. A tak ji slyším a přitom neslyším. Na takovou reakci si nezvykla. Sama jsem si nezvykla!!!!!!!!!!!!

Tuhle mi řekla, jaké si dělá starosti o bratra, který volal před osmi měsíci, že ho žena vyhnala z domu a on se přestěhoval

bydlet do garáže. A ona se o něj tak strachuje, až v noci nespí: rodný bratr tam umírá. Už osm měsíců. Ona mu nezavolá (má mobil), protože... „...já ho přece uhánět nebudu, to on se musí ozvat, ani neznám jeho číslo. On musí chápat, že si o něj jeho sestra dělá starosti! Vůbec na mě a mé pocity nemyslí! Ještě se mi bude posmívat.“ Nemluv o tom, že by tam zajela, natož aby ještě nějak pomohla. A mně je to jedno. Je mi putna, že v noci nespí. Protože to není pravda. Je mi tuk, že je tak špatný a nezavolá sestřičce. Nejsem jen v hledišti, jsem ještě navíc nezajímavém filmu.

Hlavně mě takové rozhovory přestaly vzrušovat. Už mě ani nepřekvapují. Ona jen mluví, mluví a mluví... Nicméně to všechno nejsou její obavy, nýbrž odsouzení bratra a drby, jež pochytily od ostatních příbuzných. Někdy se mě ptá, co si myslím. Odpovídám, že ji nechápu, načež na mě vykulí oči. Pro mě je nejdůležitější, že když na ni reaguji, nelebedím si v pocitech, jaká jsem moudrá nebo jak jí teď dokážu, že nemá pravdu. Jen je mi smutno. Necítím potřebu povídat jí o kyvadlech, otevírat jí oči... Nechci ji litovat, soudit svého strýce a tak. Jenže ona na to čeká. Ceká! A já vidím, jak se kyvadlo rozhoupává. Jsem líná, abych se na tom podílela. A to jsem s ní dřív soupeřila! Jiskry létaly! Někdy v duchu začínám zívát. Takhle si povídáme: ona mluví a já v duchu zívám. Dříve jsem mávala vlajkami všech barev, naléhala jsem, bojovala za pravdu, hádala se, mlátila dveřmi. A dnes - nic!!!!

A dál. Přichází známý a žádá mě o radu, jak má postupovat. Říkám mu: „Nevím, to je tvůj život.“ Úplně klidně. Bez emocí. Dříve bych hned začala rozebírat situaci, navrhopvat varianty, myslet logicky. Strávila bych pět hodin srdečným hovorem, vyřídila bych se. Pak bych nemohla usnout, protože bych vymýšlela nové způsoby, jak kamarádovi pomoci. Pochopila jsem... pochopila jsem, že jsem nechtěla pomoci kamarádovi, nýbrž jsem si přála, aby žasl nad tím, jak jsem inteligentní. Teď to nepotřebuji. Je mi jaksí jedno, co si o mně myslí. Prostě vidím, že mu pomoci nedokážu. Když něco řeknu, neuslyší mě, jelikož není připraven to slyšet. Je připraven poslouchat něco jiného, to už mu ovšem nemohu nabídnout. A nemluvím. A

žádné emoce! Jako by prásk – a z tvrdé stoličky jsem se propadla do měkkých peřin.

Un-Dina: Když jsem se *trhla* od party, začala jsem se zabývat jógou, otužováním, dietami. Apatie, podrážděnost, to všechno se vytratilo. Dostavila se hluboká klidná radost a základní jistota, že se věci vyvíjejí, jak mají. Tehdy jsem ještě o transurfing ani nezavadila, ani jsem si neuměla přehrávat diapozitivy. Kvůli tomu, že se mému okolí na mně něco nelíbí, jsem se téměř úplně odmlčela a prakticky nikdy nikomu nevolám první. Jestliže mi zavolají oni, zaskřehotám něco rádoby hezkého, ovšem ani tentokrát telefon nezvedám hned. Prvně se zapojí záznamník, abych zjistila, kdo volá. Někoho to uráží. Jenže když mám sama volat, taky se musím fyzicky přinutit k přístroji dojít. Dětem se nelíbí, že když si rozbijí koleno, nepadám do mdlob, ale klidně rozbalím náplast a řeknu, že je všechno v pořádku. Rodiče manžela se nemohou smířit s tím, že celou dobu nevykládám o zdraví a nelituji je kvůli zvýšenému tlaku, zato nenápadně přináším bylinky, jež by jim mohly pomoci. Domnívají se, že film, který zhlédli, ale neodsoudili, jako by neviděli, a neprodrbaný výlet do Paříže nepovažují za absolvovaný. Nelíbí se jim, že se hystericky nezmítám a *nestrachuji se, jak se manželka strachovat má*, když se manžel někde zdrží. Říkám, že kdyby se něco stalo, určitě by zavolali. A jestli se ozvou z márnice, už bude pozdě dělat si starosti. Manžela dráždí, že nejsem v extázi z krásně zavěšené poličky, ale prostě mu poděkuji a povím, že ano, je hezká. Evidentně však nedávám najevo nadšení, jež bych jako žena měla. Celkově už nad tím všichni mávli rukou a berou věci tak, jak jsou. Ustálila se jakás takás“ rovnováha.

Olga: Také jsem začala více mlčet. S telefonem je to tatáž písnička. Někdy ho na celý den vyvěším. Nebo zvoní a já k němu nejdu, poněvadž prostě nechci. Záznamník nepoužívám, jelikož bez něho si dobře trénuji intuici: vždycky se v duchu ptám, kdo by to mohl volat a proč, co mi to přinese. Daří se mi to celkem často.

A manžel, no ano! Dříve ho překvapovalo, že mu nevolám do práce, abych se zeptala *Jak se mu daří a co dělá*. Jako bych se musela znepokojovat. Teď už si zvykl.

Pomoc. Pokud si někdo stěžuje, poradím nebo pomohu. Takže mu můžu třeba donést lék, bylinky a podobně. Jestliže však vidím, že dotyčný mou radu neposlechl, lék si nechal a podobně, přestávám na jeho stížnosti reagovat. Pak v tom vidím prostě jen aktuální písničku o tom, jak je život špatný a nespravedlivý. Někdy se člověk potřebuje vymluvit, tak se u mě klidně může vyplakat, začne-li ovšem následující den s toutéž písničkou – tak to pardon! Nakonec mě samozřejmě obviňují z tvrdosti, krutého srdce...

Manžela (tedy nejen jeho, ale všechny) dále udivuje, že absolutně nejsem žárlivá. Až ho to začalo urážet. A tak... si někdy na žárlivku zahraji, utahuji si z něj. Ten pocit ale vůbec neznám.

Ještě si všímám, že potřebuji ticho. I kdyby dvě hodiny denně. O samotě. Absolutně sama. S knihou v ruce. Na úkor spánku či něčeho jiného – bez toho fyzicky nevládám. Manžel si již zvykl, začalo to již dávno, přesně před pěti lety.

Také jsem se přestala obávat loupeže, krádeže a podobných věcí, takže například ani nezamykám dveře na bezpečnostní zámek. Chápete mě? Jestliže mi něco mizí ze života, klidně se s tím rozloučím. Bez pláče a vzdechů. Beru to prostě jako fakt, což příbuzní jaksi nedokážou skousnout. Jde o drobnosti typu rozbité vázy. Já v klidu sesbírám střepy, jelikož podle mě se nic nestalo. Okolí reaguje od stesků až po to, že mi vyčítají, že si nevážím času a peněz vložených do vázy, že jsem prostě úmyslně lhostejná, a vůbec že to není normální, když kvůli ztracené váze tři dny a tři noci nesmutním! Nemluvě o tom, že s klidem přijímám i odchod člověka ze života. Tím spíš, pokud jsem dotyčného znala jen málo nebo vůbec. To už dostávám co proto: jsem cynik, jsem tvrdá, hrozná a podobně, takže nyní bývám na trzny vždy plně vytížená. Po telefonu se truchlí snáze.

A můj postoj k nemocem? U nemoci se pídím po vnitřních důvodech, takže sama se léčím pouze tím, že se snažím

pochopit vzniklou situaci. Jenže někdy někdo onemocní a já vidím, že k tomu došlo proto, že se mu nechtělo psát výkazy v práci nebo měl před sebou nějakou schůzku. Přestože je mu zle, nelituji ho. Vím, že to tak chtěl! Že si přál onemocnět a jeho sen se uskutečnil. Taky jsem bývala taková a moc dobře si to pamatuji. Jakmile jsem si to uvědomila, prakticky jsem přestala být nemocná. A takový přístup si opět ostatní vykládají jako mou tvrdost. *Člověk se musí nechat bezvýhradně pronajímat.*

Možná proto se mi nechce brát telefon, protože všechno *povídání* je nesmyslné, chápete to? V práci ať nám za to pěkně platí, tam je to naše povinnost a sami jsme se pod své povinnosti podepsali. S přáteli, blízkými, známými, příbuznými je to mnohem složitější. I když i mezi mými přáteli jsou lidé, kteří si rádi povykládají o jiných věcech než o problémech, a s nimi je mi dobře. I s manželem se mi zadařilo. Není sice jako já, ani ho nic podobného nezajímá, zato mi nechává právo být sama sebou a mít své zájmy a přesvědčení. Nesoudí mě za to, že potřebuji ticho. Ví, že v noci nemusím spát a mohu si něco číst, něco psát, o něčem přemýšlet. A já mu nevnučuji svá *osvědčení*.

Shere: Oli, čtu tvoje názory a v každém slově se poznávám. Spolu s transurfingem přišel klid, hluboká spokojenost, nejhlubší spokojenost a nezávislost – nezávislost na společnosti, nezávislost na financích, nezávislost na emocích, nezávislost na mínění okolí, nezávislost na přáních. Nemám přání, cíle, ani účel, ale co, i tak jsem spokojený. Jsem absolutně přesvědčen o tom, že realita je mi podřízena, a stane-li se něco nečekaného, jsem si jist, že jsem tím sám vinen, nedohlédl jsem na to, neohnul jsem svět v potřebném místě.

Pod tlakem transurfingu ustupuje trápení, bída i nervozita, jenže v novém světě není místo ani pro euforii, zuřivou radost, pocit kouzla, svátku. Někdy si dokonce nařizuji, abych se radoval. Zázraky, jež se totiž dějí v mém životě, nepovažuji za kouzla a každý zázrak vnímám jako normu. Vždyť jsem jej sám vyčaroval. Jen s okolím nemám potíže, zřejmě je mírnější a přejícnější, změny v mém nitru u nikoho nevyvolaly tolik

překvapení. Oli, je divné, že na tebe tvůj svět tak reaguje – tvoje okolí je přece tvoje zrcadlo.

Arnika: Zdá se mi, že vůbec nejde o lhostejnost, nýbrž o umění přijímat všechno a všechny, jací jsou. Bez vzruchu a soudu. Vypadá to jako lhostejnost. Ale je to nezaujatost.

Gornyj kot¹³: Lidé si hrají hry, a když se z nich snažíš utéct, táhnou tě zpět. Každý si přece myslí, že žít se má tak, jak žije on... Tíhnou k tomu zvláště rodiče, kdežto kamarádi se obvykle prostě odvalí, ba někdy i řeknou, že nyní jsi jiný.

Olga: Mělo by tě trošku povzbudit, že tento stav je velmi plodný. Necítíš teď, co přesně potřebuješ a k čemu tě to v životě táhne? Ve skutečnosti jde o závažné věci! A jestli se ti zdá, že máš málo emocí, můžeš si je zařídit. Nyní existuje mnoho uměleckých divadel, tanců, sborů, tréninků...

Olga: Jo! Náhle, zcela nečekaně, jsem se zbláznila do břišních tanců. Jsem tak nadšená! Mám i další důvody k radosti. Zvláště čisté překrásné emoce získávám z komunikace s dítětem, ze sexu s milovaným mužem, z oblíbených činností: zbožňuji uklízení bytu. Ze čtení knih. Jiná věc je, že se vytratily silné emoce ze styku s okolními lidmi a obecně emocionální reakce doznaly velkých změn. Zmizela hysterie, aniž bych si stačila vůbec uvědomit, jak hluboko se ve mně ta závislost na hysterii zakořenila jako dopink. Možná jsem sama byla energetickým vampírem, a proto jsem nyní, co jsem přestala ostatní provokovat k výdaji emocí (ne, úplně jsem nepřestala, občas mě to hází sem a tam), začala cítit toto vakuum? Nebo jsem naopak byla dárcem, jenže jako masochistka jsem si zvykla být dívkou pro všechno?

O, ho, ho! Arnika napsala, že to není lhostejnost, nýbrž nezaujatost. To je pravda. Jenže když člověk přistupuje nestranně a bez emocí k tomu, čemu se říká bída, tragédie nebo naopak štěstí, okolí to připadá až příliš neobvyklé. Dříve jsem uvedla, že mám pocit, jako by mě to táhlo zpět. Láká mě, že bych si zanervačila, zakřičela, potrpěla, potrápila se. Jakmile mám ale podezření, že mě něco zvenčí (takzvaná kyvadla)

---

¹³ V překladu *Horský kocour*- pozn. překl.

táhne, bráním se tomu. Tahle anabáze už trvá docela dlouho, snad už půl roku mě zlobí. Pak se ale obrňuji onou nezaujatostí, sama začínám provokovat problémy, kterých se mi nedostává.

S lidmi se obecně vídám už jen málo. Někdy je prostě překvapuji. Někteří, zvláště matka, kteří byli z dřívějšíka zvyklí, že jsem přizpůsobivá, nejsou na změny v mém nitru a v našich vztazích připraveni. Samozřejmě se mě snaží vyprovokovat k nějaké akci, takže na mě tlačí čím dál víc. Tuhle matka zkrátka překročila hranice civilizované komunikace, když se nechala strhnout ke křiku a nadávkám, k pokusům ukázat tu med, tu bič, k obviňování, steskům a tak dále. Nyní, v aktuálním okamžiku (za hodinu se to může změnit nebo to tak může zůstat navždy), však její záměry jasně chápu rozumem a emocionálně na ně vůbec nereaguji. Už je pryč věčné plané plácání rozumu, kdy jsem se v duchu snažila sehnat argumenty do sporu s ní. Zmizely křivdy i pokusy něco dokazovat. Nepřítomnost dřívějšího ustavičného emocionálního tlaku ve vztahu k matce zároveň často vyvolává jakýsi zlom a snahu přenést dřívější emocionální zabarvení na jiný objekt. Například na fóra na internetu. To mě štve. To je totiž to nové, co jsem s překvapením hraničícím s hrůzou v sobě odhalila.

Zbytek okolí se skutečně buď přizpůsobuje, nebo se odporoučí. Mám-li se sejít s lidmi, již mi nejsou moc blízcí, buď se schůzce vyhnu, nebo v zásadě mlčím a zabývám se svými věcmi. Vybavuji si, že když nás zve na svátek moje tchyně (bývá tam kupa příbuzných a tak), беру si na starosti veškeré povinnosti v kuchyni, podávání na stůl, mytí nádobí a podobné věci. Příbuzní i tchyně jsou takovou pracovitou Zoluškou nadšeni. Manžel to zpočátku nechápal. Nicméně když jsem mu vysvětlila, že si s těmi dědoušky prostě nemám o čem vykládat, začal mi pomáhat. Tak se činíme: já myji nádobí a on každý talířek utírá a uklízí. A všichni jsou šťastní! Takže adaptovat se na okolní svět umím dobře. Obecně se snažím maximálně dokonale *nechat pronajmout*. Tím se zachraňuji.

Romaška: Nové pocity. Všimla jsem si, že si připadám lehčí, přesto jsem silnější. Nespotřebovávám tu část energie, již jsem dříve plýtvala. Pokud nevedu soucitné řeči, lidé se

samozřejmě cítí ukřivděni. Ovšem postřehla jsem, že devadesát procent lidské komunikace tvoří spoluprožívání a neustálé stížnosti například na počasí, a to bez ohledu na to, zda je dobré nebo špatné: dobré počasí je špatné, protože trčíme v kanceláři, a zároveň špatné počasí je špatné, jelikož je špatné všechno a počasí je jen utvrzení toho, že je zle, že jste se nevyspali (každé ráno nářků). Všimla jsem si, že jsem si již vytvořila návyk začínat ranní rozhovor *tím, jak mi včera nebylo moc dobře nebo bylo těžko či jak mi bude těžko velmi brzy* případně mám podobnou repliku připravenou jako odpověď. Už je to zvyk. Hlavně nevypovídá o tom, že jsem pesimistka, nýbrž jde o pouhé *bia bia*, kterému sice nepřikládáme význam, ale jež ve skutečnosti určuje náš postoj k životu.

Dále. Je to divné, nicméně se mi začalo lépe komunikovat s jistými lidmi, které jsem dříve měla zařazené do jakýchsi skupin a srovnávala jsem se s nimi, takže jsem z nich při každém setkání trpěla nějakými komplexy. Patrně jsem odhodila důležitost a získala svobodu, dříve tak potřebnou. Lidé jsou kapky v oceánu.

Potom mi začaly některé okamžiky připadat zajímavé. Například včera se stalo něco, co by mě bylo dříve stráááálně rozčílilo a způsobilo obrovský výbuch, já jsem to ovšem tentokrát vzala v pohodě. Pochopila jsem, že to tak bude lepší. A fakt, jsem silnější!

Koška: A co si myslíte, nebo možná už z vlastní zkušenosti víte, co následuje po zlomu? K čemu je svoboda? A ještě by mohlo být zajímavé podívat se na to skrz *prizma matice*. Nebo je snad realita matice absolutní výmysl?

Gornyj kot: Po zlomu následuje vzlet! Zvláště pokud se ti podaří pochopit důležitou otázku, kvůli níž se zlom odehrává.

Donna: Nedávno jsem si všimla, že prakticky všechna náboženství světa odhalila určitá tajná vědění (tedy nejsem si jistá, že úplně všechna), ale křesťanství, buddhismus či hinduismus ukázaly mnoho věcí, jež byly určeny pouze pro zasvěcené, jen v uzavřených kláštěrech nebo v uzavřeném kruhu osob. Vědění se začala odhalovat nedávno. Je to sice zajímavé, k čemu to však bude?

Merlin: Teun Marez píše, že až bude lidstvu nejhůř, vědění se k němu probije stoletími jako spásitelský paprsek světla v říši sebezničení. Toto vědění budou předávat ochránci vědění.

Duše:

Snící se dostali do jakéhosi transurfingu. Mám takový pocit, že tě, rozume, omráčili nějakou pánvičkou a mě zazdili do stěny ve sklepe na starém skotském hradu. Cožpak nechápou, že se z toho i hrochům udělá zle, výbušní hadi zemřou na nervové vyčerpání, hejna sojek oddělí stěna odcizení, nemluvě o chudácích účetních, kteří onemocní spálou, kvůli čemuž na světě nenastane rovnováha a nastoupí absolutní saldo!

Rozum:

A proč tak nespravedlivě s tebou na hrad do Skotska a na mě s pánví? Chápete to?

Duše:

Prostě chytli první věc, která jim přišla pod ruku, aby tě co nejdříve umlčeli.

Strážce:

Jestliže se zachraňujete před kyvadly, nemůžete se v žádném případě změnit v mramorovou sochu. Nezadržujte emoce, ovlivňujte svůj postoj. Pokud budete postupovat vědomě, můžete pocitům nabídnout tolik volnosti, kolik budete chtít. Můžete se bát, zlobit se, pobuřovat se, žárlit, projevat nadšení, skákat radostí a tak dále. Zůstávejte sami sebou. Sebe měnit nemusíte. Měňte svůj vztah. Jestliže se citům poddáte vědomě, budou proti vám kyvadla bezmocná – dokáží manipulovat jen spícími lidmi.

IV

Náklady transurfingu

Nečekané nepříjemnosti

Duše:

A je to tu zas. Copak se nemůžeme bavit o nečekaných příjemnostech? Mám ráda, když se na mě nečekaně snese něco příjemného! Je mi tak fajn, jak jsem celá zpitomělá, omráčená a poblázněná. Je to žůžo.

Rozum:

Chápu. To, co je pro mě příjemná nečekaná věc, je pro tebe nečekaná příjemná věc.

Duše:

Chystám se na nepříjemné očekávané věci.

KSV: V Zelandových knihách se velmi přesvědčivě hovoří o situacích, kdy se realizují naše horší a nejhorší očekávání (obavy) za plné shody duše a rozumu. Tato záležitost je pochopitelná.

Jenže v životě se stává, že *chodíš, chodíš a najednou bum – druhá směna*, cihla člověku spadne na hlavu nebo jej potká nějaká jiná podobná nečekaná a vážná nepříjemnost. Nečekal jsem ji, neobával jsem se ani jsem takový vývoj událostí nepředvídal. Ovšem jedná se o docela závažnou situaci, takže bych se jí chtěl samozřejmě naučit vyhýbat. A také bych rád pochopil mechanismus jejího vzniku (v rámci transurfingu či vůbec).

Uvedu jeden příklad ze života. Jsem přiměřeně zdravý a celkem mladý muž, kráčím v dobré náladě, v dobrém počasí (nikoli na námraze) po ulici, padám a lámu si niku. Následuje samozřejmě dlouhé léčení a další nepříjemnosti s tím spojené. Rozhodně jsem se nebál, že upadnu, nikdy dříve jsem si nic nezlomil, ani jsem na nějakou zlomeninu nepomyslel. Proč se to stalo? Vždyť mnoho esoterických učení hovoří o tom, že naše realita představuje výsledky našich myšlenek. Kdo (co) určuje takový scénář vývoje událostí?

MiLedi: Až se mi chce odpovědět: „Cihla ale na hlavu jen tak nepadne.“ A nebyl-li to vtip, pak jste si tu situaci sám navodil... Nejspíše byste si měl vybavit své myšlenky z minulosti, vzít v úvahu zpoždění zrcadla, vzpomenout si na nějaké dřívější situace... možná jste jen nedávno na okamžik znejistěl, získal jste pocit, že vám mizí pevná půda pod nohama. Ještě jsem si vzpomněla: „Co je pro někoho pád, to je pro jiného start.“

JohnGo: Mně se tohle taky dost často stává. Ale je třeba pokusit se na celou věc podívat z jiného úhlu. Docela možná jste se díky nečekané nepříjemnosti (a tím jsem si prostě jistý) vyhnuli vážnějším problémům. I kdyby to měl být třeba opilý řidič nebo náhodná přestřelka. Vlastně mohu uvést reálný případ ze života svého kolegy. Vážně onemocněl meningitidou, více než měsíc byl hospitalizován a za jeho nepřítomnosti shořel téměř celý pětipatrový dům, v němž bydlel. Vzhledem k tomu, že se požár vznítil v noci, bylo na místě mnoho obětí, a poněvadž kolega bydlel ve čtvrtém patře, byl by se zachránil jen stěží. Takové dvojité překvapení. Místo toho je živý a cítí se moc dobře.

Merlin: Nejspíš není sám, kdo se podobným způsobem zachránil, jen se tenhle případ vryl do paměti. Nevzpomínám si už, kdo z celebrit to byl, ale ten si zlomil nohu, a tak se nedostal do armády. To patří do oblasti osudu. Pokud se říznete, lze samozřejmě říci, že byste tomu měli věnovat pozornost, jelikož se vás něco snaží upozornit na nějaké nebezpečí... Ovšem na druhou stranu jste prostě jen nabrousili nůž a to už stačí k tomu, abyste se takto zranili. Nenabitá puška také střílí. Narážím na to, že člověk se věnuje několika různým věcem zároveň, jenže jeho mozek je nedokáže všechny správně řídit. Zvládat několik činností naráz mají v oblibě zvláště ženy, když například žehlí, dívají se na televizi, kouří, telefonují, přitom vaří polévku a tak dále. Muž to nikdy nedělá.

Proč si člověk zláme ruku nebo nohu na rovině? Nedokáže zareagovat a zvládnout situaci? To je také možné. Na vojenských cvičeních jsem udržoval oheň v pazdeří, zatímco ostatní partyzáni spali. Bavilo mě to, zažehl jsem oheň jako

pionýrskou vatra až do nebe. Vrátil jsem se s náručí dřevěných klacků, zaškolbrtnul a upadl jsem čelem do ohně. Vatra měla tehdy tři až čtyři metry v průměru, v tomto místě se zakopávaly vojenské týmy. Dokonce bych mohl říci, že to byla jáma. Zachránila mě moje reakce a znalosti akrobatiky, takže jsem jako zázrakem z ohně vyvázl. Kdybych byl jen o trošku pomalejší, uhořel bych...

Domnívám se, že uvědomění a koncentrace pozornosti mohou člověka v kritické situaci zachránit. Ovšem doufat, že každý závěr může být vlastně lepší než další špatný závěr, to je nepřijatelné. Již při narození je člověku od Boha dána svoboda výběru. Pokud ji nevyužíváme, znamená to, že se stáváme fatalisty, věříme v osud, vkládáme se do rukou vrtkavého osudu... Všichni, kdo se zabývají transurfingem, začínají ovládat realitu, což znamená, že také mění svůj osud, stoupá jim uvědomění, zvyšuje se jejich koncentrace pozornosti. A dále transurfing je úspěch a úspěch je rovnováha, do jejíž zóny nespádají všelijaké problémy. Proto mají transurfaři méně potíží podobného rázu. Můj svět se o mě stará a nepotřebuje mi bránit v tom, abych žil šťastně a radostně.

Merlin: Líbí se mi věta z knihy *Učení štěstí a úspěchu*, možná ne úplně doslova: „Štěstí (úspěch) je rovnováha energií.“ Když letadlo stoupá k nebi, spotřebovává mnoho energie, jakmile však dosáhne deseti tisíc metrů, pohybuje se cestovní rychlostí. Stejně tak v transurfingu vydáváme minimum energie (balancujeme), jestliže se nacházíme na hřebeni vlny. Jedeme na kole, také udržujeme rovnováhu, a pokud se dokonce pustíme řídítek, stačí nám to k absolutnímu štěstí. Z toho plyne, že nemáš energie v rovnováze.

Vidím to tak, že někdy jedná člověk volním úsilím tam, kde to není třeba, vytvoří vlnu v duálním zrcadle (svět) a svět mu stejně odpovídá. Možná bys neměl pořád tlačit na zrcadlo, ale raději bys měl změnit taktiku – někdy situaci uvolni, dostaň se do neurčitého stavu, kdy k tobě to nejlepší řešení přijde samo shůry, neboť je vybere sám svět (a možná i tvoje duše). Necht' tě vedou vyšší síly, neprotestuj, uvolni se a přijímej to potěšení. Osobně se nyní snažím, abych na svět působil méně rukama,

zato více silou myslí, působením vědomí. Myšlenka je materiální a neustále se materializuje... Není ale možné, abychom nedělali vůbec nic. Jen pokud jednáme, můžeme měnit svět – a pak tedy ovlivňujeme realitu v souladu se světem (v pokoře).

KSV: S tou rovnováhou máš samozřejmě pravdu. Na kole se člověk musí učit jezdit. Jde o ten okamžik, který jsem nikdy nedokázal úplně pochopit: jak dokážu najít rovnováhu mezi uvolňováním situace a jednáním, mezi vynakládáním energie na cestě k cíli pomocí svých myšlenek a zároveň nepřítomností důležitosti. Rozumově nutnost této rovnováhy chápu, kudy však vede ona zlatá střední cesta?

Tomka: Cíl existuje... S cestami k němu je to zatím složitější. Třeba já si ze zvyku namáhám mozek, abych si propočítala všechny kroky. V hlavě se mi tak přirozeně rodí hrozný obraz a já se děším. To jsou ale moje zmatky, to se spraví. Problém vidím jinde. Jestliže o svém cíli (souvisí se změnou zaměstnání) přemýšlím, nabývá v mém nitru naprosto určité podoby. Absolutní komfort. Dříve jsem takový komfort neměla, zato jsem měla klid a život probíhal tak nějak stabilně, bez excesů. Kdežto teď, co jsem si vymezila cíl, začala si přehrávat diapozitivy a opakovat amalgam, se můj svět, jak bych to řekla, začal houpat.

To znamená, že se cítím dobře, ale za měsíc jsem se dvakrát hodila marod (dříve jsem bývala nemocná jednou za dva tři roky), v práci je kdysi milé okolí kvůli maličkostem málem hysterické (na mě stížnosti nejsou, ale snaží se o ně), vztahy se vyjasňují (mám pocit, jako by se chtěli připojit), finanční potíže v práci vylezly ze všech škvír (opět jsme v zaměstnání, tedy práce mi přidali dvakrát, ovšem platit mi ji odmítají).

Nechápu, jak je možné, že když se mi podařilo dostat tak daleko a přesunout se na svou dráhu života, tak se všechno tak houpe? Nebo se mě jen snaží zachytit nějaká kyvadla? Je možné, že se mě teď třeba snaží ulovit silnější kyvadla, když se s těmi malými dokážu vypořádat? Máte někdo nějaký nápad, co se to děje? A jestli můžete, poraďte mi, co můžu udělat. Nebo

se mám jen uklidnit a čekat, až se na svou dráhu života přesunu definitivně?

Muza: Tomko, buď klidná, všechno máš pod kontrolou. Takhle to mají skoro všichni. Jakmile začneš aplikovat transurfing, všechno se jaksi rozjíždí. Projevují se jak kyvadla, tak přesun na nové dráhy, prostě všechno dohromady. Hlavně tomu nepodlehni, braň se do posledního dechu.

Ljelik: Tomko, bez otálení se skamarád s humorem: všímej si ho ve všem... dokonce i když si do tebe bude někdo chtít rýpnout, hledej v tom něco legračního... A teď řekni, na koho si chceš stěžovat a koho míšíš pomlouvat, když jsou všichni okolo tak srandovní... zapracuj na tom, aby sis vyrovnala celkové ladění, hlavně nebuď ublížená... Svět se k tobě obrátí s úsměvem.

Fotij: Nečekané nepříjemnosti neexistují. Pokaždé před nimi něco varuje, a to alespoň dvakrát nebo třikrát. Nejdůležitější je tato znamení rozpoznat a potom situaci vyrovnat. Samozřejmě je k tomu potřeba cvik a zkušenosti.

Atols: Pochopil jsem, že metody a principy transurfingu jsem v zásadě aplikoval již dříve a vytožených cílů jsem dosahoval právě díky jejich správnému použití. Rozhodl jsem se je využívat ještě aktivněji a vědomě. A stal se zázrak, svět mi začal pomáhat, obrátil se na mou stranu a řekl: „Ahoj!“ Jenže před dvěma týdny se začalo dít cosi nepochopitelného. Nejprve přišly drobné nepříjemnosti, jimž jsem ani nevěnoval pozornost, soustředil jsem se na princip koordinace a snižování důležitosti a choval jsem se, jako by všechno bylo normální. Bohužel ne, a tak se mrzutosti stupňovaly: problémy mi nastaly v zaměstnání, peníze jako by mi ulétaly oknem, doma se mi taky nevede nejlépe. O drobných potížích bych se taky mohl pěkně rozepsat. Jako by mi svět říkal: „Raduješ se z maličkostí – tak ti napařím víc problémů, i z nich se zaraduj, a já se podívám, co budeš dělat dál!“ Vysmívá se mi nebojsou to nějaké jeho vtípky? Zatím se samozřejmě držím, ale popravdě řečeno se usmívám a raduji už jen těžko, což ovšem není dobře. Do nervového zhroucení už nemám daleko.

Lisica: Mohu popsat, jak k záležitostem, které popisuješ, přistupuji já, a jak s nimi nakládám. Zpočátku jsem řešila otázku: „Mám to považovat za nepříjemnost?“ Vyzbrojena znalostmi transurfingu jsem došla k názoru, že ne. Najednou byly lehčí, mnohem snazší. Nyní už vše probíhá automaticky. Co je koneckonců nepříjemnost? Nějaká událost, informace, jež nezapadají do hranic, které si člověk stanovil. Je tedy prostě potřeba hranice rozšířit. Jestliže domnělou mrzutost na nějakou chvíli do svého pole vpustím, strávím ji, pak ji akceptuji jako cosi neobvyklého a pouštím ji domů. Nic víc. Nepříjemnost se stává jakýmsi komářím bodnutím, takže jsem se poškrábala a zapoměla na ni. A ještě něco. Pokud se na mě potíže jen hrnou, přemýšlím, zda nejsou znamením nějakých blížících se změn.

Atols: Situace se upravila, a to velmi rychle. Jednoho krásného dne jsem pochopil, že je všechno dobře, a ono se tak stalo, ba dokonce se mi daří ještě lépe. Můj svět mi v tu chvíli prostě prstem ukázal na základní kyvadla, na to, co mi zjevně vadí. Udiveně nyní sleduji, jak svět zrcadlí téměř všechny moje myšlenky, a každý den objevuji na transurfingu něco nového. Překvapuje mě, jak účinný je ten amalgam – *můj svět se o mě stará*. Jestliže na to člověk neustále pamatuje a cítí to, prostě se dějí zázraky – pak se okolnosti vyvíjejí příznivě.

Tomka: Ještě se mi zdá, že řada nepříjemností na počátku prostě provází adaptaci na nový život, život s transurfingem. Kyvadla si zvykla, že jsi vždycky po ruce, takže se tvou energií mohou bez problémů dokrmovat (osobně jsem byla takovým jejich dárcem, že jsem šla na dračku), a ty najednou klameš tělem a nereaguješ na ně – takže své působení zintenzivňuješ. Určitě musíš jen posečkat. Sled nepříjemností při osvojování transurfingu je skutečně (Lisica má podle mě pravdu) znamením změn nebo se tě prostě snaží přivést na myšlenku, že nejsi na své dráze, tvrdě spíš a nevidíš očividné věci a že je tedy na čase odsud zdrhnout.

Kys: Povím vám svůj příběh: minulý týden se mi v práci přihodil obvyklý *hloupý incident*, jak tomu říkám. Zachytilo mě kyvadlo, jak se nám stává, ovšem zrovna ve chvíli, kdy už jsem se chystala odejít, protože jsem se rozhodla, že ukápla poslední

kapka a číše přetekla. Předě mnou byl víkend a v pondělí jsem se chystala položit šéfovi výpověď na stůl. No a co, že ještě nemám jinou alternativu, říkala jsem si. Posedím doma a najdu si něco, co bude mé duši vhod, neztratím se. O víkendu jsme se za úžasného počasí byli s manželem projít a já si mu samozřejmě vylévám srdíčko, ještě si vybavuji, že v tom rozhovoru často proklouzlo slovo *kluzko*, a v tom na rovině letím skluzem k zemi... Uklouzla jsem a odřela si obě kolena. Hrozně to bolelo, ale já se rozesmála, vzpomněla jsem si na své dětství, pak jsem vstala a říkám si – svět se o mě stará, takže když se na rovině takhle rozletím, měla bych trochu zpomalit s řešením problémů...

V pondělí jsem šla pochroumaná do práce, situace ještě nebyla dořešená, a tak jsem si náladu vytahovala za uši do kladných hodnot, jenže mi to nešlo, myšlenky se mi pořád honily kolem výpovědi... Další den ráno vstanu a nemohu hnout hlavou ani rukou, hrozně to bolí... Skřípla jsem si nerv v krčném obratli... Teď sedím doma, na kontrolce, v tichu a klidu... To je ono – můj svět se o mě stará! Musela jsem všechno nechat a uvolnit se a nikoli všechno řešit ukvapeně... Vzít si náhradní volno a odpočívat... Můj svět mi zařídil volno a ještě k tomu dodal: „Nedívej se do stran (hlavou nemohu otáčet), nic nehledej, to nejsou tvoje dveře.“ Svoji práci mám přece hodně ráda, někdy prostě dojde i na bitvu s kyvadlem organizace...

Rozum:

Víš, jak jsi tam chtěla, aby ti něco slítlo na hlavu? Tak tady mám pro tebe básničku.

V životě se mi přihodil zvláštní precedent –
na hlavu mi spadl hloupý incident.

S prasklou palicí teď chodím v sádře,
smysl života s takovou hlavou mi trochu dře.

Duše:

Tak jo. Umlátím tě, slanečku!

Strážce:

Tak dost, dětičky, nehádejte se. Nepříjemnosti v podobě nešťastných případů se dějí především na základě skrytého nebo zjevného pocitu viny. Lidské myšlení už tak funguje: pokud existuje nejtitěrnější vina, musí následovat trest. Ona myšlenková podoba se realizuje ve skutečnosti. Proto je nezbytně nutné vyhnat vinu z vrstvy svého světa. Z teorie transurfingu víte, jak na to. Nicméně rozhodně nemusíte metafyzické kořeny hledat v každičké události. Jste-li na jaře zvyklí bezstarostně se pohybovat u stěn domů, rampouch na vás může spadnout jen tak, aniž byste mu museli dát myšlenkový důvod.

Únava z pozitiva

Duše:

Taky jsem se nějak unavila, dáme si oraz, jo? Nevyzkoušíme bylinky?

Rozum:

Ještě zblbneš, jenže to není odpočinek, miláčku, ale nehoráznost.

Duše:

Ve vyšší matematice nic nevymyslíš, jak ráda opakuji své kočce. Dívej, jakou písničku jsem složila v rozpoložení blažené inspirace.

„Zpíval jsem písňě celé dlouhé roky,
kde ze skal padal vodopád,
díval jsem se, jak bouří jeho vody,
sladkou hudbu šplouchání poslouchal jsem rád.
Sedmikrásky se pod Sluncem kolébaly,
zpívaly tichou píseň svobody.
Tam mě našel syn přírody,
na mém smaragdovém poli¹⁴.“
Uf, psychedelie...

---

¹⁴ Beatles. Překlad V. Zéland - pozn. autora

Rozum:

A já ti teď ukážu, jak lze tvořit ve stavu zdravého myšlení.
Toulala a motala jsem se po kopcích,
vážná otázka mě potrápila.
Změnila jsem se v translační uzel,
abych předpověď počasí zachytila.
Anténou jsem se nacpala do přírody,
kde jsem ji křivolakou cestu prorazila.
Tam mě našel syn přírody,
kde jsem se nznak k odpočinku uložila.

Duše:

Aby ti jazyk zdřevěněl! No, plaze, utíkej, než se ti pomstím!

Liz: Přečetla jsem transurfing a rozhodla jsem se začít nový život. Snažím se pozitivně reagovat na všechno, co se děje, radovat se z ptáčků, Slunce, mraků, sněhu a tak dále. Něco pozitivního a užitečného usilovně hledám i na událostech a v lidech, kteří se mi nelíbí. Jedno mi však není jasné. Vystačilo mi to na dva či tři týdny, a pak jsem pocítila únavu. Ne fyzickou, ale jakousi podivnou. Jako bych něco houpala na trenažéru ve svém nitru, akorát mi není jasné, o co jde. Ani by mě to neznepokojovalo, nebýt jedné pochybnosti. Nemám moc energie. Nespotřebovávám tedy veškerou energii na to, abych si udržela kladné vyladění, a tím pádem se jí nedostává na něco, co je pro organismus důležité? Vyzkoušela jsem energetické proudy, jak se uvádí v knize, ale nic necítím...

A navíc ta nálada, kterou si hlídám, je sice kladná, nicméně jaksi nenormální. Spíš jde o takové to telecí nadšení. Musím vůbec být klidná?

Landyš: Kladné rozpoložení není třeba zachovávat, zvláště ne v podobě telecího nadšení ze spoluúčasti na transurfingu... Žij, jako jsi žila... Nech se pronajmout, abys neztrácela energii, a pozoruj, na co ji vydáváš... jak jí plýtváš... Až se naučíš pozitivita vidět namísto toho, abys je vyhledávala, budeš lépe vycházet s lidmi, již se ti nelíbí. Nechej všechny žít v tomto světě... Mají stejné právo – jako ty – ve svém prostoru

variant... A nesnaž se tolik. Příliš se navýšila důležitost toho všeho, co se na tebe svalilo spolu s transurfingem... *jemněji, prosím... jemněji... buď sama sebou a všechno zvládneš...*

Katyava: Jestliže se do něčeho nutíme (není důležité do čeho, i kdyby to byl jen pocit radosti), činíme si násilí a to duše nemá ráda. Unaví se. Tak jí dopřejte trochu odpočinku od rozumu a jeho hranic (byť na chvíli) a energie se vám vrátí.

Raduga: Já mám úplně jinou zkušenost. Zpočátku jsem neustále sklouzávala do negativismu, protože se mi také nedostávalo vlastní energie. Také necítím energetické proudy. Ale kdybych se byla na začátku nečinila, ještě bych si utírala sople. Jako u Norbekova jsem se pokusila vyvolat si radost, ten pocit přece dobře známe. Zpočátku to bylo složité, tělo si zvyklo na tu původní šed' a myšlenky proudily po šedivých cestách. Nicméně jsem skoro neustále byla ve vědomém stavu, sledovala jsem se; když jsem vybočila, vůlí jsem se znovu vracela do pozitiva.

Nutno podotknout, že když člověk sleduje sám sebe, vnímá chování svého okolí poněkud rozmazaně, nereaguje na ně bystře, spíše se stává *věcí v sobě*.

Takže mně osobně se na vlnu větší úspěšnosti podařilo přesunout právě úsilím vůle. A jestliže se někomu nedostává energie na zabezpečení života, není třeba se znepokojovat, protože jak stoupá nálada, tak rostou i síly. Opět však platí: poslouchej sám sebe a strunu nepřepínej, jinak praskne. Až už se to vůbec nedá vydržet, zastav se, odpočívej, pokračovat budeš později. Nové rozpoložení vám bude připadat nepřírozené jen zpočátku, později se změní ve stav klidné radosti, lze-li to tak říci.

Pilot: Nejspíš ti brání hlas rozumu. To on ti radí, aby ses na jednu stranu snažila a na druhou stranu abys pochybovala, že máš dostatek energie, a vůbec bručí, že se s tebou děje něco nenormálního. Nedokáže totiž přijmout *nový život*, který mu připadá příliš paradoxní. Časem si zvykneš více důvěřovat hlasu duše a rozum už tě neoklame. Raději jednej, aniž by *ses snažila*. Jednej ze zvyku a vybírej si nejlepší variantu.

Donna: Mně vystačilo telecí nadšení a vůbec údiv nad tím, že dostávám, co se mi zachce (ba ještě víc), na dva měsíce. Jenže pak se mi najednou rázem přestalo dařit, dokonce ani drobnosti mi nevycházely. Jen tak, aniž by mi někdo *vyhlásil válku*, se zázraky vypařily. Pokud se nemýlím, u jiného tématu kdosi napsal, že zpočátku dostáváme věci na jakousi zálohu, zato se pak musíme činit. To je absolutně přesné. Až na to, že spolu se zázraky se zcela přirozeně vytratil i pocit neustálého svátku, jež jsem cítila ve svém nitru, a nastěhovala se tam jakási šed'. Přitom si všechno uvědomuji, pamatuji na kyvadla a nechávám se pronajímat. Připadám si, jako by mě vyškrtli ze života a zbyl mi jen ten pronájem. Reagovat negativně už není možné a jak se zmínil Landyš, pozitivně reagovat se teprve musíme naučit. Navíc se nám jaksi nechce nutit se do toho, abychom kladně přijímali něco, co nevyvolává vůbec žádné emoce, natož aby nám to šlo od srdce.

Vůbec platí, že se nedaří něco si přikazovat. Pokusila jsem se přinutit přečíst všechny knihy o transurfingu (myslela jsem si, že jsem možná vynechala nějaké důležité věci), ale ani to mi nejde. Vezmu knížku, zaraduju se, že existuje, a jdu si po svých. Ani nemohu tvrdit, že nemám dost energie, poněvadž mi dokonce trochu přebývá, nikam se neztrácí. Mám pocit, že jsem se propadla někam, kde je okolní svět zvlášť a já také (jako mouchy na karbanátkách). Už mi nepomáhají ani diapozitivy, ani jiné techniky, jaksi mi nefunguje vůbec nic... Mohlo by jít o tentýž vyvěšený stav, o jakém psal Zéland?

Řekněte, zkušený transurfaři, dařilo a daří se vám stále ladně, klidně a radostně nebo takové *propady* nejsou jen řídkým jevem? Možná někdo z vás ví, kde vznikají, takže by to chtělo prozkoumat a pro příště místo dopadu podestlat slámou. Zkrátka bych chtěla, aby se mi do duše zase vrátil ten pocit svátku.

Landyš: Zázraky, o nichž hovoříš, se dějí, jestliže se tvůj nezkalený rozum a tvůj záměr shodují. Jenže člověk je tvor opakující se, a tak se stává, že kvůli tomu, co jsme si za roky střádali, se vracíme do vyjetých kolejí... Nikdo ti válku nevyhlásil, ale všechno okolo jako by bylo šedivé... a přitom je

vše prosté jako bílý den: stereotypy tvého chování, či jak tady říkáme kyvadla, ti brání pokračovat v cestování v zemi variant... O čem to svědčí? Stále o tomtéž! Na začátku stálo něco zajímavého: „Hele, něco nového, to vyzkouším.“ Zkusila jsem to a fungovalo to... Potom jsem překročila laťku důležitosti a začala jsem si jisté věci nařizovat... Jenže ono je tak těžké něco si nařizovat, zvláště když se ještě před námi narodila lenost. Navíc ani není potřeba, abychom si něco nakazovali... Postačí, změníš-li svůj postoj ke všemu, co se děje, a najdeš si činnost, kterou zaplníš volný čas, aby tě myšlenky nerozptylovaly, což se stává všem. Kolem mě je všechno jaksi pochmurné. Transurfing považuje za nejdůležitější, aby se člověk naučil radovat ze života... Ani tak nezáleží na tom, jestli ti vycházejí ostatní věci. Vědění přece přichází, až když sama něco umíš dělat, tedy z praktické zkušenosti. Nekaboň se nad dočasnými neúspěchy a nestýskej si po svém dřívějším já, beztak se k němu již nevrátíš. Žij dnes a teď, raduj se z toho, že ses ráno probudila, že slyšíš nadávky za stěnou u sousedů a hlasitou muziku uprostřed noci, užijvej si každý okamžik života, vždyť je to život!

Arnika: Mě žádné telecí nadšení nepotkalo. Nikdy jsem ho nezažila ani dřív, ani teď. A přitom jsem celkem často příjemně překvapená.

Ljelik: Landyši, to myslíš vážně? Chceš říct, že stojí za to žít a radovat se, a přitom se konejšit představou, že by mohlo být hůř? Jak si můžeš vnutit něco, v čem nevidíš radost, a přijmout to? Dopřát ostatním, aby byli sami sebou, to je jedna věc. Ovšem radovat se z toho *smetí*, které na tebe vylívají... slova, nic než slova. Vysvětli mi z vlastní zkušenosti, jak je možné dosáhnout takové transformace blažené radosti z toho, co jsi popsal výše.

Ko: To, o čem mluví Landyš, osobně chápu takto: život je život a nadávky za zdí jsou jeho součástí. Pokud na to nepřistupujeme, protivíme se životu (se všemi následky z toho vyplývajícími). Přijímáme-li však život takový, jaký je (doopravdy), začínáme si jej užívat! Je přece radost pohledět, jestliže jde vše přesně tak, jak má: že nadávky jsou právě ta

slova, na něž musí lidé reagovat určitým způsobem a jež sice využívají s rozumem, ovšem také bez něj (což je ještě směšnější) ... Právě o takové uvědomění usiluji.

Landyš: Samozřejmě, že to myslím vážně... jen se nechlácholím, ani si nic nepředstavuji... Prostě žiji a nechávám žít ostatní. Někdy mi jde na nervy něčí blábolení, například o politice, tak se prostě nevzrušuji... A nikoli blažená radost, nýbrž radost z toho, že vůbec existuješ – to jsou dvě různé věci... Pořád se o něco rveme, něčeho chceme dosáhnout, něco získat, někoho něčím překvapit... Je to vůbec potřeba? Ale vůbec ne. Neexistuje nic cennějšího než život... A jak si ho ve svém prostoru zařídíte, to záleží na vás. Neodsuzuji nutnost něco získat, ani nezavrhnuji postupovat dále v kariérním žebříčku... ne... to je taky náš život, jen nemá cenu dělat si z těchto záležitostí životní cíl... Jaký člověk bude, zda bohatý nebo chudý, úspěšný, krásný, soběstačný, sečtělý, vzdělaný, co nám ještě společnost nabízí? Všechno to můžete mít, ale zeptejte se sami sebe – k čemu vám to bude? Abyste zase byli vyšší, rychlejší a lepší? Před sebou přece neutěčete a až toho všeho dosáhnete, budete na sebe strhávat další, jako by to byl bezedný sud. Budete chtít víc a víc, ale k čemu? Život je přece dobrý, dokonce i když máš na stole poslední kousek chleba a v kapse halíř. Štěstí vyplývá z toho, že žijeme, a to nelze vyměnit vůbec za nic. Zato žádnou radost člověku nepřinese spokojenost vyjadřovaná jen navenek, ani izolace od světa, v němž žijeme, ať už ji zařídí ploty na Rubljevce nebo široká záda osobní stráž. Proto se radujte ze všeho, co vás obklopuje, to je přece velké štěstí – být a vy pořád melete o něčem nepochopitelném. Ať už je to všechno hloupé nebo zmatené, je to nicméně pravdivé... Tak žiji... A transurfing tohle všechno učí... Akorát to v něm nehledáte... Každý by chtěl jen kouzelnou hůlku ke splnění zázraku... Té bohdá nebude, když s sebou taháte takové přívěsky jako důležitost... Hodně štěstí, milé transurfářky... Změňte svůj postoj k životu a všechno bude dobré...

Ljelič: Jo, jenže ty třeba žiješ ve stejném brblání nebo snad ještě něčím horším, zažíváš měsíce bezesných nocí kvůli

něčímu pijáckému řádění, a přesto život přesně tak bereš? Tak se ti líbí? Kdo by na tohle přistoupil? Svatí... Mluvíme přece o rubu něčích výstřelků... Jak bych se mohl v takové chvíli radovat? Snad lze k takovým projevům zaujímat neutrální postoj, ale radovat se...

Sarina: Vím, že Landyš mluví upřímně... Vím, že má pravdu... Ale sama to tak zatím neumím... Daří se mi ještě hůř než některým ostatním: amplituda událostí skáče od absolutního štěstí do maximálního zoufalství (přímo hororový film)! Snažím se veslovat ke středu!

Ljelik: Samozřejmě cítím upřímnost jeho slov, což vlastně ani nikdo nepopíral. Jenže říkat například: „Bud' šťastný“, štěstí nepřinese. K pochopení štěstí je třeba hledat cestu.

Arnika: Nařizovat si, že se budu radovat a užívat si, nemá podle mého názoru žádný smysl. Zato lze ovlivňovat přístup k aktuálním situacím. Dokonce i v případě, že se mi nedaří radovat...

Michail: Diskuze o nadávkách u sousedů mě povzbudila k tomu, abych přispěl svým příkladem: oněhdy jsem jel autobusem a vzadu seděli tři borci, takoví namakaní, a totéž... povyk na celý autobus...

Nejdřív mě to rozčilovalo, ale pak jsem si představil, že jsou oblečení jako londýnští dundee, v cylindrech, fracích, s kytičkou v klopě... A takhle se baví. Přišlo mi to směšné. Za pár minut zmlkli, jen občas si něco pošeptali.

Z toho jsem si vytvořil závěr, který mi velmi pomáhá: pokud na nějaké situaci nevidím nic dobrého, pokusím se na ní najít něco směšného – je to snazší (s tím přišel Simoron). Iritující objekt existuje jen tehdy, pokud se člověk rozčiluje. Jakmile se zlobit přestane, objekt mizí.

Shere: Michaili, správnější to napsal. Praktikuji totéž, poněvadž tato technika skvěle funguje. Navíc se pak ještě můžu zaradovat, a to nikoli bezdůvodně, protože nějaká příčina se najde. Přinejmenším mohu mít radost ze sebe, miláčka, jenž tak mistrně ovládá realitu.

Landyš: Ljeliku, taky jsi s tím začala... je třeba těšit se z toho, že žiješ, a sousedi alkoholicí v zásadě ničemu nevadí...

přece ti nevadí vítr za oknem?... Jde o to, jak k tomu přistupuješ... chápu, že tě to rozčiluje... určitě se ti v životě přihodilo něco negativního, co s pijanstvím souvisí... nebo nám snad společnost vtloukla do hlavy, že je to špatné... co že se nemůžeš uklidnit?

Vnitřní klid nastupuje... když jsi v souladu sama se sebou... jenže u tebe tenhle soulad nepanuje... takže nastupuje zmatek... a následně všechno vyvrcholí nespokojeností se světem... souhlasíš?

Harmonie musí panovat v tvém nitru... co je uvnitř, to je i navenek... svět je tvoje zrcadlo (už mě unavuje psát tato slova – napiš si je a pověš si je na zeď před očima... až ti zase bude něco vadit... zeptej se sama sebe... co tě z toho smetí vlastně rozčiluje?). Radost musí vycházet z nitra... ty jen čekáš na svátek jako mnoho lidí... a to je jejich neštěstí... nenaučili se dělat si svátek sami... jenže svátek pramení už v duši, v tom... že dýcháš, jsi zdravá a posloucháš kakofonii života... těžko se to vysvětluje člověku, který neslyší a slyšet nechce... spoustu básní jsem napsal při řádění pijanů za stěnou... nejzajímavější je, že jakmile se dostaneš do stavu rezignace... celý svět se změní a alkoholici přestanou hulákat a všude se rozprostře klid a mír... to je jeden z příkladů...

A žít pod něčím tlakem – to je tvůj výběr... někdy nám v tom, abychom svět slyšeli, brání intelekt a společenské otázky... prostě jej zacloní... podívej se, jak žijí děti... a uč se od nich... jak žijí zvířata... jestli chceš spát, spi... a ten hluk za zdí... jistou dobu jsem spal na rozjezdovém pruhu vojenského aerodromu... protože jsem to hrozně chtěl... a řev letadel je ještě důraznější než hluk za zdí... za tím si stojím...

Ljeliik: Uf, Landyši. Landyši... a jak se jmenuje to, podle čeho jsi uzavřel účty? A z jakých slov vyvozuješ takový závěr? Rozehrála se tvá fantazie... v negativní vidině...

Jen nechápu, jak bych se měla radovat z řádění a chuligánství, jehož účelem je navíc mnohdy již od prvopočátku někoho otravovat. Jak už jsem řekla, je docela pochopitelné, že takovou situaci je třeba tlumit, a o to jsem se snažila.

Shera: Nenávist a závist už jsem se odnaučil, ovšem před pocitem neklidu a nepokoje se nikam neschovám. Neustále se ve všem snažím hledat pozitiva a transurfařsky se radovat z neúspěchů. Takto utlumené starosti se samozřejmě nezintenzivňují, což je dobře, přesto však zůstávají někde hluboko a tam se hromadí a hromadí. Rok jsem se bránil tomu, aby ze mě záporné emoce nevytryskly, až se mi v jistém okamžiku udělalo hrozně špatně, a tak jsem si dopřál pořádnou hysterii.

Nejen obyčejnou hysterii, nýbrž vědomou hysterii. Uvědomoval jsem si totiž, proč ji potřebuji. Po několika hodinách hysterie jsem se vydal ze všech sil (rozhodně zmizela veškerá negativní energie). Zcela vysílený jsem se zhroutil ke spánku a vzbudil jsem se čerstvý a bez negativ. Jestliže v sobě negativa tlumíme, nepochybně to přináší užitek, jelikož jsou ničena v zárodku a neumožní se jim další rozvoj. Potíže však shledávám v tom, že utlumené emoce (navíc ještě oslabené) přesto zůstávají kdesi v nitru, a jakmile se takových v zárodku utlumených negativních emocí nakupí mnoho, člověk se cítí zle. Jak se můžeme naučit zbavovat se nánosu záporných zbytků na stěnách duše? Musí přece existovat nějaká očišťovací technika?

Sarina: Vzpomněla jsem si na rok 2001. Přijela jsem na sraz absolventů univerzity... Slzy tekly proudem, všichni vzpomínali na mládí, jež minulo... Mě to nezajímalo, natož abych plakala! Pobyla jsem dvě hodinky, zapsala adresu a zašila jsem se, ani k rautovému stolu jsem nezašla... Teprve nyní jsem tu situaci zanalyzovala: můj život v tom okamžiku oplýval stresem, a protože jsem v té době ještě neznala spoustu učení a metodik včetně transurfingu, prostě jsem minulost odsekla a nechala jen nyníšek... Jinak by to moje psychika nezvládla... Tak jdu vpřed a neohlížím se... Nevím, jestli to je dobře, nebo až tak ne... Život ukáže!

Tsarevna: To se tu sešla společnost! Transurfing a Simoron a ještě norbekovci!!! A určitě se tudy prohnalo mnoho dalších... Při čtení jsem se zaměřila na to, že je dost těžké zůstat dlouho pozitivní... a jak! Je to otázka psychologie, ba dokonce

fyzilogie. Jestliže organismus dlouhé roky učíme, že má produkovat adrenalin a podobně, budou tyto hormony zabírat *svaté místo*. A hormony štěstí, všelijaké endorfiny, enkefaliny a Norbekova oblíbená *acetylcholinesteráza*, těch máme doslova jen stopy... Dobře jsem si z dětství zapamatovala: „Moc se nesměj – budeš plakat.“ Je to o tomtéž. Nasmála jsem se, vyprodukovala všechny zásoby, ale co obsadilo vyprázdňené místo? Správně, to, čeho máme hojnost, tedy hormony nepokoje, obav a všelijakých takových negativních věcí. Mimochodem mám velké podezření, že tu průpovídku vymysleli dospělí, protože děti se mohou smát celé dny – a přitom problémy nemají žádné... A jak se vám líbí výraz „dobrého po troškách“!

Arnika: V dětství jsme prostě všichni uměli být tady a teď. A když jsme tesknili, tak teď, když jsme se smáli, tak jsme se smáli, a když jsme plakali, tak k věci, a jakmile příčina pláče zmizela, přestávali jsme. Netrápili jsme se tím, co bylo včera, a už vůbec ne tím, co bude za... takových pět či pětadvacet let. Dokonce jsme si nedělali těžkou hlavu ani s tím, co přinese následující minuta.

Duše:

Tak a dost, utíkám do tupého negativismu, abych si odpočala od pozitiv.

Strážce:

Musíš se přinutit myslet pozitivně, pak nebudeš unavená. Cožpak si lze nařídít radovat se? Takové násilné protlačování pozitivita vede k opačnému efektu. Princip koordinace záměru nerovná se pozitivismu v každé minutě, nýbrž naladění na lepší odbočku při setkání s konkrétní okolností. To zcela postačí. Pokud k uvedenému principu připojíš ještě techniku amalgámu, vrstva světa se postupně transformuje tak, že příčiny k radosti už nebudeš muset vyhledávat – všechno bude prostě vynikající. Otázka, jak bys mohla negativismus vypudit z myšlenek, sama odpadne.

Jen opakují: má-li se princip koordinace a amalgam stát zvykem, je zapotřebí jim zpočátku věnovat jistou dávku

pozornosti. Přitom se však nemusíš nutit k tomu, aby ses radovala z nějaké znepokojivé okolnosti. Na ni se vědomě podívej a vůlí vykonavatele prohlás, že aktuální situace jen podporuje další úspěch. Své rozpoložení nemusíš nutně přehánět, je důležité konstatovat sám fakt.

Nervové zhroucení

Duše:

Hej, zdá se, že mě potká cerebrální menuet. Nebo pirueta...

Rozum:

Hej, hej, zpomal! Jsi v pořádku?

Duše:

That's right, baby! Jsem klidná jako Niagarské vodopády.

Nejen zazpívám. „Připněte řemeny. I-a-a-a-a!“

Nevím, co chci,

ale vím, jak toho dosáhnout.

Vypouštím kulku na kolemjdoucího,

čímž spouštím křik anarchie.

Už mě otravuje všechny poslouchat,

chci si užít svobodně.

Slyšíš smích rudozelených?

To vedou slušnost k pohřbení.

Vidíš, vlaje černá vlajka?

Slyšíš, žene se dunění na sto let?

To my se šikujeme do zástupu.

Sexuální obojky našich pistolí.“¹⁵

Jsem dneska celá taková nějaká ... nedisciplinovaná...

Rozum:

A dost, posaď se a zklidni se, nebo tě budu muset svázat.
Pojď se dívat na sny.

---

¹⁵ SEX PISTOLS (převzato z překladu Alexandra Golubovského)
- pozn. autora

Rječka: Myslela jsem si, že se pomalinku učím žít bez negativismu... Každou pozitivní událost jsem přijímala jako takovou, na záporné jsem se dívala nestranně. Všechno jako by bylo normální, svou práci odváděla i zdravá dávka putnismu. Každá změna byla k lepšímu. Jenže v jednom krásném okamžiku u mě došlo k nervovému zhroucení se všemi následky: teplota těsně pod čtyřicet, celá kůže mi hořela jak v ohni, nauzea, zvracení. Ale další den mi teplota klesla na 35,5 stupně, proč? Nakonec to byla docela malá nepříjemnost, jíž jsem nevěnovala pozornost... Nicméně diagnóza praví, že tlumení záporných emocí jedné po druhé vedlo k logickému výsledku. Ale já jsem emoce netlumila!!! Opravdu jsem se je naučila nevnímat jako negativní, takže o co šlo??? Co na to transurfing? Jako by posléze došlo k nějakému zpustošení, poněvadž putnismus a apatie kvetou a voní... a já nejenže necítím negativismus, ale dokonce ani pozitivní věci mě neberou... Co bude dál?

Liz: K tomu jsem směřovala, když jsem otvírala téma *Únava z pozitivismu*. I když jsem psala, že *se snažím vidět kladné věci*, ovšem ve skutečnosti jsem se nesnažila, ale prostě jsem je viděla. Jsem nyní přibližně ve stejném stavu jako vy. Zdá se mi, že vydávám energii nesprávně. Stojí mě to totiž dost sil. Jenže co s tím? Skutečně je třeba zahodit důležitost a nepřipisovat význam tomu, zda jsem či nejsem dobře naladěná? Pak ovšem nechápu, jak bych kolem sebe mohla vidět pozitiva.

Sarina: Milí transurfáři! Vaše zhroucení chápu jako očištění od ložiska dříve nahromaděných negativních emocí. Tak shořely a amen s nimi... Dobrá tedy, naplníme život kladnými emocemi... No, no, bez námitek!

Michail: Vydáváte příliš mnoho úsilí – snažíte se totiž všechno přijímat pozitivně jen proto, že to praví nějaké *učení*. To je těžké. Přitom se ani namáhat nemusíte. Hlavně se nepřepínajte a nenařizujte si, že budete žít podle cizích pravidel. Osobně jsem to vyřešil takto: jestliže na nějaké situaci nevidím nic dobrého – tak bůh s ní. Ale když pak vyrazím tam, kam směřuje můj záměr, bude tam všechno vynikající, a teprve tehdy uvidím, proč jsem musel absolvovat onu původní situaci

(období v životě). A dále nezapomínejte na nejsilnější zbraň, tedy že snazší je spatřit něco směšného než dobrého. Rozlišujte nepřítomnost dobrého a přítomnost špatného. Jde o to, že zlost, podrážděnost, rozčilení vůbec nepotřebujete vy, ani vaše duše, ani vaše jedinečná podstata, ale pouze elementární paraziti – kyvadla. Chcete je krmit na svůj účet? Já ne.

Un-Dina: Dobrá. Tolik k uvědomění si toho, že vůbec nechceš předávat svou energii jen tak někomu – to je první krok. Možná ten nejdůležitější, nicméně první. Dále se musíš naučit skutečně ji nepředávat, což každému od začátku úplně nejde. Ohledně kyvadel jsem si jednoho krásného rána řekla, že se zřikám utrpení. A přestala jsem trpět. Bývá mi smutno, avšak netrpím. Na utužení tohoto zvyku padl rok, dva, tři. Časem se člověk propracuje k jakémusi „neutrálně-pozitivně-putnovskému“ rozpoložení. Bez bouřlivých exaltací a frustrací. Namísto bouřlivosti totiž přichází jemnost, opravdu. K sobě i světu. Tichá radost. Převládají pozitiva, jež však nejsou křiklavá. Myslím si, že s hlasitou radostí člověk dlouho nevydrží. A ještě něčeho jsem si všimla – je pochopitelné, že negativa nahromaděná v genetice, v konkrétní výchově a životních okolnostech jen tak nevyprchají. V tom pak spatřuji prapůvod nervových zhroucení. Popírat negativa je zbytečné, a je tedy záhodno je nějak přijmout a vyrovnat se s nimi. Pokud možno ne na lidech vám blízkých. Je to jako u narkomanů a alkoholiků – dokud se krev neočistí. Mnoha lidem velmi pomáhají různé druhy sportu – boxování do pytle, bojová umění, plavání. Komu co vyhovuje. Pro mě je to jóga. Vyrovnává rovnováhu a snad ji i pomáhá udržovat? Je prvotřídní.

Rozum:

Tobě by taky neuškodilo, kdybys bouřliváctví vyměnila za jemnost.

Duše:

Jo, to je dobré. Ted', když jsem utekla před běsnícím psem, si přece nezačnu přikazovat myslet pozitivně a ještě budu zpívat dojemnou sentimentální písničku. Až budu pobíhat po

neproniknutelném lese uprostřed vlčích pastí, budu jim laskavě hladit ocelové zoubky. A jestli narazím na rozjařeného tygra, jemně ho poškrábu za uchem a přátelsky ho zatahám za vousky.

Rozum:

Jak je bůh nad námi, zbláznila se. I když čert ví. Při takovém rozložení může u zuřivého psa dojít až na srdeční záchvat, vlkům se udělá zle a tygr se zabije v hysterii.

Strážce:

Nervová zhroucení, špatnou náladu i deprese si klidně můžete dopřát. Nedovádějte principy transurfingu do absolutna. Jestliže vás něco rozhodí, musíte udělat jedinou věc, a to procitnout a uvědomit si svůj stav. Následně na aktuální situaci aplikujte princip koordinace záměru. Spolu s tím můžete zároveň vědomě vyjadřovat své emoce. Sami sebe nestranně sledujete, ať vidíte, jak jste rozhození.

Co se přitom děje? Duše se poddává negativním pocitům, kdežto rozum záměrně konstatuje pozitivum. Narušuje se tedy jednota duše a rozumu. Dávejte pozor: jestliže reagujete nevědomky jako ústřice, očekáváte, že se stanou věci horší a vůbec nejhorší. V tom případě se duše a rozum sjednotí, takže pochmurná očekávání se vnějším záměrem realizují ve skutečnosti. Chápete, o co jde? Jestliže budete nechtěnou jednotu vědomě narušovat, oklamete vnější záměr.

Jsem ledová

Duše:

To já taky, když se přejím zmrzliny.

Rozum:

Neotravuj mě, držím smutek.

Duše:

Tak já taky. O, takové hoře! O, jak jsem nešťastná! Všechny barvy světa vybledly.

„Stočit se do klubíčka, usnout.

Usnout a nikdy se neprobudit.

K vychladnuté zemi přilnout
a s mračným světem se navždy rozloučit.“¹⁶

Rozum:

Přestaň skuhrat, i bez tebe je mi zle.

Duše:

A budu! Na světě není žádné štěstí! Sjednoci se do nejzamračenější jednoty a dokud se neohřeji, zamrazuji se a měním se na sněhulačku. A pamatujte: do mého obydlí je vstup s mrkvemi zakázán!

Rozum:

Co máš s mrkvemi?

Duše:

To je jídlo pro tebe, aby ses rozmyslel, abys netesknil.

Romaška: Mám takovou otázku: nevyvíjí snad útek k pozitivu nějaký tlak ve prospěch negativa? Co tím chci říct? Všichni víme, že kdo se hodně směje, posléze dlouho pláče. Všechny lidské emoce se mění. Nefungují tedy žádané kladné emoce jako stejná pružina, na niž tlačíme, a která pak velmi silně vystřelí v podobě negativních prožitků?

Ještě něco k rovnováze v emocích. Všechno je v rovnováze. Smích i slzy. Před několik dní jsem se například začala snažit všimnout si na všem něčeho kladného. Přineslo to své ovoce a mně se skutečně začalo žít snáze. Včera se ale stalo něco zvláštního. Jakýmsi dárkem osudu jsem si sama věnovala oblíbené květiny. Jak k tomu vlastně došlo. Miluji bílé růže. Sama si je samozřejmě kupovat nebudu. Vzpomněla jsem si, že kolegyně má narozeniny, a tak jsem brzy ráno zašla do stánku a koupila kytku. Přišla jsem do práce, ale tam se ukázalo, že narozeniny přijdou až následující den. Postavila jsem si tedy růže na stůl, a tak byly pro mě. Bylo to moc příjemné a neobvyklé.

No, to je všechno fajn. Říkala jsem si, že vše spěje k lepšímu – to je znamení! Přicházím domů a hups! Vzpomínky

---

¹⁶ Autorem je Alexandr Golubovskij - pozn. autora

na minulost, na to, co nelze vrátit... a takovou silou na mě ony prožitky dopadly. Nakonec jsem se s nimi vyrovnala, uvolnila jsem se. Nicméně ráno jsme měli problémy s teplou vodou, takže jsem se fakticky myla studenou. Vlastně to taky mělo svůj význam. Musela jsem se vzpamatovat. Rozhodla jsem se, že už bylo dost iluzí, je třeba žít reálně! Co bylo, už nelze vrátit. Nyní sedím a připadám si jako ledovec. Ledové emoce, ledová já. A bojím se, že když se budu snažit prožívat jen kladné pocity, negativa budou jako pružiny prudce vyrážet. Pokud budu prožívat nepříznivé emoce, nevyhnutelně budou následovat kladné. I když chápu, že negativní emoce nic nevytvářejí, nýbrž jsou destruktivní. Jenže bez nich to nejde! Jak mám tedy žít???

Sarina: Správná otázka! Taky jsem si to ze začátku myslela, ale... Jestliže chceme myslet, číst a dívat se pozitivně, musíme si na to zvykat. A to postupně a soustavně. Za nějakou dobu pak pocítíš, jak tebou kladné vnímání protéká svobodně a krásně jako vodnatá řeka... Zahod' strach z negativních věcí... Není nic špatného ani dobrého, tak jsme si to jen my utřídili. Náš život je knížka z dětství, omalovánka... Jakými barvami ho vyzdobíš, takový bude a takový jej budeš vidět ty i ostatní! Pokud negativu dovolíš, aby zardousilo tvé výhonky dobrých věcí, uplyne jistá doba a ty se vrátíš do téhož bláta, ze kterého kvákají ostatní!

Romaška: Copak vy už se nermoutíte? Nepláčete?

Fotij: Já se například netrápím. Ani nepláču. Už čtrnáct let. Ukázalo se, že bez smutku i slz lze žít. Zkus to, není to tak hrozné, jak to vypadá.

Raduga: Neboj se okošťovat pozitivum, ba co víc, miř k němu. Postupně se stane normou a díky tomu se změní i chápání negativních a pozitivních záležitostí. Nakonec i dnešní norma bude – jakožto výchozí – negativní. Nevěř, že když se někdo hodně směje, musí potom hodně plakat. Právě proto se lidé bojí radovat. Líbí se ti to? Jestli ne, vymysli si nové pravidlo: kdo se hodně směje, bude se zítra chechtat celý den. A žij podle něj. Starý obraz světa tě může postrašit, ale ty už

máš nová pravidla, takže těm původním řekni: už mě budete jen míjet, sbohem.

Džoker: Milá Romaško! Díky tobě mi včera darovali kytici bílých růží! Včera jsem ti začala psát, že květiny nemusejí být nutně dárkem od někoho. Mohu se přece obdarovat sama, nezávisle na ostatních. Jenže než jsem odpověď dopsala, musela jsem odejít, takže jsem ji ani neodeslala. A pak najednou – bílé růže! Jako dárek pro mě. Virtuálně ti jednu posílám. Nikdy nebuď závislá na přání ostatních, vybírej si sama, co chceš, a pak zvnějšku obdržíš vše, co tě těší.

Romaška: Mám další otázky. I když snad spíš postřehy. Začala jsem na okolní svět pohlížet jinak. Snížila jsem důležitost věcí, po nichž jsem hrozně moc toužila, takže teď v nich nevidím celý svět, který jako bych ztratila, nýbrž jen jeden z bodů v sektoru. Ten bod existuje, existoval, nicméně mou existenci nedefinuje. Také jste to tak měli? Ale emoce... Není snad snižování důležitosti a významnosti jistou brzdou radosti? Moje emoce jsou nyní neutrální a není jich ani moc, ani málo. Chápu, že svou duši nemohu k ničemu nutit. Už v dětství jsem si všimla, že když se člověk k něčemu připoutá, ztrácí to. Měla jsem hrozně ráda hodinky, úplně jsem se do nich zbláznila, kochala se jimi... První hodinky mi dala babička. Ukradli mi je ve škole. Nosila jsem je měsíc nebo dva. Dostala jsem druhé. Ztratila jsem je někde na jihu v kamení. O! Doteď si pamatuji, jak jsem se cítila. Všechny ostatní hodinky už mi byly jedno. Jsou, nejsou... Jistě jste se dovtípili, že se s nimi nic nestalo. Zopakuji otázku – neměním se v necitelného robota, který klidně přijímá jak věci dobré, tak zlé?

Ljelik: Na jakého robota? Spíš ve vědomého pozorovatele, čímž tě zdravím!

Romaška: A co ten dotaz, jestli snižování důležitosti a významnosti nepředstavuje brzdu radosti?

Džoker: Jak by mohlo? To spolu vůbec nesouvisí. Prostě začínáš chápat, že si můžeš všechno organizovat samostatně. Takže klidněji, radostněji a příznivěji. Cítíš se nezávislá na očekáváních, ale pokud ti udělala radost, tak děkuji. Těší mě, že to všechno máš. Důležitost a významnost jsou závislosti na

rádoby *deficitu*. To, co se s tebou nyní děje, se podobá uvolňování z háčků kyvadel – povolování pout, jen zatím nemáš dostatek nových zkušeností. Všechno přijde!

Un-Dina: Údajně jsem zarytá optimistka ohledně života, nicméně i tak se mi stává, že se prostě rozbřečím. Bývá mi smutno, fyzicky i emocionálně. A tak brečím. Ale netrpím při tom. Právě ono zcela dobrovolné utrpení pramenící z pláče člověku ubírá pozitivní náladu.

Duše:

Už jsem rozmrzla? Hurá! Vymaluji si svět všemi barvami duhy! Sama si vymyslím pravidla!

Strážce:

Jak už jsem řekl, pružina negativních emocí nevystřelí, pokud ji nebudeme stlačovat. To je třeba pochopit. Zvyk koordinace záměru kouzelně očistí vrstvu vašeho světa od všeho negativního, takže důvodů k rozčilení budete mít stále méně. Nicméně spolu s osvojením nového zvyku je nutné, abyste se zbavili toho starého, a tedy přestali jitřit svou minulost. Vracíme-li se totiž k tomu, co se přihodilo kdysi, zvláště pokud jsou to vzpomínky nepříjemné, nejenže tápeme na místě, ale navíc stahujeme do svého světa nové nepříjemnosti podobného ražení.

V

Oranžový svět

Všechna znamení jsou dobrá

Duše:

Naučila jsem se dělat jednu věc! Vsadím se, že tobě to nejde, rozumbrado?

Rozum:

Mně to co? Tak ukaž!

Duše:

Polož krabičku zápalek na zem a zkus ji zvednout tak, abys ji udržel mezi dvěma zápalkami.

Rozum:

Tak se mi to podařilo. To je hračka.

Duše:

Počkej, to ještě není všechno. Teď zkus dupnout nohou a říct r-r-r-r!

Rozum:

R-r-r-r! Vidíš, dokázal jsem to!

Duše:

Tak se vozí blázni v blázinci na motorkách.

Rozum:

Moc, moc vtipné. Přestaň skákat! Máš humor jiskřivý jako motyka a osvěžující jako bidet.

Duše:

No a co, hlavně že jsem se dobře pobavila.

Rozum:

Pomstím se ti.

NURA: Dovolte mi, abych se podělila o svůj příběh, možná mi poradíte něco praktického, mně už síly docházejí. Změny začaly na konci dubna. Před spánkem mi hlavou bleskla věta: „Ani neměla tušení, že další den jí změní život.“ Druhý den se okolnosti vyvinuly tak, že jsem musela podat výpověď. Měla jsem sice možnost zůstat, jenže mně se hrozně nechtělo, a tak jsem odešla. Po propuštění jsem pocítila takovou úlevu, skoro štěstí, radovala jsem se z každého dne.

Shodou okolností se mi do ruky dostala kniha o transurfingu. Chápu, že je to přesně to, co potřebuji, tak si ji čtu pravidelně. Případá mi, že dělám všechno správně – snažím se nepodléhat, vyzařuji pozitivní energii, ve všem hledám něco dobrého, ale začala se objevovat samá ošklivá znamení. Nic se totiž nemění, práci stále nemám a peníze už se mi skoro rozkutálely. Určitě si za to mohu sama, jelikož se nedokážu přesně zaměřit na to, co potřebuji. Na jednu stranu moc chci odjet z tohoto města a nejlépe navždy. Ovšem to je jen takový sen. Na druhou stranu chápu, že jíst chci teď a práci je třeba hledat tady. Jenže mi tu něco nesedí. Dříve jako by se člověk dotlačil do maximálního extrému, dřel do roztrhání těla a bylo mu lépe, jenže toho se nyní bojím. To mě přece zanechá až k absolutnímu negativu, protože zlá znamení už tu byla. Co mám dělat? Poradíte. Cítím, že do extrému už mám reálně blízko.

Romaška: Co jsou zač ta *zlá znamení!*

NURA: Nejvýraznější záležitost, kterou jsem si zapamatovala: jela jsem na pohovor, kam jsem se přihlásila. Stojím na zastávce. U keřů. Vylétá z nich jakýsi pták a vydělá se mi na ruku. To je pech, říkám si. No jo, zasmála jsem se, celé dílo jsem utřela lístkem. Jedu na pohovor, jedu jedu, jedu jedu... až jsem se ocitla v takovém zapadákově, že jsem nedojela. Říkám si, že to nebude můj osud. Vracím se domů a cestou zajdu do lékárny. Nikde nikdo, jen taková inteligentní babulka celá v bílém. Přejde ke mně a tiše říká: „Podívejte se mi, prosím, na záda, jestli tam něco nemám, zdálo se mi, že mě podělal nějaký ptáček. Mám z toho hrůzu, to přináší neštěstí.“ Babička je v pořádku, zato já jsem v šoku. Ale v takovém dobrém šoku, veselém. Když však druhý den před novým pohovorem vytahuji z kabelky zrcátko a ono se rozbije na kusy, veselí mi ubývá. Pravda, na pohovor jsem se dostala bez problémů a vše probíhalo celkem normálně, akorát výsledky se jen tak nedozvím. Nastoupily u mě ale strašlivé obavy materiálního rázu, že brzy nebudu mít za co žít a duševního rázu, že se nedokážu dostat na svou dráhu života.

Ljenčík: A já hloupá jsem **si** myslela, že když ptáček..., **znamená to vylepšení materiálního blahobytu...** A tak to i

odpovídá mému životu, tak proč by to u tebe mělo být jinak? Bylo to dobré znamení, proto ses na pohovor nedostala. Poštětilo se ti. A s tím zrcátkem se rozbil tvůj šok, který jsi utrpěla ze slov *inteligentní babičky*. To ona se *bojí*, i kdyby jen trošku, možná má nějaké komplexy (možná nad ní prolétl nějaký hodně velký pták), ale jak k tomu přijdeš ty?

Džoker: Obavy lze přeprogramovat. Ptáček nechal stopu k materiální hojnosti. Zrcadlo se rozbilo a s ním odešly staré neúspěchy, jež se v něm odrážely. Nové předpokládané zaměstnání se mělo nacházet někde daleko v jakémisi zapadákově, a to znamená, že daleko vzadu zůstalo neuspokojení z otravné práce. Objednávám si tedy něco, co bude blízko, kde bude příjemně, a práci oblíbenou a dobře placenou. Dále už potřebuji jen důvěru, že všechno se bude vyvíjet maximálně příznivě. A konečně je třeba lovit a řídit znamení.

Akselenz: Nuro, nezkoušela jsi pochopit, co doopravdy chceš? Jestli toužíš po tom, aby ses odstěhovala z města, možná se ti právě naskytla šance? Nemáš práci, tak co tě tam drží?

Ninja: Znam jeden pěkný dialog z filozofie ninjů:

„Učitelé! Co máme dělat, jestliže se ztratíme v životě?“

„O ničem nepřemýšlet a svěřit se podvědomí.“

Pokud se autorka nevyjádří jasněji, připadá mi, že v životě chce: odjet, zůstat, najít práci a tak dále. Až na výše popsany negativ však ničeho z toho nedosáhne. Vyjádřením cíle je diapozitiv. Jestliže cesta nikam nevede, ani člověka nikam nedovede. V tomto případě mi ale chybí jakýkoli diapozitiv. Měla by ses rychleji vyhranit a kráčet nohama k cíli!!!

NURA: 1. Skutečně jsem spokojená, že jsem odešla ze staré práce. Nedokážete si ani představit, jak jsem se cítila za ten první týden. Kámen mi spadl ze srdce, vznášela jsem se jako motýl.

2. Každý den jsem se začala probouzet s úplně jinými pocity. Jako bych byla jiným člověkem. Slunce svítí, to je skvělé. Já, dnes jsou mraky, to šlo rychle. Chodím a všemu se usmívám. Chtělo by se dodat jako nána. Nicméně se skutečně ze všeho raduji, upřímně. Jenže už by to chtělo, aby se něco

začalo dít. Nečinnost ubíjí. Vnímám bouřlivý příliv sil, avšak nemám je kde realizovat. Jako bych byla na něčem závislá.

Problém vidím v tom, že sama nevím, co potřebuji. Přesněji – přesně vím, co chci, ale nechápu, jak toho dosáhnout. Rozhodla jsem se jednat takto: 1) jíst chci teď, takže práci budu hledat tady (zatím nemám možnost se přestěhovat); 2) upevním si zázemí, budu se pohybovat dál. Musím se přece někam *posunout*, jen tak se ke mně ta kniha přece nedostala?

Michail: Ještě k těm špatným znamením. Asi před rokem jsem se jednoznačně rozhodl, že znamení jsou jediné dobrá. Všechno ostatní jsou jen kyvadla, která se ke mně snaží přimknout a zachytit mě. Tak tomu bylo.

Odjížděli jsme s manželkou do zahraničí. Z domu ve čtyři v noci taxíkem (na letišti). Chystal jsem se zapojit alarm, jenže jsem zjistil, že nám nefunguje telefon. Žena zpanikařila, co budeme dělat, že bez alarmu se bojí odjet... Ještě nějaké další hlouposti nás potkaly, už si je nepamatuji. Rozhodl jsem se, že začnu-li nervačit, dopadne všechno špatně, a proto jsem se choval klidně a dohlížel jsem na sebe. V krátkosti – přátelé nám pomohli, vzali si klíč, a pak jako by se vše urovnalo. Jedeme na letišti, v taxíku je puštěné rádio a slyším, jak rusky zpívají: „... společně vzletněme, abychom se společně rozbili“... k čertu, říkám si, kyvadla se hlásí! Zlobidla, vy mě strašíte, ale já se nebojím!

Nakonec všechno dobře dopadlo – doletěli jsme na místo i zpět a doma bylo všechno v pořádku. Kdyby se to všechno ovšem stalo před dvěma lety, nejspíš bych prostě řekl: „Samá zjevná špatná znamení, snaží se mě varovat. Konec, nikam nejedu.“ Teď si všímám jen dobrých znamení.

NURA: Ještě něco chci dodat. Šla jsem na pohovor na místo, kde si myslím, že chci opravdu pracovat. Řekli mi, že výsledky rozešlou do dvou až tří týdnů. Z nějakého důvodu se ve mně zrodil jakýsi psík. Znáte ten pocit vy, kdo chodíte lovit? Být ve střehu. Takže ten můj psík je ve střehu, drží nos po větru, čeká divočinu (výsledky). Je to nahromadění důležitosti? A když využiji přítomnost tolika zkušených lidí tady,

odpovězte mi, prosím, ještě na další otázky, pokud vás to neobtěžuje. Je to možné?

Celá jsem se teď rozsvítila jako lampička, vyzařuji pozitiva. Nemůže se stát, že mě pak síly, které váží stejně, sejmou? Víte, jak se říká: „Když se hodně směješ, budeš plakat.“

Celý vědomý život se mi děje taková věc: naplánuji si, že něco podniknu. Ne proto, že by snad šlo o něco důležitého či zásadního, ale prostě je to tak tip top. Nikdy z toho nic nekápne, tedy spíš to dopadá přesně naopak. A přitom jde o úplně banální věci jako třeba to, že si dojdu pro noviny. Vyrazím pro ně, ale uvíznu ve výtahu. Teď už si vždycky říkám: „Opravdu přijdu.“ Nebo „Opravdu to udělám.“ A tak dále. Možná jsem nějaká vadná, mám obrácené póly?

Ninja: Odpovídám.

Ne, hlavně nenavyšuj radost do nepřirozené euforie.

Znamená to, že buď tu hloupost nepotřebuješ, nebo jí přepisuješ příliš velký význam. Tak. O práci už nepřemýšlej!!! Cožpak tu nějakou vidíš, nejsou to jen tvá očekávání? Už jsem si kolikrát všiml, že pokud člověk začne žít pro sebe a dělat, co ho baví, potom se mu všechno ostatní na světě přizpůsobuje a snaží se mu vyhovět.

Duše:

Nyní vidím všechna znamení jako dobrá. To je fajn!

Strážce:

Snící velmi dobře postřehl: „Pokud člověk začne žít pro sebe a dělat, co ho baví, potom se mu všechno ostatní na světě přizpůsobuje a snaží se mu vyhovět.“ Je to prosté: jestliže duše a rozum žijí ve shodě, ostatní se upravuje automaticky. Pokud však takový soulad nepadne, například když duše prosí, ale rozum se bojí, je lepší poslouchat rozum. Žijete přece v materiálním světě, který není schopen okamžitě se vyladit podle vašich přání. Samozřejmě není těžké odejít z nenáviděného zaměstnání. Ovšem obáváte-li se, že zůstanete bez prostředků k živobytí, raději se zázrakem nepočítejte. Pomocí techniky diapozitivů si nějakou vhodnou práci najít dokážete, třeba i v jiném městě nebo dokonce v jiné zemi.

Nicméně bez spolehlivé opory se touto technikou sotva zvládnete zaobírat v klidu. Nikdy za sebou nepalte mosty.

Inverze reality

Duše:

Dneska dělám všechno naopak. U cesty jsem si vyhlédla nejhlubší a nejšpinavější kaluž. Počkala jsem si, až pojede ten největší, nejobtížnější nákladák – a-a-a...! Ta-a-a-k...! Nedokážeš si představit, jak to bylo super!

Rozum:

Být zkropený špínou od hlavy k patě?

Duše:

Uvažuješ příliš primitivně. To já jsem postříkala jeho! I když to, co jsi řekl, není špatný nápad, budu to muset vyzkoušet.

MaD_DoG: V životě se vždycky najde nějaký prostor na splnění přání. Vezměme si například mou matku. Celý rok snila o tom, že Nový rok uvítá v nemocnici. Její touha se splnila. Vynikající teplý pokoj; kapačka stabilně naplňující krev radostí; hodní, opilí lékaři – lepší místo pro svátek aby člověk pohledal! Jednoznačně! Radoval jsem se jako dítě spolu s mamkou! Po Novém roce jsme se s parádou přesunuli do okresního diagnostického centra. Čekala nás tam hromada kladných emocí – veselí nemocní se čile plazili po chodbách, mnozí nadšeně seděli ve frontách. A jak velké a klidné oči měl člověk, jenž vyšel z místnosti po aplikaci klystýru! To je ono – triumf vědy nad rozumbradou, tedy nad rozumem! Mamka byla prostě šťastím v sedmém nebi. Jen jedna věc jí kalila radost – lékaři jí totiž nenašli nic vážného. Málem se rozplakala: „O co jsem horší než ostatní? Proč taková nespravedlivost: lidé trpí srdečními vadami nebo jsou v předinfarktovém stavu. A já mám jen drobnou poruchu nervové soustavy.“ Poněvadž jsme

však nebyli zvyklí zbytečně klesat na mysli, s lehkým srdcem jsme odjeli domů.

Je třeba říci, že jsem se na Nový rok strávený v lékařských zařízeních také díval se zájmem. Je tam přece teplo a veselo, navíc netřeba pracovat. Proto jsem si vzal v únoru dovolenou a lehl si do nemocnice, byť jsem žil do té doby v domnění, že jsem beznadějně zdrav. Lékaři se ze srdce zaradovali: měl jsem žaludeční vřed, *pyelonefritidu*, *cholecystidu*, dokonce i zánět prostaty. Byl jsem radostí bez sebe. Vypsali mi neschopenku, prostě všechno probíhalo jako u skutečných nemocných. Nejvíc mě ovšem rozveselila doktorka, když mi předložila seznam léků ve výši dvou set dolarů. Naštěstí jsem vůbec neměl peníze. Ani halíř. Proto jsem s lehkým srdcem recept vzal a vydal se domů umírat. Jenže život si nedá pokoj a nepřestává servírovat nepřijemná překvapení – večer mi kamarádi dodali peníze se slovy, že mě potřebují zdravého. Musel jsem tu mrzutost spolknout a umírání odložit na lepší dobu.

Gemini: Povídejte dále, moc prosím.

MaD_DoG: Dneska budu vykládat o svých přípravách na osmého března. Jak známo, jednou v roce si ženy připomínají svou pohlavní přináležitost k „Velké záhadě přírody“. A my si připomínáme, že jsme... milovníci – nikoli ve smyslu, že si rádi popijeme a zakouříme, nýbrž že jsme lovci. Zkrátka jsem v pátek obdržel výplatu a rozhodl jsem se ji utratit za materiální oblažení manželky a dcery. Osvícený touto myšlenkou jsem se zářícíma očima a sklopenou hlavou vyrazil do krámů. Díky bohu mě štěstí nikdy neopouští. Tak se stalo i tentokrát. Prošel jsem tři čtyři obchody a zaujala mě toaletní voda pro mou nejmilejší. Dokonce už jsem sahal do kapsy pro peníze. A tu nastal nejšťastnější okamžik předsvátečního dne – v kapse jsem nahmatal jen čarokrásnou, všeobjímající prázdnotu! To byste koukali, jakou radost jsem způsobil milé slečně prodavačce svým překvapeným zpitoměným pohledem. Posečkala půl hodiny, chodila kolem mě, dokonce do mě píchla prstem, ale pak říká: „Pane, voňavka, kterou jste sotva vdechl, se nazývá Opium a nikoli Medúza Gorgona. Co že jste tak zkameněl?“

„Zkameněl jsem,“ říkám, „protože jsem tu voňavku chtěl věnovat své ženě, ale teď jsem se rozmyslel. Zdá se mi, že lepší dárek bude socha.“ Dívka do mě ještě jednou šťouchla a souhlasila. Tak se stalo, že moje milovaná dostala na osmého března nejserióznější dárek – hovořící sochu klacku. Musím přiznat, že byla velmi spokojená – celý jsem zkameněl včetně důstojnosti.

Michail: Muž vejde do hospody:

„Poslyšte, pil jsem včera u vás?“

„Pil.“

„Celou výplatu jsem tu propil?“

„Celou.“

„Sláva bohu, už jsem se polekal, že jsem ji ztratil!“

Leshiy: Kde jste přišli na to, že život je utrpení? Prostě vás oklamali. Je to jen habad'úra.

MaD_DoG: Dnes se podělím o úžasně hloupou historku, která se stala před jedenácti lety. Začala vesele a napínavě u Černého moře na Krymu. Po skončení prvního semestru na vysoké jsem si vydělával na bruslích a po práci se vyžíval v zaslouženém odpočinku, užíval jsem si moře, Slunce, vodku a úžasně dívky... Byla to nirvána, jen si to představte: chladivé moře, žhavý písek, láskyplné Slunce, opalující se pružná lákavá těla a chlazené pivo naplňující žaludek smyslem života. Nakonec vše skončilo, jak normální dovolená skončit má: po návratu domů na internát jsem se začal podivně vytrvale drbat... a břicho mě taky svědilo, stejně tak prsa. Ukázalo se, že naši menší bratři si vyhlédli mé tělo k trvalému přebývání. To však nebyl problém. Šlo o to, že se rozhodli krmit mou krví, a z toho důvodu mezi námi vznikly drobné rozpory. Ne, samozřejmě mi nebylo líto nějakých sta gramů krve, jež mizelo na obživu sympatických potvůrek. Čestné slovo, v mém životě byli jen samí neškodní krvepijci. Kdyby tak ještě vymysleli způsob, jak by mi krev vysávali tak, abych se při tom nedrbal, byli bychom se mohli zcela sžít. Jenže jak se říká, spodina nic nezmohla, vrchnosti se nechtělo, a tak jsem se rozhodl s malými hrdiny, kteří se u mě usídlili, skoncovat. První, co mě napadlo: vzít břitvu a skosit všechny chlupy spolu se zvířátky.

Takhle ale ne! Stvořitel mi evidentně mínil určit za trvalé bydliště Sibiř, proto mi dal do vínku teplou vlněnou srst, jež se rozhodně nedala odstranit břitvou, leda tak letlampou. Podrbal jsem se a zašel jsem se o své potěšení podělit s kolegy, tím spíš, že jednoho z nich už takové nezřízené štěstí potkalo. Zasmáli jsme se a zadumali se, čím se léčí normální lidé? Samozřejmě že dichlorvosem. Jenže my nejsme jako všichni, proto jsme v sousední lékárně koupili kouzelný lektvar: šedivou rtuťovou mast – všelék. Sebral jsem dvě poslední lahvičky lektvaru a večer před spaním jsem se jím pořádně namazal, čímž jsem se změnil v šedivý balvan s kovovým odstínem. Jenže se ukázalo, že jedna noc je málo. Když léčit, tak léčit, a druhou noc jsem také strávil ve rtuťové kombinéze. Výsledek léčení na sebe nenechal dlouho čekat: o víkendu, když jsme se rozjeli domů, se u mě pro začátek objevilo mohutné zvracení, pak se žaludek smrští do drobounkého klubička a zcela odmítal přijímat stravu. K večeru jsem se stal nejžhavějším borcem v okolí, jelikož mi teplota stoupla ke čtyřicítce a neklesala, byť jsem ji přemlouval, co jsem měl sil. Přirozeně jsem zajásal nad možností, že onemocním a nebudu nic dělat. Proto jsem rychle sešel na vrátnici a zavolal si rychlou, aby mi dali nějakou tabletku a lékařskou zprávu. Doslova za pět hodin přijel mladý, plamenný felčar a dal mi teploměr. Zkontroloval teplotu a okamžitě mi přidělil bronchitidu. Když jsem si postěžoval na břicho, obohatil diagnózu ještě o gastritidu. „To je normální,“ říká, „studentské nemoci. Jedna je z ubohé stravy. Druhá z nadměrného kouření vyvolaného ubohou stravou.“ Uvěřil jsem mu, odkud jsem měl jako student radiotechniky vědět, že šedivá rtuťová mast jsou soli rtuti, které organismus vstřebává a jež vstupují do reakce s krevními buňkami a imbecilním mozkiem? Krátce řečeno se z toho vyvrbila celkem romantická kuriozita. Na kolejích nikdo nebyl, v hlavě jsem měl zatemněno, v nohách vatu a v očích zákal – prostě opět nirvána, dostihla mě a je dotěrná. Ráno následujícího dne jsem trochu začal chápat, že se mi mimořádně zadařilo. Běžná gastritida a nachlazení nedokážou člověka obdařit tak úžasným povznášejícím předkomatózním stavem.

Sarina: Můj svět se onehdy prohnul: jela jsem vlakem vyšší třídy ze služební cesty, ve spacím vagónu mezinárodní třídy, ale byl docela laciný a navíc jsem si ho odečetla z nákladů. Nemyslete si, že jsem vlaky neviděla. Projezdila jsem Evropu, vynadávala se. Ale tenhle. Příšeří... Prázdný perón a můj vlak se čtyřmi vagóny, krasavec. Dojel do cíle cesty také v noci. Vystoupila jsem, rozhlédla jsem se, byla jsem sama. Přepadl mě dojem, že jsem byla obdarována... A ztratil se v noci jako Létaující Holanďan... Pohádka o Zolusce. Domnívám se, že mě přivezl na bál. Žiji s pocitem, že tento svátek života je můj. Závidíte mi.

MaD_DoG: Pořádně se mi rozsvítlo. Proto jsem se rozhodl, že se o svou radost podělím s blízkými lidmi, abych sám štěstím nepraskl. Pro začátek jsem zalovil ve vysokých duchovně karmických úrovních, kde jsem mínil najít své uvědomění. Jenže ono se jako vždy vrávoravě vyklopýtalo kdesi zpod postele, odkud vylezlo z hnusného švábiho bufetu. Když jsem takto ztracený stěžeň své osobnosti vypátral, pečlivě jsem se vyškrábal z postele, vlezl jsem do kalhot a upaloval na tramvaj.

Čas. Kdo řekl, že je to objektivní fenomén? Výlet do rodného města mi trval celé století, až mi připadlo, že se pokouším změřit nekonečno. Zato nyní vím, že nekonečno začíná kdesi na čtyřiceti a končí na dvaachtyřiceti stupních Celsia, jelikož dále se zajít nedaří.

Osvícené osobnosti se na vhodné duchovní úrovni dostávají jedním pohybem levého obočí a pravé hemisféry. Samozřejmě jsem nebyl výjimkou a dosáhl jsem devátého stupně uvědomění, kde jsem se setkal s Lazarjevem, s jeho diagnostikou karmy a diagnózou maniakální vášně k penězům. Netušil jsem, že je to on, velký žvanil a škůdce osobně, jinak bych ho byl taky osvítil. Sláva bohu jsem na první, hrubé úrovni uvědomění potkal člověka, jenž mi pomohl dostat se k telefonnímu automatu. Záviděl mi, když viděl, jak se pohybem obočí a hemisféry dostávám z vozu, a rozhodl se ukončit tuto nehoráznost. Kéž by bylo více hrubých úrovní uvědomění a méně Lazarjevů.

Ale ukázalo se, že největší dárek mi připravili rodiče. Nakonec se rozešli, proto za mnou otec nemohl přijet. Žil totiž neznámo kde. Sám bych nejel, jelikož jsem se ani postavit nemohl, jak byl náklad získaného štěstí těžký a táhnul mě k zemi. Tam, u země, jsem počkal, dokud pro mě nepřijelo auto. Když jsem dorazil domů, poradili jsme se s matkou a rozhodli jsme se zavolat lékaře. Ať se medicína taky zaraduje ze vzácného případu. Abychom neodkládali na zítra, co lze udělat dnes, zavolali jsme záchranku. Později v noci, evidentně v hlubokém utajení, přihřel jakýsi mladý zdravotník. Podrobně jsem mu povykládal o svých experimentech v oblasti aplikace šedé rtuťové masti, nicméně moje vyprávění na něj neudělalo potřebný dojem. Otevřeně řečeno vypadal, že na něm medicína nezanechala vůbec žádný dojem, a navrhl, abych s ním odjel do nemocnice. Pchá! Nebyl jsem tak hloupý, jak jsem vypadal, a už jsem znal ty jejich manýry: odvezou mě někam do Tramtárie, a pak abych se vracel pěšky, protože jako vždy nebude místo. Skutečně všichni občané považují za svou povinnost strávit v nemocnici aspoň třetinu života. Jenže já jsem tu svou věnoval medicíně již v dětství, takže – stačilo! Medik musel odklusat bez zajatců. Ráno se našel můj rodič. Přijel se totiž podívat, jaký zámožský zázrak mě potkal.

Pod černočerným nebem šplouchá černočerné moře a omývá černočerný ostrov. Na samém kraji černočerného ostrova na černočerném písku stojí černočerná vila. Na rovinu prozrazují, že není úplně laciná. V onom malebném místě mezi černočernými stromy žije můj strach. Na statku je právě noc, strach spi a kolem je černočerno. Jenže se rozednívá a nastává čas, aby se pilný pracant probudil. Svět vyzývá, když rozkvétá zahradou bláznivých barev, a strach si spokojeně mne ruce na prahu svého bílobílého domu, zatímco hledí na modromodré moře. Spokojeně mžourá do azurové tůně nebe a vydává se do osady.

Osada vlastně není úplně správné pojmenování. Město. Pravda, není sice velké, ale je to skutečné město se svými obyvateli a poměry. Kdysi dávno tu opravdu bývala osada, dříve dokonce jen tábořiště, kde se tísnilo několik odvážných

strachů. Uběhla nějaká doba a strachů přibylo, jelikož se ukázalo, že tam mají velmi příjemné klima. A poněvadž na aktuálním ostrově jim začínalo být těsno, nastal čas přemýšlet o expanzi na nějaké sousední. I přesto byl strach spokojen. Život je překrásný! Pán si dělá starosti o svůj oblíbený ostrov strachů a zítřejší den se rýsuje malinkým workholikům v úžasných duhových barvách. Starostí je dost a strach s radostí očekává napjatý pracovní den, který stráví bojem o emoce svého pána vynaložené na blaho národa. Už dlouho ve městě nebyl a rozhodl se, že je čas protáhnout se a vyrazit do světa, přesněji do světa pánova vědomí. V tom spočívá smysl života strachů – musí se ustavičně vnucovat na návštěvu k paprsku vědomí a vyprávět pánovi historiky. Při vzpomínce na paprsek se strach pohroužil do radostného blouznění. Paprsek totiž strachům dodává energii, životní sílu, daruje jim pocit nejhlubšího štěstí. Strachy jsou tvůrci pána. Jeho dobrota a láska jim zahřívají srdce a oni mu to stonásobně oplácejí. Nikdy k paprsku vědomí nepřicházejí po jednom. Zpravidla se kolem něj seskupuje skupina třiceti až čtyřiceti strachů a pak začíná skvělé představení pro pána. Co dokáže jeden strach? Nic zásadního. Zato v organizované skupině, kde každý zná svou roli, dokážou strachy vytvořit zázraky. Pán je nadšený! Jeho paprsek vědomí se rozšiřuje prakticky na celý ostrov a národ strachů se tak koupe ve vděčnosti a radosti ze štědrého proudu emocí, jež se na ně valí s paprskem.

Jenže dnes evidentně není všechno tak, jak by mělo být. Poté, co se strach odpoutal od radostných vzpomínek, překvapeně vzhlíží k nebi nad městem. Na nebi je vidět jen tenký bělavý paprsek podvědomí, jenž ovšem neobsahuje žádné emoce, a proto je absolutně neužitečný. Kam se poděl blahodárný proud a co se stalo s pánem? Leží na smrtelné posteli, ztratil vědomí, je v komatu? Strach poklusem přiběhl na hlavní náměstí města, přičemž se pořádně zadýchal. Tam už se mezitím seběhla většina jeho obyvatel. Celá horda nechápavě hleděla k nebi a na tvářích se jim zračilo zoufalství – utrápené oči, vpadlé tváře, vyschlá pokožka. Zdá se, že na ostrov přišel hlad. Ale z nebe vystřelil paprsek! Probleskl vedle tlupy, jež za

ním vyrazila jako živá poblázněná vlna. Zbytečně, poněvadž do jeho světla se podařilo dostat jen několika málo šťastlivcům. Nicméně paprsek stejně sílu emocí neobsahoval. Bylo to jen skromné řídké záření, které se podobalo svitu zimního měsíce.

Slunce, tedy vědomí, se ve výšině nebe rozvinulo temnou stranou, a tak na ostrov strachů přišla lhostejná zima. Modromodré moře zamrzlo a brzy se nejodvážnější strachy vydaly po ledu na cestu hledat kraj světa. Byli to samí stateční blázni, již očekávali, že naleznou nového pána! Popřejme jim šťastnou cestu a kolem ostrova strachů tlustý, pevný led.

Maurique: Jak je život krásný v současném velkoměstě! Pojďme se projít po ulicích, nakoukněme do metra a do bytů. Osvěžující kouř z výfuků působí na obyvatele města ionizujícím a ozdravujícím účinkem. Léčivý efekt špíny ze silnic smíchané s protinámrazovými činidly a těžkými nespálenými uhlovodíky se může vyrovnat leda soli z Mrtvého moře. A jak je sluch oblažován šumem rozličných mechanismů a přístrojů – od motorů po transformátory, od turbín zdobících nebe nezpracovaným palivem parníků po ptačí hlaloh autoalarmů, jež předčí i slavíky.

Nekonečné vzory prázdných balení, balíků a lahví těší oko, zdobí okraje silnic a chodníků, u krajnic leží hromady odpadu namátkou organizované stoupenci ekologie. Zvláště se lze radovat za ty šťastlivce, kteří mají jedinečnou možnost nasytit se krmnou směsí barviv, náhražek, aromatizujících prostředků a samozřejmě takových nepostradatelných věcí pro lidský organismus, jako jsou nikotin a alkohol. (Někdy i metylalkohol! To musí být člověk přímo mazlíčkem osudu...)

Zejména je třeba poděkovat výrobcům současné krmě za to, že všem, kdo si to přejí, poskytují bohatý výběr krmných produktů, jež prošly vysokoteplotním a dalším zpracováním. Vždyť všechny potřebné vitaminy a mikroorganismy se stávají neobvykle lehce osvojitelnými a užitečnými po nahřátí do sta stupňů či ochlazení do minus deseti stupňů a také po mnohoměsíční ochraně v hermeticky uzavřeném plastovém obalu.

Za bezvětrí se velkoměsto nasycuje pachy, díky nimž se může považovat za opravdové lázně. Azurová modř unyle přikrývá průmyslové horizonty a světla se třepotají ve vzduchu, ve srovnání s nímž bledne dokonce i vůně ráje. A nyní se spustíme pod zem. Za pár halířů se může za melodického klepání kol po kolejích kdokoli komfortně povozit v železobetonovém světě, kde svítí světlo, které se tolik podobá dennímu. Vdechněme tento vzduch! Je nasycen oděry desítek tisíc mladých, zdravých těl šťastných obyvatel našeho města, jejich zřídelným dýcháním, zvláště pak po ránu.

Byty patří mezi nejlepší vynálezy, jakých se architekti dopustili. Jak je příjemné poznávat a někdy (docela často) i slyšet přítomnost života nad hlavou, pod sebou a u sousedů na patře. Jak dokonalé jsou pravé úhly vybudované z cihel nebo betonu (což je nejlepší!), jež nás obklopují, jak stoprocentně suchý máme vzduch! Jestliže si uvědomíme, jak velkou plochu může mít rodinný dům – až několik desítek metrů na druhou! – nabýváme pocitu nadpozemské blaženosti.

... jak je fajn šustit papírky, díky nimž můžeme všichni nakupovat, můžeme být obslouženi státem, v případě nutnosti můžeme být identifikováni. Jako uvědomělí občané musíme chápat, že výhradně pro naše blaho existují i byrokratické systémy dovedené do ideálu, i centralizované systémy sociálního zabezpečení, na nichž jsme koneckonců závislí. Musíme přece důvěřovat komunálním službám! Dokonce máme telefony, díky nimž se můžeme kdykoli během dne nebo noci spojit s lidmi, kteří dychtivě uvádějí do pořádku systémy životního zabezpečení.

Naše srdce nemohou nepotěšit každodenní novinky, jež jsou prezentovány v televizi a rádiu, v novinách a časopisech. Člověk se cítí šťastně a má pocit, že je informován o všem na světě, když zjistí, že náš milý prezident v jistý okamžik navštívil jistou zemi a použil k tomu jistý dopravní prostředek; že jeden popový idol si našel třináctou milenku a to takovou, že jeho původní milenka bledne závistí, navíc i proto, že se ukázalo, že nové milence je celých třináct a její láska s idolem trvá celých třináct let, že jeden miláček národa se konečně

rozhodl chlapsky pohovořit s dalším miláčkem téhož národa; a že jisté letadlo konečně dokázalo své tvůrce přesvědčit o nutnosti opravy, přičemž je téhož zbavil.

Musíme chápat naše činovníky. V aktuální šťastné demokratické současnosti nemohou stát v cestě osvojení planety takové otravnosti jako například příroda. Z lesů plyne zvláštní užitek, jelikož je v nich tolik dřeva, a přitom půda tak prahne po tom, aby mohla vsáknout *trinitrofosfáty* a *dihydrometalkarbonáty*. Aby nám je pak mohla předat v podobě nádherné zeleniny a ovoce pěstovaných na polích jako vojáci v naší milované armádě. Zem se musí dolovat co nejhluběji, aby se konečně mohly vytěžit další tisíce tun železa, nafty a uranu.

Ostatně kde jinde, když ne v Rusku, na sebe ministerstvo atomového průmyslu v péči o světové společenství vezme iniciativu, že bude ve vlasti skladovat jaderný odpad z celého světa? A přirozeně kde jinde než v Rusku touží obyvatelstvo po tom, aby se konečně zbavilo těch divokých rostlin a rostlin, jež neprošly výběrem, takřka plevele, aby se uvolnilo místo pro varianty pečlivě modifikované na úrovni DNA, vysokokalorické, kvalitní a odolné proti parazitům. Ještě dlouho bych mohl popisovat všechny krásy žití v technokratické boží civilizaci, ale je lepší jednou to vidět, než... Pojdte k nám pobýt a všichni sami a beze slov pochopíte!!!

Rozum:

Ti snící se určitě zbláznili. A co inverze reality?

Strážce:

Kvůli tomu, že člověk tíhne k negativismu, se jeho svět hrouží do tmy přímo a ochotně, zato projasnění probíhá velmi pomalu, po úmorném očekávání. Skleslost představuje jednotu duše a rozumu v tom, že je dotyčnému zle. V takovém případě vnější záměr nezvratně sune realitu do temných oblastí prostoru variant. Zrcadlo reaguje rychle, bez meškání. Jenže vyjasnění se pak dlouhou neobjevuje, protože dotyčný se cítí špatně a

svým postojem barví vrstvu svého světa do ještě černějších barev.

Podstata inverze tedy spočívá v tom, abychom svůj postoj k aktuální situaci obrátili vzhůru nohama. Zkuste například dovést žal nebo zoufalství až do groteskna. Jakmile kontrast diapozitivu dosáhne v jistý moment maxima, negativ se změní v pozitiv a realita se upraví.

Duše:

Došlo mi to! Musím si prostě uspořádat svátek života. Pozvu si telecí radost, idiotský smích a bláznivou euforii. Tebe, rozumě, přivážeme ke sloupu a do pusy ti dáme roubík, abys neotravoval. Budeš se dívat mlčky s vykulenýma očima na naše hrátky.

Vysmějeme se všem obyvatelům negativního světa. Depresi zaženeme do kouta a vytaháme ji za vlasy. Chytíme neštěstí a klackem na něj, klackem. Neúspěchu vyškrábeme očička. Zármutku skřípneme palečky ve dveřích. Smutku uřízneme ouška. Obrátíme realitu naruby, nemálo se toho ukáže. S výskotem utrpíme vítězství a oni absolutní porážku.

Rozum:

Co že jsi dnes taková krvelačná?

Duše:

Chci všechno dovést do groteskna.
Celý svět v krvi utopíme,
zničíme všechny lidi,
všechny květiny do země zašlapeme
a zřídíme tábory.
Do každé zahrady postavíme tank,
ve školách uděláme sklady,
světu vévodit bude jen punk,
punkeři – to jsem já a ty.

Rozum:

To už není groteskno, nýbrž absurdno.

Duše:

Ale jak posiluje! Skleslost je tatam!

Pozitivismus dovedený k automatismu

Duše:

Slizismus až ťulpasismus. Ťulpasismus až trdlismus. Trdlismus až idiotismus. Idiotismus až marasmutismus. A marasmutismus dovedený až do úplného kretenismu.

Rozum:

To jsi vyjmenovala všechny stavy své mysli? No, docela široké spektrum.

Duše:

A ty máš hlavu tvrdou jako umývadlo.

Sarina: Už i jiní autoři před Zélandem mě vyzývali k pozitivnímu myšlení, ovšem bez důkazů. Jako člověku s logickým myšlením se mi však vůbec nedařilo zakotvit v pozitivním poli na jedné víře... Zelandův svět v podobě zrcadla je však tak přesvědčivý, že po přečtení transurfingu jsem se dnes, po půl druhém roce, přistihla při automatickém pozitivismu. Vyšla jsem z domu: venku panovalo super počasí (byť si někdo stěžuje, že bude celý den horko), všechno kolem vonělo a ptáčci zpívali, všechno je překrásné a bude ještě lépe! K cíli jdu pomalu, nicméně si nepřipouštím ani stín pochybnosti, že ho dosáhnu. Mám pocit, jako bych už všechno získala! Jak jsem šla? Nerozptylovala jsem se a nepochybovala jsem! Nedala jsem jim (okolním skeptikům) šanci, aby mě vykolejili! Začíná-li někdo skuhrat, v pülce slova odcháším! Pokud se ven z televize derou negativní zprávy, vypínám ji stejně jako rádio! Jestli snad někomu připadá, že jako pštros strkám hlavu do písku, tak to tedy ne! Přesně vím, kde se co děje! Jen tyto informace ne vpouštím do vrstvy svého světa!

Katyava: Měla jsem práci, která se mi nelíbila, a byla jsem lenivá. I když jsem i předtím chtěla něco pochopit, ba změnit, pak jsem se pustila do čtení jistých knih. Následně jsem se sama sebe zeptala, co vlastně chci? Odpověděla jsem si, že nic. Každý den jsem se ptala, jenže pak jsem pochopila, že vím, co

chci, ale bojím se si to přiznat. Dovolila jsem si chtít to, o co žádá a co chce duše. Absolvovala jsem několik kurzů, abych mohla změnit zaměstnání. Jenže známí mi začali tvrdit, že bez zkušeností mě dokonce ani s kurzem nikam nepřijmou. A přesně to se stalo: rozeslala jsem životopisy, chodila jsem do agentur, kupovala noviny – a nic. Nechápala jsem, že i přesto vím, že beztak najdu práci, jež se mi bude líbit. Pak uplynuly ještě dva týdny a sami si mě našli, navíc z hory kandidátů, kteří byli výraznější než já. Moje resume vykopali z nějakých starých stránek. Práce přesně vyhovovala tomu, co jsem si představovala. Dále jsem byla příjemně překvapená, že i mzda je vyšší, než jsem očekávala. Takže teď nevyhlížím víkendy, ale pracovní dny a energie mám stále více. Ani nevím, jak se mi to všechno přihodilo. Četla jsem knihy, přemýšlela o nich, a když jsem posléze přemýšlet přestala a knihy odložila, v hlavě se mi to všechno srovnalo samo.

Zver: Mně pomáhá s rodičím se negativem bojovat věta (pocit), jejíž smysl spočívá v tom, že *nemám světu bránit, aby se o mě staral.*

Kira: Pozitivismus dovedený k automatismu – u mě je to stejné, přesně totéž s počasím, ptáčky, vůněmi. Musí to skutečně být nějaká vloha, která se projevuje docela podivně. Před třemi lety u mě objevili vážný bolák a lékaři – sami víte, jací jsou (nic neohrožuje lidské zdraví víc než lékaři, již ho léčí) – na mě začali tlačit. Na mě to zapůsobilo zcela opačně, takže místo toho, abych se poddala panice a křečovitě se léčila, kurýrovala a zase léčila, až bych se strachy zbláznila, řekla jsem si: „A všichni pryč!“ Jako by mi kámen spadl ze srdce, díky bohu, a pozitivní vyladění vytrysklo samo od sebe. Opravdu je to tak, jako byste kilometr vlekli těžký kufr a potom ho odhodili do příkopu ke všem čertům. Mimochodem nakonec se ukázalo, že lékaři velmi zveličovali. Nerada totiž marodím, takže jsem to svinstvo ze sebe setřásla. Od té doby jsem se dostala na jakési jiné dráhy života, ba dokonce i v práci se změnila situace sama od sebe. Původně byla zcela nesnesitelná, zato nyní je to docela dobré.

U Zelanda se mi velmi líbilo, když napsal: „Jdete po ulici a lidé do vás vrážejí. Představte si, že jsou to tučňáci a namísto rozčilení pocítíte zájem a sympatie.“ (Nepamatuji si, jaké je přesné znění.) Dříve mě rozčilovalo, že na ulici (žiji v centru, v lidnatém městě) nejde projít, aniž by se člověk nezarazil, na někoho nenarazil a tak dále. Nicméně od té doby, co jsem pochopila, že svět je divadlo a lidé v něm jsou tučňáci, začalo se mi žít lépe, veseleji.

Pilot: Řekl bych: „Pozitivismus dovedený do autopilotismu.“ Ten nastává, když už se člověk ze zvyku pohybuje tak, že vše jde, jak má.

AVOS: Tuhle jsem viděl *Harryho Pottera*, třetí díl. Nebylo co dělat, trávil jsem nějaký čas s rodiči...

Nicméně tam byla jedna vynikající scéna. Hodina. Učitel – mág – žákům zadává úkol, aby vyvolali to, čeho se sami k smrti bojí (pavouky, monstra, hady – ztělesnění strachů), a potom pronese zaklínadlo „Rediticules!“, čímž podle mě změní obludu v něco směšného nebo ji dostane do nešikovné situace.

Když se například na všech osmi nohou ohromného zlomyslného dravého pavouka objevily válečky, všichni posluchači se svalili smíchy na zem, i když se sekundu předtím báli jen nadechnout! Po takové proměně už nikoho nemohl vyděsit!!! Zařadil jsem si tuto techniku do výstroje – funguje!!! Jedná se o totéž jako v příkladu s proměnou okoloidoucích v tučňáky na ptačím bazaru z první knihy. To je univerzální recept na vylepšení nálady!

Duše:

Pochopil jsi? Nebraň mému světu, aby se o mě staral, ty požírači duše.

Rozum:

Naopak jsem spasitelem duše. Kolikrát jsem tě zadržel před nepromyšlenými postupy?

Duše:

A kolikrát ses ty, otče těžkých omylů, posadil i se svou dokonalou logikou zadkem do louže?

Strážce:

Dopřát vlastnímu světu, aby se o vše postaral, vyvolává velmi ošemetný pocit. Toho se těžko dosahuje a ještě hůře se udržuje, jelikož v myšlenkách se lidem ustavičně honí nějaké pochyby: a co když se to teď nepodaří? Z téhož důvodu není snadné zaměřit duši a rozum na pocit, že lze překonat gravitační sílu a vzlétnout. Ve spánku se to sice nezřídká zdaří, ovšem tam je to jednodušší, poněvadž svět snuje ve srovnání s materiální skutečností velmi plastický. Nejmenší snaha záměru sen okamžitě transformuje.

V podstatě vše, co je možné ve spánku, je proveditelné i v realitě. Zbývá zodpovědět otázku, nakolik je duše s rozumem sjednocena ve svých snahách. Spící rozum souhlasí se vším, co je výhodné, jelikož jeho logický aparát je vypnutý. Na opačné straně duálního zrcadla, v prostoru variant, se duše a rozum slévají do přesného obrazu záměru, který se neprodleně realizuje. Na lícové straně ve světě materiálním se onen obrázek rozmazává, protože duše a rozum se ve svém zaměření rozcházejí: zpravidla jeden z nich nechce, pochybuje nebo se bojí. Tak vzniká iluze nemožného.

Rozum:

V čem tedy spočívá rozdíl mezi dvěma světy po obou stranách zrcadla? Jsou snad oba iluzorní?

Strážce:

Nikoliv. Fyzický svět je tvořen materií, hmotou a lze jej osahat, kdežto metafyzický svět v běžném smyslu osahat nelze, přestože není méně reálný. Role zrcadla spočívá v tom, že když se duše a rozum živého tvora slíjí do jednoty a tím vytvoří přesnou myšlenkovou podobu, zmaterializuje se odpovídající sektor prostoru variant. Metafyzika přetéká do materiální skutečnosti a naopak. Tak se úsilím všech tvorů obdařených duchem, počínaje minerály a konče samotným člověkem, vytváří realita. Na procesu tvoření se podílejí úplně všichni a všechny je sjednocuje Bůh, neboť Jeho Duch proniká vším jsoucím.

Růžová dvojčata

Duše:

Co mi dáš ke svým narozeninám?

Rozum:

Proč bych ti měl něco dávat na svoje narozeniny?

Duše:

Můžeš přece aspoň jednou udělat něco nestandardního?
Řekni: přeji ti všechno nejlepší ke svým narozeninám!

Rozum:

A jaký dárek bys chtěla?

Duše:

Asi tak. Chci růžový sarafánek s kapsičkou na prsou. Ještě tam musí být nabírání, volánky a stužky. A dál...

Rozum:

Počkej a já taky dostanu nějaký dárek?

Duše:

Já ti dám kombinézu. Krásnou, oranžovou! Budeš v ní vypadat velmi impozantně.

Rozum:

A co si ještě vymyslíš?

Duše:

Dále. V mé náprsní kapsičce bude klíček od schránky. Ve schránce budu mít sedm růžových slůňat. Každý den budu vyndávat klíček z kapsičky, otvírat schránku a vyndávat slůňata jedno po druhém. Potom se na ně budu dívat. A pak je budu skládat zpět, zavírat schránku a klíček vložím do kapsičky.

Rozum:

Děláš si ze mě legraci? Pak vedle tvé schránky postavím svou klíčku s malinkými, zato hodně zlými krokodýlopěnkavami. Budu vytahovat klíček ze své oranžové kombinézy, otvírat klíčku a krokodýlopěnkavy vypouštět. Ty budou prohryzávat dírky do tvé schránky, vniknou do ní a...

Duše:

Ne! Ne! Barbarský zvrhlíku! Vydřidušský polykači duše, despotický cupovatelí duše, bestiální trýznitelí duše, zlomyslný

dušiteli duše a chladnokrevný vysávači duše! Bezduchý pojídači duše!

Rozum:

S tebou nejsem bezduchý...

Duše:

Dusný! Lidé jsou oduševnělí, ale taky dusní.

Rozum:

Dobrá, tak se uklidni, dostaneš sarafánek.

Kys: Víím, že podobných záznamů existuje spousta a navíc jsou rozptýleny v různých tématech, nicméně jsem si říkala, že by bylo fajn je shromáždit na jednom místě... Nemíním psát o tom, jak funguje transurfing, nýbrž o tom, co se děje, jestliže se svým světem člověk nebojuje, ale usmívá se na něj... S tím souvisí i mé přání – podělte se se mnou... Začnu samozřejmě u sebe...

Včera jsem se znovu přesvědčila, že můj svět se o mě stará... V Německu se cena lístku na hromadnou dopravu odvíjí od vzdálenosti a platí určitý počet minut v závislosti na zóně trasy... takže... jdu z práce, koupila jsem si lístek na autobus (dvě euro) ... vystoupila jsem ve městě, abych zvládla nějaké nákupy... unavila jsem se, ztratila dvě hodiny, než jsem všechno našla, utratila jsem spoustu peněz, protože nákupy byly sice naléhavé, ovšem i poněkud drahé... vyčerpaná jdu na zastávku, chci jet domů... doba lístku mi vypršela... znovu házím do automatu dvě eura a povídám: „Že ten život ale podražil...“ Automat mi vyhazuje penízky zpět a lístek nevydá... znovu vhazuji peníze... znovu je vyplivnul... vyměnila jsem minci... znovu ji vrátil... a takto ještě třikrát... no, nechce mi lístek prodat... „Hm,“ říkám mu (automatu), „říkáš, že si lístek nemusím kupovat??? Dobrá...“ Nastoupím do autobusu... ukazují řidiči starý lístek a ptám se, jestli je ještě použitelný: „Máte ho ještě na deset minut (jenže potřebuji jet půl hodiny), takže ano, bude vyhovovat“... ukazuje se, že jsem opravdu nemusela utrácet za další lístek... Byla to drobnost, zato příjemná...

Ljera: Tuhle jsem si vzpomněla na dětskou pohádku, tedy spíše film. *Mrazík*. Zvláště na scénu v lese: „Je ti teplo, děvenko? Už je ti teplo, krasavice?“ A ona na něj: „Teplo, dědečku.“ S takovým heslem nyní žiji. Mám-li uvést nějaké příklady, mohu začít dopravou: přijíždějí autobusy, které právě potřebuji, jejich řidiči mi umožňují nastoupit zdarma a v přeplněném metru se uvolňují místa, abych se mohla posadit. Z poslední doby: žehličkou jsem si propálila novou košili, dnes ráno jsem zakopla a roztrhla jsem si semišové boty. Takže teď půjdu hledat všelijaké štrasy, nýty a podobně, abych to všechno zamaskovala. A budu mít exkluzivní košili s botami!

Muza: Kdesi jsem vyčetla, že se nám po zásluze dostává to, co říkáme, a podle toho, jak to říkáme, a tak jsem tomu začala věnovat pozornost. Opravdu se ukázalo, že to funguje přesně jako v apatyce. Jedna moje známá si věčně stěžuje na život, všechno kolem sebe označuje za pořádné svinstvo a její život tomu odpovídá... Tak jsem si začala dávat pozor.

Sorane: Jak skutečně ohromující je náš svět! Například včera jsem jen tak stála a vyčkávala. Bylo chladno, z nebe padal drobný déšť se sněhem. I tak jsem měla dobrou náladu, protože i takové počasí se musí vystřídat. Jen jsem na to pomyslela, ze vchodu protějščího domu vycházejí dvě dívky. Evidentně sestry, ale dvojčata to nejsou. I když... Obě mají jemně růžové huňaté a chundelaté kožíšky, džíny, stejné kozačky, v ruce drží malinké kabelky a na hlavě mají růžové čepičky.

Roztomile kolem mě procupitaly. Mně však udělali tááákovou radost! Takové milé růžové dívky na pozadí šedivého nebe.

Co se dělo dál. Potřebovala jsem zajet do jednoho obchodu. Při parkování jsem nejprve zajela vpřed doleva, potom jsem volant vrátila a vyrazila dozadu ještě blíže k obrubníku. Když jsem vystoupila a otočila se za autem, uviděla jsem – to neuvěříte – dvě srdíčka ve sněhu!!! To jak jsem parkovala... Bylo mi šíleně krásně! Bohužel jsem si je nevyfotila, a když jsem vyšla z obchodu, už je zavál sněh... Ale bylo to tak zvláštní!!! To je on, svět, tak růžový a laskavý! Tak krásný!

Natascha: S volnými místy v metru jsem si dokázala poradit i dříve. Nicméně včera jsem došla k názoru, že příliš mnoho peněz utrácím bezmyšlenkovitě a že je čas kontrolovat účty a vůbec s penězi zacházet obezřetněji. Pak jsem nečekaně našla sto eur, jež jsem považovala za nevratně utracené. Z nějakého důvodu mě napadlo, že bych si mohla projít stůl v práci (a tahle myšlenka mě napadá jen krajně zřídka, nutno dodat). Nejprve jsem v obálce objevila dvacet rublů (a zamyslela jsem se – peníze v obálce? A to znamená co?) a v další už bylo dvě stě rublů! Sek, který tam ležel, hlásil, že ony peníze vyčkávaly, až přijde jejich čas, od července 2004! To je ona, síla mysli!

Stryapsik: V životě transurfáře je tolik *náhod*, že závěr o zákonitosti se sám nabízí.

Kys: Tento týden jsme se s manželem chystali zmizet na dovolenou... Na Kanáry. Cestovní příkaz *se jaksí nezakoupil*... jedno k druhému... Navíc v práci se nachomýtl náhlá nárazovka, takže jsem neměla šanci utéct. Musela jsem dovolenou odvolat. Samozřejmě mi to přišlo hodně líto... tolik jsem snila o Slunci... Potom si říkám: „Nevyváděj... tvůj svět ví lépe, co a jak... podíváme se na to, podíváme.“ Posléze ve zprávách sleduji, že tam právě řádí uragán, takže lidé na dovolené buď sedí bez elektřiny..., nebo se neodkladně pakují domů... a tak... jsem se opět přesvědčila, že světu je třeba důvěřovat a nebránit mu, aby se o mě staral.

Natascha: A kdyby se zdálo, že všechno vychází, i cestovní příkaz by se koupil a z práce by mě pustili bez ohledu na akutní práci, jaký by byl výsledek? Namísto jedné hrůzy by byla hrůza dvojnásobná? Poslal by mě můj svět pryč, aby mě ochránil před ještě větší katastrofou, která by se odehrála v mé vlasti?

Ljencik: Je docela možné, že jsi neviděla signály...

Přešla jsi je...

Svět ti ukazoval, co potřebuješ...

A ty na to – jááááá chciiiiiiii!!!!

Už jsem byla svědkem podobných případů... naposlouchala jsem se toho – mami, stačilo...

Svět: Tohle nepotřebuješ...

Člověk: Chciiii to!!!

Svět: Budeš litovat...

Člověk: Podáááávej!!!!!!

A pak... Hrůza, hrůza...

Pozor!!!!

To, že se o tebe tvůj svět stará, ještě *neznamená*, že *to vždycky musí vypadat dobře...*

Někdy se zdá, že nic nejde tak, jak má...

Sleduj, co se děje... a pochopíš... svět se *jednoznačně* stará o tebe a pouze o tebe... *věř svému světu*.

Stryapsik: Abychom od světa mohli očekávat něco konkrétního (nebo naopak nečekat), je třeba dát mu nějaké základní heslo. Já jsem se například rozhodl, že život je dobrý a problémy s namáháním mozku, to není pro mě. Nemám potíže a všechny otázky se snadno vyřeší, i když ne vždy přesně tak, jak bych chtěl. Většinou mě však svět nezklamal (až se stydím říci, že mě nikdy nezklamal, byť si nepamatuji, kdy by k tomu došlo). Navíc se domnívám, že většina našich problémů pramení z toho, že sami nedokážeme pochopit, co chceme, a hlas duše dusíme řevem kyvadel (stereotypy a tak dále). Jestliže se budete věnovat svým přáním, budete mít kroky světa jako na dlani.

Bagira: Všichni máme čas od času nějaké vrtochy a snažíme se čelem prorazit zed'

Netrap se přítomností. Přemýšlej, co tě čeká. Všechno dopadne, jak má.

Strážce:

Jste naivní, myslíte-li si, že se o vás svět stará, protože to má dáno nebo proto, že je tak hodný. Duální zrcadlo je lhostejné – prostě odráží vaše myšlenkové formy. V tomto smyslu bude fungovat i naivní víra. Svět se stane odrazem vašich představ o něm, a tak vás bude obklopotvat všechno^ čemu budete věnovat pozornost. Dokud budete spát za bdění, budou se ji kyvadla snažit ovládnout. K tomu využívají cokoli, co by vás mohlo vystrašit, rozčílit, vzbudit u vás nevoli nebo nepokoj. Pokud významná část vašich myšlenek řeší negativní prožitky, budete mít život den ode dne horší. Musíte se

rozhodnout, zda budete v tomto duchu pokračovat, nebo se přestanete plácát v negativu a svou pozornost vytrhnete z tlak kyvadel.

Záměrně fixujte pozornost jen na to, co chcete vidět ve svém světě, od ostatních věcí se odvracejte, nechejte je prosumět. Pak se váš svět postupně očistí a zaskví se všemi barvami duhy. Především se tím ovšem musíte zabývat neustále a nikoli jen případ od případu. Ani malíř nedokáže namalovat plot jedním máchnutím štětky, musí se pořádně snažit. Váš štětec je pozornost, tak jej nemáčejte v nádobě se špínou. Zlo se sice z reality nevytratí, protože z vrstvy vašeho světa prostě nezmizí. Ale vy se alespoň nebudete setkávat s negativem.

Existují například vězení, ale tam nejste, poněvadž to není váš svět. Nicméně se jím může stát, budete-li pozornost koncentrovat na kriminální informace. Dochází také k haváriím, katastrofám, božím dopuštěním. I ta se mohou stát součástí vaší reality, pokud si začnete připouštět přehledy zpráv. Zároveň na zemi najdete hromadu rajských koutů, kde žijí *růžová dvojčata*. Ohlasy rajskeho života zřídka kdy pronikají do všedního světa. Dychtivě lovte tyto *slunečné zajíčky*, věnujte jim pozornost a oni se s vámi budou setkávat častěji. Sami uvidíte, jak se vrstva vašeho světa začne úžasne měnit.

Duše:

Strážce, jsem vaše nejzlomyslnější obdivovatelka!

Nevycházím z dětství

Duše:

Poslechněte si písničku z mého dětství.

„Krokodýl leží, hořce pláče,

slzy mu stékají z očí.

Možná mu ukradli míček, možná někoho neochránil.

Možná mu ukradli míček, možná někoho neochránil.

Přišla ke krokodýlovi kráva,
položila mu hlavu na rameno.
Proč, zeleňáku, pláčeš, snad tě netrápí břicho?
Proč, zeleňáku, pláčeš, snad tě netrápí břicho?
A co máš na práci, ženská,
vlídně odpověděl krokodýl.
Raději bys měla doma sedět a víc dojit.
Raději bys měla doma sedět a víc dojit.
Mouchy se slétly a za úsvitu
začaly mouchy o čemsi bzuchet.
Mouchy se slétly a v uspořádané sestavě
odletěly na jih odpočívát.
Mouchy se slétly a v uspořádané sestavě
odletěly na jih odpočívát.
Mouchy, mouchy, chlupaté nožky,
vezměte mě s sebou.
Jsem krokodýlek zelený, hodný
a hrozně moc chci domů.
Jsem krokodýlek zelený, hodný
a hrozně moc chci domů.
Sedni si na poslední mouchu,
hrdě mu odpověděl vůdce.
Jen jí nebzuč silně do ucha,
zítra musí předvést *solfeggio*.
Jen jí nebzuč silně do ucha,
zítra musí předvést *solfeggio*.
Krokodýl leží, hořce pláče,
slzy se mu kutálejí z očí.
Prostě se krokodýlovi chtělo moc
dostat se ze ZOO domů.
Prostě se krokodýlovi chtělo moc
dostat se ze ZOO domů.¹⁷

---

¹⁷ Studentský folklór, autor neznámý – pozn. autora

Rozum:

Kdybych se měl vyjádřit tvým jazykem... udělala jsi mi velkou radost.

Kenguru: Před měsícem jsem se vrátil do dětství... na celý jeden den. Všechno se mi vrátilo, chuť žvýkačky, šustění, barvy, naivita, přirozenost a vnímání světa – to, které bývalo kdysi...

Kys: Já... já se do dětství propadám hodně často. Je to jako hlt živé vody! Snáze pak využívám transurfing. Když něco opravdu moc chci, ale rozum tvrdí, že je to hloupost nebo že to je nemožné, prostě ze sebe udělám malou veselou naivní holčičku, беру svůj svět za ruku a jdeme si pro hračku... cestou se svezeme na kolotoči a dáme si zmrzlinu!

Zver: Taky jsem to zažil (mluvím o tom pocitu). A také se zmrzlinou. A pocity ve vyšším chápání nejen že se vrátily, ale pravidelně intenzitou překračují to, jaké bývaly dříve.

Ljeli: Mně se líbí pobývat v dětství, vlastně z něj ani nevyházím... Na scéně života hrají nejrůznější role v závislosti na tom, jaké vyvstávají potřeby... a proč by ne. Teprve nedávno jako pírkó proplul okamžik z dětství... rád tam pobývám, mám se tam čemu učit.

ALFA: Znovu jsem zakusil pocity, které jako by už i s mladými lety nenávratně zmizely. Vrátilo se mi přesně takové vnímání světa – jas barev, kolorit vůní a nadšení pocitů – jaké jsem míval kdysi, na úsvitu života, když jsem se těšil (a v nitru mě až svíravě lákala představa) na šťastný život před sebou, jenž se teprve začínal klubat...

Lisica: Taky mám něco se zmrzlinou. Nedávno jsem si koupila takovou tu zmrzlinu v oplatce, prakticky jsem ani z nesmírného sortimentu nevybírala, vzala jsem, na co mi padl zrak. Když jsem si na ní pochutnávala, přistihla jsem se při myšlence, že je mi velmi dobře. Ovšem ono *dobře* se nesesťávalo jen z chuťových počítků, nýbrž ještě z něčeho nepopsatelného. Vnitřní rozpoložení plus chuť zmrzliny.

Vnitřní komfort obohatil chuť zmrzliny a zmrzlina se stala dílčí součástí komfortu. Slovy se to těžko popisuje.

Tarnaum: Vrátilo se, opravdu nikam neuteklo. Včera jsem šel od metra a kolem sebe jsem sledoval tolik lásky, tolik barev... Lampy svítí každá po svém, každá má své neopakovatelné a úžasné světlo... Díval jsem se a usmíval a kolem procházeli lidé... každý neopakovatelný a úžasný a každý plný lásky. Dětství je pocit důvěry ke světu, pocit objevů a zázraků, pocit, že existuje možnost vyrůst, a pocit, že víme: všechny děti vyrůstají, jsou nejsilnější a nejušlechtlejší kouzelníci, pocit, že všechno je překrásné.

Rozum:

Vyplývá z toho, že místenky do dětství se není potřeba dožadovat? Stačí změnit přístup ke světu a ono se vrátí samo?

Strážce:

Efekt, kdy se světu vrací barvy, jimiž oplýval v dětství, vůbec není iluzí. Samostatná vrstva světa opravdu mění své odstíny v závislosti na náladě jejího vládce. Pokud se budete pozorně dívat, všimnete si, jak překvapivě se může okolní realita měnit. Například včera vám něco vrhlo stín na život, šli jste po ulici, všechno okolo vypadalo tesklivě nebo škodlivě. Dnes se okolnosti vyladily, takže sice jdete po téže ulici, ve stejnou dobu i počasí je totéž, ovšem pocit reality je úplně jiný. Vrstva světa jako by se očistila od mraků a rozzářila se veselým světlem. Těžko se to popisuje, ale budete-li věnovat pozornost počasí ve vrstvě vašeho světa, musíte změnu odstínů pocítit.

Odstíny se mohou měnit ve všech parametrech včetně chuťových počítků. V dětství jste se například na svět dívali doširoka otevřenýma očima, všechno bylo nové, zajímavé, mnohobarevné. Radovali jste se ze života, byli jste plní nadějí, v myšlenkách jste měli méně negativních věcí, proto i vrstva světa byla čistá. Jenže s postupujícím věkem jste se stále více zamořovali negativismem, na každém kroku jste narušovali princip koordinace záměru. Nakonec tedy vrstva vašeho světa zaletěla do temných oblastí prostoru variant, kde je všechno šedivé a neútluné, ne-li beznadějné.

Jestliže nyní systematicky praktikujete techniku amalgámu a princip koordinace záměru, váš svět se opět vynoří v jasném prostoru, očisťuje se, vrací se mu dřívější jas barev. Odtud pramení *deja-vu*, jako by se vracelo cosi radostného a svěžího, co jsme kdysi v dětství zapomněli.

Duše:

Nedostává se mi slov. Je to rozkošné kouzlení, které může člověk dělat sám.

VI

Věda o transurfáři

Zlomyslný transurfař

Duše:

Pročpak je ten transurfař tak zlomyslný?

Rozum:

Ty sama jsi pořádná transmrcha.

Duše:

Jsem nepořádná, přešlapující duše. A ty jsi uspořádaný, kosočtvercový transmrcholog. Mrch a mrch spousta okolo. Cesta leží daleko. V té hluché mrše se slunil...

Kdo se to tam slunil? Stříhač, ne...

Rozum:

Pomyják.

Duše:

Ha! Mrchař, samozřejmě. Proč by se měl najednou pomyják začít slunit v mrše?

Vlad: Na fóru jaksi proklouzlo vyjádření o tom, že metody transurfingu by bylo možné zneužít s cílem někomu uškodit. Mně se z nějakého důvodu zdá, že něco takového je principiálně nemožné! Člověk, který přeje zlé věci někomu jinému, se sám ocitne na nepříjemných drahách života dříve, než se mu to skutečně podaří. Co si o tom myslíte?

Arnika: Možná se mýlím... Ale využívat vnější záměr tak, aby někomu jinému uškodil, určitě lze. Zabývají se tím magie různého druhu. Dokonce ani nemusí jít o černou magii, týká se to všech, jež působí na život a osud člověka bez jeho vědomí. To už však není transurfing.

Vlad: To skutečně není transurfing. A mákové tomu ani neříkají vnější záměr. Alespoň to jinak vysvětlují. Navíc nejde všechno svalovat na vnější záměr. Ani Zéland neví, jak tyto jevy vysvětlit. Pro transurfaře ani nemá smysl, aby někomu přál něco zlého, poněvadž ví, že existuje jednodušší cesta – přát si dobro pro sebe.

Host: Podle mě jsou zlomyslní všichni transurfaři. Ukolébali své svědomí, amputovali pocit viny, nemají žádnou

odpovědnost za ostatní, žijí, jak vidno, jen tak, jak se jim chce, dělají, co se jim zachce, na všechno a na všechny ostatní kašlou.

Chjlg: Na všechno ocelové, na všechno dřevěné a dokonce, hrůza pomyslet, i na všechno porcelánové.

Michail: A na porcelán dokonce ani nekašlou, ba ještě hůř!

Leshiy: Opravdu si žijeme dobře. Závídíš?!

Sarina: Zato já, já jsem hodná, běloučká a heboučká a vůbec na všechny nekašlu, ale jen občas pokašlávám!

Neodim: Kde přišel Host na to, že všichni transurfaiři jsou zlí? A proč by na sebe měl transurfaiř brát zodpovědnost za ty, již sami na sebe kašlou? Myslím, že Host není jen obyčejný člověk, ale je to vyslanec. Kyvadla nespí.

Mila: Zdravím všechny. Transurfing jsem teprve začala studovat, nicméně už mě napadly podobné myšlenky, jaké má Host, i když nechci paušalizovat... Vysvětlím proč. Jestli však dovolíte, nejprve bych uvedla pár slov o mně, protože jsem tu poprvé. Přihodila se mi taková věc, že dokážu vnímat hlasy duchů a často mi přichází mnoho spontánních informací. Mezi nimi se objevily i myšlenky, jež našly opodstatnění v transurfingu. Byla jsem upozorněna, že se ke mně dostane jisté vědění, a poté mi náhodou padly do oka knihy, ke kterým mě to nezadržitelně táhlo. Když jsem se s nimi seznámila, opanoval mě stres, jelikož jsem v tu chvíli pochopila, že metoda funguje a že ovlivňování reality je svého druhu manipulace. Navíc egoistické ovlivňování rovná se manipulaci ostatními. Proč je to možné... domnívám se, že proto, že mnozí žijí nevědomě, podobně jako stroje, automaticky... až na to, že stroje lze ovládat a jejich reakci můžeme předvídat...

Dále... budu-li provádět výběr egoisticky, pravděpodobně vytvořím realitu, jež nebude v harmonii se světem, poněvadž varianty neexistují samy o sobě, samostatně... vseje vzájemně provázané, svět je jediný a celistvý, proto získám-li výhodu pro sebe a dojdu ke svému cíli, mohu narušit celkovou harmonii, která povede ke globálním poruchám, kataklyzmatům... **Váš výběr ovlivňuje celou realitu a nikoli jen svět, jež si vytváříte pro sebe.**

Arnika: Ať se mé přání (záměr) splní, pokud neuškodí vesmíru.

Mila: Přesně tak, chci říct, že i mnozí věřící dodávají ke svému modlitbám: „Je-li to tvá vůle“, neboť člověk leckdy nemůže vědět, co bude nejlepší pro svět, ba dokonce ani pro něj samého. Tudíž je důležité naslouchat vlastní duši, svědomí a mít záměr nikomu neuškodit...

Landyš: Stop! Zéland mluví jen o vlastní realitě... a to, čemu říkáš egoismus, je výmysl společnosti. Do tohoto světa přicházím sám a sám také odcházím. To, že žiji ve společnosti, není moje vina... a žít budu tak, jak chci já a ne společnost.

Být bílou vránou, tedy myslet a dělat něco jinak než všichni ostatní, je vždycky těžké. Kyvadla společnosti začínají uzurpovat tvé vlastníka. Ne to, co jsi popsala na jiném místě. Vlastní *já* má ještě bezděčný aspekt, který je přítomný, patří jen tobě a nikomu jinému. Píšeš, že slyšíš *hlasy duchů*. Tvoje já, jež jsi popsala, je slyšet nemůže, ovšem slyší je ono skryté já, to opravdové, které je sebou.

Svět není závislý na tvém výběru... svět byl, je a bude... ty můžeš navždy zůstat tam, kde jsi nyní. Takže právo výběru představuje jedinečný dar, jež ti daroval Bůh, a ty s ním můžeš nakládat, jak je ti libo. Když se umýváš, taky přece nepřemýšlíš, kterou rukou si máš čistit zuby? Správně... čistíš si je tou, jež se ti to hodí. Co ti tedy brání, aby sis vybrala změnu svého osudu? Světu bude jen lépe, když začne většina představitelů lidstva žít lépe a šťastněji.

Arnika: Jeden z principů transurfingu říká, že já vědět nemohu, jak se mám o sebe postarat, kdežto můj svět to ví. Určitě právě proto se naše objednávky neplní stoprocentně, jak jsme si je namysleli. Jestliže se tomu však nebráníme, nakonec dopadáme ještě lépe.

Nitaly: A jak mám já, která sama sebe neznám, zvládat výběr neegoisticky? Bylo by hloupé předpokládat, že vím, co potřebuji ostatní a co pro ně bude dobré. Je to jen egoistické a každý ať si jedná egoisticky! A vesmír ať je egoistický! Podle mě je to ten nejlepší svět ze všech! Jen mi řekněte, kdo je to

egoista? Terminologie může v tomto směru nabídnout mnoho rozporů.

Michail: Egoista je člověk, jenž má radši sebe než mě. Ale teď vážně. Podle mého názoru jsme právě proto transurfing získali – abychom projevili svůj egoismus, ovšem aniž bychom ohrozili okolí.

Vladimír: Myslím si, že kdyby byli všichni egoističtí a zpočátku si pro sebe všechno dobře zařídili, všichni na světě by byli šťastní. Víím, víím, vyvstává otázka omezených zdrojů. Pokud jsme se však shodli, že existují všelijaké nejrůznější varianty vývoje událostí, znamená to, že lze realizovat náš svět tak, aby se zdroje dostaly na všechny. Dále se domnívám, že už nyní žijeme ve světě, kde je všeho dost pro každého, ovšem my máme v hlavě zasazené jakési hranice, jež nám nedovolují to pochopit, natož pak zdroje využívat. A tak si lidé myslí, že všechno je špatně a že se jim stále něčeho nedostává. Jenže ve skutečnosti si prostě neberou prostředky z toho, co mají k dispozici. A pak tvrdí, že někdo jiný je zlý jen proto, že v sobě překonal onu slepotu a využívá vše, co mu nabízejí. Ti, kdo jej obviňují, však tyto zdroje nevyužívají, a tudíž i první musí trpět nebo něco dělat místo nich... Hloupost!!! Kašlu na všechny, kdo mě označují za egoistu, protože jsou prostě líní a nechtějí se rozvíjet.

„Dokud jsem byl živý, kašlal jsem na vaše mrtvé.

Když jsem mrtvý, kašlu na vaše živé.“

Omar Chajam

Sarina: Smýšlím podobně. Jen jsem prostě neriskla napsat to první a přiznat se k egoismu! Když jsem prošla tím, co mi bylo souzeno, došla jsem k závěru, že nemohu žít život za nikoho, dokonce ani za vlastní dítě, proto – egoismus! A je-li někdo líný na duši či na těle – nejsem jeho doktor! Hodlám si vzít všechno, co mi patří! Cvičím se v teorii transurfingu. Můj první učitel řekl: „Najdi si své místo v přírodě a zaujmi ho! Nikdo ho neobsadil a nemůžeš je koupit za žádné peníze... Jen svou prací v přírodě, aby ti bylo dobře!“

Lisjenok: Egoismus je navíc věc zodpovědná a docela důstojná. Vážně. Ve skutečnosti je egoistou člověk, který

usiluje o to, aby žil šťastně, pohodlně a byl spokojený se sebou a svým životem. Tím ovšem přebírá zodpovědnost za své štěstí a svůj život do svých rukou. Chápe základní pravidlo: „Žiji pro své zájmy, to znamená, že na mně závisí, jak budu úspěšný. Nikdo jiný není odpovědný za moji náladu, za to, jak žiji – jen já.“ To je na jednu stranu.

Na druhou stranu ze sebe dotyčný člověk (rozuměj egoista) snímá odpovědnost za ostatní. Chápe, že pokud jeho štěstí záleží na něm a jeho vůli, pak štěstí ostatních a každého z nich záleží na jejich vlastní vůli. A veškerá obvinění ostatních lidí (například, že jim ukřivdil, že jsou kvůli němu nešťastní) jsou prostě... jejich omyl.

Toto vůbec neznamená, že by se egoista, jenž vychází z těchto pohnutek, o nikoho nestaral, nikomu nepomáhal, ani se nesnažil nikoho potěšit. Jde o to, že když něco takového podniká, chápe, že to nakonec stejně dělá pro sebe. Jelikož on to tak chce, jemu je příjemné cítit se jako pomocník, dobrodinec a kdoví kdo ještě. Jedinec, kterého dotyčný potěšil, mu není nijak zavázán. Egoista prostě dělá, co se mu líbí, a uvědomuje si to. Často se právě tak stává šťastným. Jen zpočátku bývá poněkud krušno – tehdy je třeba nesoudit ostatní a nepřipouštět si cizí obvinění.

Rozum:

To je zajímavé. V tomhle snu se stýkají dvě témata: škodlivý záměr a egoismus. Je to náhoda?

Strážce:

Byť je to podivné, škodlivý záměr a egoismus jsou svázány jedním uzlem. Egoista se stará výhradně o sebe, nemá kdy zabývat se tím, aby někomu úmyslně připravoval nepříjemnosti. Takzvaný černý mág zpravidla pracuje na něčí objednávku a nerealizuje vlastní zlou vůli, nýbrž sleduje čistě obchodní cíle. Otázka zní: co mají společného?

Duše:

Jeden i druhý myslí jen na sebe?

Strážce:

Ano, ale to není nejdůležitější. To, co je spojuje, jsou kyvadla.

Rozum:

Vůbec nic nechápu.

Strážce:

Dokáže jeden člověk silou svého záměru ovlivnit život někoho jiného? Ne, protože záměr samostatného jedince působí pouze ve vrstvě jeho světa. Takový je zákon. Každý může ovlivňovat jen svůj osud. Stejně jako kapitán může řídit jen svou loď a ke kormidlu jiného plavidla přístup nemá. O metodách psychologického působení hovořit nebudeme, to je jiná otázka a záměr tu nehraje roli. Do cizího života se tedy lze vměšovat pouze pomocí kyvadla. Jestliže je s nějakým (černým nebo bílým) mág spjat, jeho záměr nasměrovaný na člověka se realizuje nepřímo. V roli prostředníka zde vystupuje ono kyvadlo, jehož energetickým programem se stává zmíněný záměr, který vestavuje do něčí vrstvy světa.

Duše:

Znamená to snad, že lidé jsou schopni působit pouze ve své vrstvě, zato kyvadla mohou vlézt, kam si záměnou? **STRÁŽCE:**

Bohužel je to tak. Pokud člověk spí za bdění, kyvadla mají k jeho psychice volný přístup. Právě proto je tak nutné, aby si lidé udržovali uvědomění na jisté úrovni. Jinak by se mohli stát loutkami v rukou manipulátorů.

Rozum:

No dobře, jenže jak sem zapadá egoismus?

Strážce:

Pojem egoismu existuje jedině díky kyvadlům, která vymyslela heslo: cele se oddej službě něčemu či někomu. Služ ve prospěch vlasti, korporace, služ Bohu (potřebuje-li to, zůstává otázkou), obecně přemýšlej především o cizím blahobytu, kdyby ti však přišel na mysl tvůj – styď se.

Starost o blízké je něco docela jiného, děláme to přece nezištně, z přesvědčení, z lásky či lítosti. Avšak pokud lítost nahradíme povinností, pak se mění – byť je to paradoxní – na zisk a prospěch. Jde o to, že si chceme odpracovat svou povinnost, již urgují opět titíž manipulátoři. Jestliže člověk cítí,

že na někoho musí pracovat nebo sloužit ve prospěch něčeho, znamená to, že mu v hlavě sedí mikročip, který tam vložila kyvadla. Tento čip představuje pocit viny, ať už vědomý nebo zahrabaný hluboko v podvědomí. Manipulátorům se hodí, aby jim dotyčný seděl na vodítku, a pokud se osmělí jen pomyslet na vlastní blaho, ihned ho obviní z egoismu. Dokud bude mít čip v hlavě, bude se cítit vinen a vinu se bude snažit napravit.

Rozum:

Aha, teď jsem všechno pochopil. Jenže pak je ještě možné přesunout se do druhého extrému a z egoisty se změnit v egocentrika.

Duše:

Jak chcete, nicméně já, jak jsem byla egoistkou, tak jí i zůstanu. A na nějaké termíny kašlu. **Strážce:**

V každém případě je za prvé nutno zřít se pocitu viny a za druhé osvojit si jednoduché pravidlo: nemám pocit dluhu, zato mám pocit odpovědnosti. Pak se vše srovná do normy.

Lenost

Duše:

Lenost je prvopočátek všeho. Pokud Bůh je otec, pak lenost je matka. Na počátku bylo slovo? Ne, na samém počátku byla jen lenost! Bůh byl tak líný, že nic nepodnikal. A pak se jednou probral, protáhl se a během zívání řekl... Co to řekl... Skutečně: „Dal bych si pivo!“ Nebo dokonce možná nějaké neslušné slovo. A pak se podíval, jaký to mělo efekt, a zvolal: „A pro sebe už nic.“ A tvořil dále.

Rozum:

Jako vždy si zase meleš svůj repertoár. Co na to říct...

Koška: Jak mám rozlišit lenost *tvůrčí* a *destruktivní*? Podělte se, prosím, o své myšlenky.

Solus: To je něco pro mě, ani tůk nechápu, co je tvůrčí lenost! Destruktivní tak nějak chápu...

Ljelik: *Tvůrčí* lenost je, když se ti všechno děje samo od sebe, aniž by ses musel snažit – prostě díky nečinnosti. *Destruktivní* lenost je bláto depresivního charakteru. Lenost povstává z různých důvodů a není to jen banální slovo – lenost...

Koška: Řekněme tedy, že lenost je stav. Jestliže se člověk nachází v harmonickém stavu lenosti, tedy cítí ticho v nitru, klid, jistotu a klidnou radost, jako by držel prsty na pulzu života (to se mi hezky povedlo). Často stačí jedna myšlenka, jež velmi rychle vytvoří potřebnou realitu. Nebo o něčem přemýšlí a vnější svět mu nabízí různá znamení. Musíte si jich všimnout a správně s nimi zacházet. To je ta tvůrčí stránka.

Jindy je člověk v podobném stavu, a přesto se venku nic neděje. Žije stejně... ticho, nic není. Objevuje se neklid, který SE odráží v různých reálných situacích. Dotyčný nechápe, co SE děje, i když ze známé minulé zkušenosti v nitru ví, že není třeba nic podnikat. Jenže se stále neukazuje nic nového. Čeká, čas utíká... a postupně se klid mění v depresi. To je destruktivní stránka lenosti.

Napadají ho myšlenky a mimo jiné i ta, že za to možná může ta pozice (poslední, destruktivní), kdy se odtrhnul od navyklých kyvadel, ale nevybral si jiné? To je hodně spletité, nepochopitelné. Z nějakého důvodu však nechci být závislá na kyvadlech, a to ani v roli jejich favorita.

Pilot: Existuje ještě líná závislost na vlastních záměrech, a to beze všech kyvadel.

Koška: Vysvětlí, prosím.

Pilot: Co mám vysvětlit? Rozdíl mezi záměrem a kyvadlem? To jsou dva velké rozdíly, jak se říká v Oděse. Pro mě je nezajímavější vytvářet záměry, na jejichž realizaci se podílím. V určitém smyslu slova je to také závislost. Nikoli však na strejdovi kyvadle, ale na mně samém, což lze považovat i za nezávislost. No, a se svými záměry se přátelím a ony mi klidně dopřávají být líným (jen jistou dobu samozřejmě). Tak se získává lenivá závislost-nezávislost.

Donna: A co když je ta lenost klidná a veselá, navíc prodchnutá jistotou, že všechno bude tak, jak být má. Zdá se, že i cíl je, jenže... nic se neděje, a to vůbec nic. Na běhání, hledání cesty a dveří jsme leniví. I když, jak napsal guru, nohy je třeba klást jednu před druhou, jen na kterou stranu? Pak náhle, zničehonic někde něco vystřelí? Lenivě posedávám a klidně vyčkávám, až to samo přijde a zaklepe. Možná zbytečně?

Host: Tentýž guru ve třetím stupni napsal, že je třeba zvyšovat energetiku. Tam spadá tibetská gymnastika a podobné věci. Pak dokážeš i nohy stavět jednu před druhou. Navíc máš-li dobrou úroveň osobní síly, ani kráčet nemusíš.

Host: Tvůrčí lenost je stav nečinnosti. Jak pravil klasik: „Nečinností země dosahuje nebe...“ Destruktivní lenost je prostě nedostatek energie vůbec něco dělat, i když přání by bylo. Při tvůrčí lenosti energie sice ubývá, ovšem díky duchovní praxi již nezavazí přání – zůstal jen záměr. Navenek člověk aktivitu neprojevuje, ani se neplácá v proudu života.

Naopak pomocí svého záměru toto proudění řídí, aby jej neslo tam, kam dotyčný potřebuje.

Donna: Takže nejde o to, že nemám dostatek energie na to, abych vůbec někam vykročila. Naopak jí mám až dost. Jenže zatím nevidím, kam jít. A na co jsem líná? Jsem líná hledat, kam přesně, proto jen sedím, sleduji, jak mnou prochází energie a čekám... na něco... co mi samo spadne do klína a řekne: „Dočkala ses, jsem tvoje.“ Na to jsem se ptala. Tak to je? Nebo musím sama chodit a podnikat něco na principu *bez práce nejsou koláče...1*

Fotij: Donno, tady došlo k menšímu nedorozumění. V minulém příspěvku jsi psala, že cíl zřejmě máš, kdežto teď uvádíš, že nevidíš, kam jít. Takže cíl máš, nebo ne? V závislosti na odpovědi existují dvě různé cesty řešení.

Beauty: Nejspíš cíl má, ale chybí jí mentální nebo materiální možnosti k jeho dosažení, nemá přesný algoritmus jednání, natož představu o směru, kam vykročit. Zbývá čekat, až z nebe spadne mana nebeská, tot' vše. Takže se ptá, jakou má šanci, že jí ta mana spadne na hlavu, a jak dlouho musí čekat.

Fotij: Na tomto místě si můžeme připomenout Gogolova Manilova: „A bylo by dobře, dívko, postavit věž, aby bylo vidět Moskvu...“ Není tu žádný cíl, ale jen sen. A co říkal Zéland o snech? Nikdy se neplní.

Koška: S tím nesouhlasím. Mně se plní. Člověk nesmí mudrovat a po někom se opičít, nýbrž musí umět vnímat sám sebe, poslouchat svou intuici. Naučit se odklízet pochyby a důvěřovat jen svému nitru.

Arnika: Noo, pokud se zbavím pochyb, tak už se neplní sen. I když slovo *sen* je mnohem krásnější...

Fotij: Taky si to myslím. Právě v pochybnostech a nerozhodnosti se skrývají všechny problémy.

Donna: Jestli jsem vás pochopila, dosažení cíle vyžaduje určité mentální a materiální schopnosti, jinak se tomu bude říkat mana? A když nejsou... Kde je mám vzít? Stejně jako mana se zvláště ty mentální přece z nebe na všechny nesypou.

Sarina: Chci se podělit o svou neobvyklou (nebo obvyklou?) situaci! Podnikám v jisté sféře (nebudu vás zahlcovat podrobnostmi...). Snažím se něco dělat, jenže narážím na betonovou stěnu, zato jakmile přestanu, ono se to zařídí samo! Víím, že jsou to moje cíle a dveře (to je jiné téma!). Nicméně mám dotaz: cožpak stačí jen jeden můj záměr a nemusím nic dělat? Dospěla jsem až do legrační fáze, protože se tomu věnuji, až když se unavím nečinností!

Tucker: Pojdme to rozebrat! Možná sis vytvořila velmi silný záměr? Jak jsi na tom pracovala (pracuješ) – poděl se o to?!

Fotij: Mám úplně stejnou taktiku! Můj závěr: **sjednání** formuje a upevňuje záměr; 2) po formování záměru (sjednáním!!!) se otoč a nech zázrak, ať se završí (© Gurdžijev). Vlastně všechna simoronská jednání či rituály mají jen jeden cíl, a to zformovat záměr.

Sarina: No, nevím... Energii čerpám částečně v přírodě fyzicky, jelikož se celý rok koupu ve volné vodě + rozcvičky... Druhý zdroj mi poskytují kladné emoce: to se rozjíždí vše, co mám ráda... Výprava s kamarády na pivo (samozřejmě v nevelkém množství), výlety na fotbal a do zoo, procházka do

kostela či exkurze do kláštera a mnoho dalšího... Záměr jsem začala vypracovávat z finálního diapozitivu. Ten jsem sestavila ze stylu života, jaký si představuji (kde bydlet, s kým, jaké mít dům, auto, jachtu, letadlo...). Přenosové řetízky jsem neřešila... Laťku je lepší stavět výše a zbytečně se neuskromňovat... Diapozitiv příležitostně doplňuji barvami, vůněmi, dotykovými počítky: viděla jsem nebo slyšela něco vhodného – a do pokladničky s tím... Nebude toho moc, neboj, odfiltruje se to... Až se sem dostaneš, už to samozřejmě nebude takové přání (přehodnocení hodnot!) ... Ale nenech se unést: někam jít musíš a s písni to bude veselejší.

Jangjel: Šikula! Dobře jsi to napsala. Tak jsme všichni dostali schéma. Měli bychom se mít doopravdy rádi a činit si potěšení.

Ljelik: Jestliže je něco dobré pro jednoho, vůbec to neznamena, že se to musí hodit jinému. To už tu bylo: jedno schéma života pro všechny, zase tolik jsme se od něj nevzdálili. Sarina našla přesně to, co se jí možná nejvíc hodí... nemyslím, že to napsala proto, aby... jak je to v jedné ze šablon: *Dělej jako já*. Vyzkoušejte všechno, ale hledejte to svoje.

Duše:

Nechte mě promluvit! Jediné, co nechci, ale musím mít, je lenost. Chápete, o co jde?

Rozum:

Chápeme. Duševní lenost. Jenže jak se s ní dá bojovat?

Strážce:

Právě s ní nebojujte. Jde o to, že stav lenosti vzniká jako opozice mezi dvěma póly: chci a musím. Na jednu stranu musí člověk určitou práci odvést, ovšem na druhou se mu nechce. Ale pracovat se přece musí? Jenže jak se nechce! A tak SE potácí mezi dvěma stavy: je třeba, avšak nechce se; nechce SE, ale je třeba. Nakonec se práce neudělá, nicméně muka nekončí.

Jenže tady nejde jen o ta muka, blokuje se totiž energie záměru. Zejména energie záměru (vůle) je *pedál plynu*, právě ona realizuje jakýkoli pohyb. Pokud vědomě nic nepodnikám,

všechny pedály jsou volné – nepohybují se, ale ani neztrácím energii. Nacházím-li se zároveň ve dvou rozpoložích – je třeba, ale nechci – držím stisknuté oba pedály: plyn i brzdu. Při tom se vydává hromada energie, zároveň však nedochází k žádnému pohybu.

První lenost je evidentně tvůrčí, zatímco druhá destruktivní. Nicnedělání může být užitečné, pokud se mu věnujeme vědomě (například při odpočinku). Destruktivní lenost může jedinečně uškodit, tudíž je záhodno se takovému druhu lenosti maximálně vyhýbat. Jak?

Uvolněte jeden pedál. Buď si vyberte, že nebudete nic dělat, nebo se konečně pohněte z místa. Zkrátka se musíte začít pohybovat a není důležité, jak – zda dobře nebo špatně, především se musí začít. Jakmile uděláte první krok, energie záměru se uvolňuje a pak už se stroj rozeběhne sám. Do prvního kroku je třeba se pustit jako do skoku s padákem: odpoutejte se od myšlenek jakéhokoli původu a prostě začněte jednat, byť se zamhouřenýma očima. Pak už to půjde samo.

Duše:

Tak! Destruktivní lenost není duševní lenost, ale nesmyslově rozumová, chápeš, ty jeden trýzniteli duše?

Rozum: Vzdávám se.

Tak konečně něco dělejte!

Duše:

Tak si říkám, že je potřeba přísná kontrola šosu.

Rozum:

Pf-f-f! Ts-s-s! Málem jsem se zalknul!

Duše:

Teda, chtěla jsem říct kontrola času. Mně se ho například neustále nedostává, proto nic nestíhám. Tolik práce, tolik práce! A přitom se potřebuji před zrcadlem zavrtět v sarafánu, rozložit si slůňata a zaskákat si přes švihadlo.

Rozum:

Mezi tebou a tvým švihadlem podle mě není zásadní rozdíl. Jen umíš skákat, bez jakékoli logiky a účelu.

Duše:

Zato jsem bílá a hebká jako lilie, kdežto ty jsi chronometrický okulár – tak organizovaný, že vždycky včas slupneš svůj kompot. Někdy mě tak rozčiluješ, že se mi chce vylézt na strom a rozdráždit nějakého zuřivého psa.

Strážce:

Kdy se konečně shodnete? Pochopte, že vaše sílaje v jednotě.

Duše:

No jo, jenže tak už to je, že jednota je pouze naše společná existence, zatímco všechno ostatní je neustálý boj protikladů.

Svjetlanka: Něco přibližně podobného řekl Voland Markétce. Bez legrace znám nyní hodně teorií, ovšem jak se dílo nakonec realizuje, o tom dumám: lenost, jsem unavená, zítra ráno, po obědě, další týden... Koho jsem četla: Norbekova, feng-šuej, Pravdinovou, Svijaše, Simorona a teď transurfing. A pořád je to jedno a totéž. Nejdřív se nadchnu – to je ono! Jenže pak nadšení opadne nebo hledám něco novějšího. A přitom všechno, co potřebuji, už jsem našla a naučila se: konečně už se do něčeho pust'... ale ne. Setkal se někdo s takovou netečností? A pokud ano, jak jste ji překonali?

Un-Dina: S takovou netečností se nesetkává jen někdo, ale všichni bez výjimky. Svjetlano, netrap se. Říká se tomu zákon entropie neboli zintenzivňujícího vrůstání do gauče před televizorem. Jeden moudrý výrok říká: není důležité, abychom nepadali, hlavně když už upadneme, musíme vstát a jít dál. Případá mi, že jedna z překážek obvykle spočívá v tom, že naše plány jsou přehnané: pokud hubneme, tak rovnou deset kilo, nebo když meditujeme, tak rovnou tři hodiny v kuse a tak dále. Tím se ovšem odsuzujeme k neúspěchu. Jestliže si však velké úkoly rozdělíme do menších podúkolů a soustředíme se na ně, řekněme, pět minut denně, jen pět, velmi pravděpodobně si z nich vytvoříme zvyk. Transurfing (i Simoron) je mnohem více

než obraz myšlení. Ani člověk nemusí podnikat nic zvláštního, stačí si přehrávat diapozitivy a odmítat kyvadla. Nejen Voland to říkal Markétce, ale i velký kombinatorik vyzýval k průběžnému jednání, ale také k rozpouštění ledu.

Michail: Kouzlo transurfingu ve srovnání s výše uvedenými spočívá právě v tom, že lze začínat i tím, že nebudeme nic dělat! Ohromné množství energie uvolňuje již pochopení toho, že všechno negativ, který člověk v sobě má, není ve skutečnosti jeho, nýbrž že se jedná o krmi pro kyvadla, jež si ji provokují. A potom, až se nějaká energie nastřádá, dá se něco začít dělat. Pak to bude snazší.

A za půl roku po seznámení s transurfingem jsem začal praktikovat *Oko zrození*¹⁸. Tam je taky potřeba začínat jen se třemi (!) opakováními každého z pěti cvičení. Za půl roku jsem vážil o patnáct kilo méně! A hlavně absolutně bez námahy.

Arnika: Nechtěj po sobě, abys zítra utlumil a zničil všechna kyvadla... a co by zbylo? To není legrace.

Un-Dina: Ale je to vtip – až budeš odcházet, nezapomeň pak všechny utlumit.

Landyš: Jestli se nijak nedokážete přinutit pracovat... Pokud vás štve práce... Myslíte-li jen na to, jak byste co nejdříve vypadli domů... Když vás všechno kolem rozčiluje... Jestliže se koneckonců třeba jen cítíte zle... Zamyslete se.

Představte si, že byste chovali jeleny na dalekém severu... Jaký byste pak měli život? Podívejme se.

- ✓ Pondělí. Pasete jeleny.
- ✓ Úterý. Pasete jeleny.
- ✓ Středa. Pasete jeleny.
- ✓ Čtvrtek. Pasete jeleny.
- ✓ Pátek. Pasete jeleny.
- ✓ Sobota. Přemýšleli jste o víkendu? Ani náhodou!!!

Pasete jeleny.

✓ Neděle. Už jste pochopili, co budete dělat, vidíte? Správně.

---

¹⁸ Kniha Petera Keldera, v níž se popisuje komplex tibetských cvičení určených k omlazení. Jednou s nimi chci začít – pozn. autora

Máte jeden víkend za rok – je to den, kdy přijíždějí geologové a vy směňujete jeleny za vodku. Ve stanu na vás čeká příšerná manželka, sedm hladových dětí, pálená vodka od geologů a slaná jelenina na večeři.

Myjete se dvakrát za život: po narození a po smrti. Nikdy jste neviděli horkou vodu. Opravdovým pamlskem jsou pro vás bobule a kořínky, které vám nasbírají děti. Budete-li jeleny pást špatně, umřete hlady.

Srovnejte tento život s tím, jaký máte nyní. Radujte se. Plačte štěstím. Obejměte kolegy a každému věnujte dárek. Gratulujte vedení firmy za moudrost a hezký přístup. Poděkujte své rodině a přátelům za to, že je máte. A konečně poblahopřejte sobě za to, že nepasete jeleny na dalekém severu.

A přestaňte se zabývat blbostmi, začněte pracovat!!!

Nitaly: Na něčem jsem dělala a napadlo mě, že onen pastýř jelenů zřejmě v těžkých chvílích přichází zachmuřeně ke své hrozné ženě a oznamuje jí: „Kašlu na všechno, odejdu, už nemůžu.“ A ona ho chlácholí: „Nemáme se díkybohu hůř než ostatní. Mnoho lidí žije ve městech v těsných krabičkách, ve světě plastu, jen ve spánku se přestávají trápit. Nenahněvej Boha nebo ti to přisoudí.“

Landyš: Přesně tak. A ti, kdo žijí v těsných krabičkách, mají své problémy, a ve snu se vidí jako pastýři jelenů...

Host: Takže transurfing je přece jen práce a ne sny Jemela na kamnech!

Duše:

Ne, nechci umírat hlady! Budu jeleny pást hodně dobře!

Rozum:

Soucítím.

Duše:

S kým, se mnou?

Rozum:

S jeleny.

Strážce:

Většina lidí přečte hory esoterické literatury, aniž by podnikla jakékoli konkrétní kroky.

Vášnivě se vrhají za poznáním, nicméně je nevyužívají, zato je jako trofeje skládají na police. Jakmile takoví lovci dočtou jednu knihu, ihned se zaměřují na hledání jiné. Smysl této nekonečné honičky vidí v tom, aby našli nějakou odpověď, která rázem vyřeší všechny problémy. Přitom úplně přesně nevědí, co hledají, ovšem doufají, že až to najdou, pochopí.

Zbytečně ztrácejí čas. Všechny esoterické knihy pojednávají různým způsobem o jednom a tomtéž. Stačí si přečíst jen několik z nich, abyste pochytili základní podstatu. Pak už je možné a nutné jednat samostatně. Za prvé musíte nabyté znalosti aplikovat v reálném životě, za druhé musíte mít drzost sami si odpovídat na vznesené dotazy. Vše se musí podařit, pokud se přimějete k prvnímu kroku – začnete jednat.

Nejdůležitější je nasměrování vektoru záměru. Jestliže je vektor zaměřen na to, aby shromáždil informace, bude se tak dít: informace se budou kupit, ale nic víc.

Všechny poznatky, i ty nejcennější, se stávají neužitečnými muzejními exponáty, pokud nejsou účelně využity. Jestliže se vektor záměru orientuje na jednání, toto jednání se realizuje a přináší konkrétní výsledky. Získáváte to, co je vaším záměrem mít. Vůbec se nemusíte znepokojovat, že nemáte dost znalostí nebo zkušeností. Prostě jednejte, aniž byste uvažovali a trápili se pochybnostmi. Sami se pak přesvědčíte, že už všechno znáte a umíte.

Smysl žít?

Rozum:

Co tam vynalézáš?

Duše:

Chci udělat něco užitečného a smysluplného. Připravuji vypuštění balistické krávy.

Rozum:

Co to? Nedokážu si představit, nakolik bude takovýhle počín smysluplný. A na jaký cíl zamíříš?

Duše:

Pro začátek na nejbližší univerzitu.

Rozum:

A to proč?

Duše:

Protože tam zpracovávají takové neúčinné rozumbrady, jako jsi ty.

Rozum:

To tvůj úmysl je v první řadě neúčinný, protože je tak absurdní a neuskutečnitelný.

Duše:

Mýlíš se, v prostoru variant jsou splnitelné různé mise. Po posledním odpočtu moje kráva zabučí, spustí řev, vyvalí se na prázdný břeh... Ne, co to povídám. Prostě se s odstrašujícím jekotem vznese k nebi a poletí s roztaženými kopyty k uvedenému cíli. Bude dlouho kroužit nad univerzitním městečkem a zahlcovat ho bombami, zatímco se hloupí rozumbradové budou v panice rozutíkávat. Až pak nabere výšku a konečně přízemním letem prorazí rohy ono zařízení k ničemu a změní ho v ruiny.

Tak bude položen základ totální války proti všemu vědeckému, logickému a účelnému. Vytvořím ještě hodně balistických a okřídlených krav a všechny studijní putyky budou zcela zničeny. A pak se na světě rozhostí...

Rozum:

Primitivní divokost.

Duše:

Klid a blaženost! Nebude se muset chodit do školy ani do práce. Protože čím víc lidí pořád něco vymýšlí a vynalézá, tím více se musí chodit do práce a učit se. Cožpak to tak není? A teď už budeme jen skákat, hrát si a smát se.

Rozum:

Dobře, pojďme si hrát. Jestli moje rozpočítadlo padne na tebe, vypuštění balistické krávy se odvolává. OK?

Duše:

Tak jo.

Rozum:

„Raz, dva, tri, čtyři!“
Učili mě číst a psát:
nečti, nepiš –
jen po poli skač.
Skákal jsem, skákal,
nožičku jsem si zlámal,
mamka mě uviděla
a za doktorem poslala.
Doktor jede na praseti,
s balalajkou na zádech:
„Tydli men, tydli men!
Léčíme i zpíváme!“
Uviděl můj zjev chorý:
„Pověz, kdepak tě to holí.
Tak to bude dopadat,
nebudeš-li umět číst ani počítat.
Pojďme tedy kurýrovat:
zadrnkám, zacinkám.
Připravte si sumu valnou,
jste zdráv, a tak
na shledanou!“¹⁹
Konec, prohrála jsi.
Duše:
Podvodníku! Všechno sis propočítal!
Rozum:
Protože učit se člověk musí, lenošnice!

Cola: Je mi dvaadvacet let, studuji na univerzitě, bydlím u rodičů, materiálně jsem zabezpečen, jsem pesimista a melancholik. V dětství jsem byl družný, hodně jsem se učil, četl jsem, snadno se domlouval s lidmi. Později, zhruba v osmnácti letech, se ve mně něco zlomilo. Neutrpěl jsem žádné psychické trauma, spíš si myslím, že to je ze čtení knih o filozofii, psychologii, starých civilizacích a hlavně z pozorování lidí.

---

¹⁹ Rozpočítadlo. Vladimír Keler – pozn. autora

Tato témata mě vždycky zajímala, zvláště psychologie, a dokonce jsem se chtěl stát psychologem, jenže v naší zemi to není výnosné, proto studuji jinou profesi.

Nyní se dívám na svou minulost a analyzuji budoucí život. Co bude v budoucnosti? Dokončím univerzitu. Pokud všechno půjde dobře, zařídím si zákonnou, nikoli však špatně placenou práci (o čemž silně pochybuji), potkám nějakou dívku, založíme rodinu, budeme vychovávat děti a pracovat až do stáří, potom se staneme přítěží, která není pro nikoho užitečná, a nakonec přijde dlouho očekávaná smrt. Žádnou radost z toho nemám. Smysl – snažit se bojovat o svou existenci ve světě, kde přátelé zaprodávají za peníze a ze závisti, příbuzní náhodně nebo úmyslně zabíjejí, neznámí znásilňují nezletilé, zabíjejí je, loupi a tak dále.

Okolí mi říká: to jsou drobnosti, život je krásný. Ten had, ten si žije, je sytý, v teple a ještě si stěžuje... jenže všechno není tak prosté... materiální blahobyt ještě není všechno... Co byste si vybrali – duševní klid a uvědomění, ovšem chudý život, nebo materiální blahobyt, ale s ním i neustálé emocionální vypětí a prázdnotu? Jaký má význam mučit dívku a budoucí dítě? Celý život abyste se snažili nacházet kompromis, aby ses ty staral o ni a ona o tebe, občas by přišly radostné okamžiky, zvířecí sex a vůbec. A proč by mělo trpět dítě? Mělo by stále bojovat o morální čistotu a odsuzovat se k tomu dlouhému boji v životě kvůli nějakým penězům, postavení ve společnosti...? Proč bychom se měli v té špině okolního světa snažit vytvářet se svou milovanou nějakou oázu, proč bychom měli své potomky nutit, aby dělali totéž, proč by měli trpět?

Tak si myslím... nejjednodušší by bylo využít jedinečný dar, jež lze využít v kterýkoli okamžik a který ti nikdo nikdy nemůže vzít, a to smrt. Naprosto chápu, že je třeba hledat cíl. Jenže nevidím nic, čeho bych se mohl zachytit, za co bych mohl mít život rád, abych nemusel existovat mezi obřimi konvencemi a pravidly, jež nefungují, a mezi tvory, kteří se označují za civilizované lidi. Smrti (ve smyslu absolutního konce) se nebojím, protože věřím v život po smrti. Když se

však dívám na každodenní život, čím dál více se přesvědčuji o jeho prázdnotě, nesmyslnosti a o nekonečném boji za přežití jak morálním, tak fyzickým. V jistém okamžiku zvedám zrak a ptám se, proč žít?

Vidušaka: Máš dvě možnosti:

Když už ses pojmenoval Cola, zkus Coca...

9 mm do čela.

Ljenčik: No... hochu... to sis namaloval svět... Je nebezpečné, aby sis takový svět připouštěl na výstřel z pušky... Nezkusil jsi se někdy namísto toho, abys procházel minulost a snažil se pochopit budoucnost, mrknout na tady a teď... Možná uvidíš... spolu s tím... pestrost barev???? Sundej si brýle...

Solum: Začali kvůli zdraví, skončili lehkým spočinutím...

Jestli věříš v posmrtný život, pak je smyslem umírání jen to, že se odsoudíš k novému životu, kde už nemusíš být tak vnímavý. Jestliže to chápeš, můžeš si vytvořit štěstí, vnitřní. Odraz se od toho, podívej se na druhou stranu mince.

Kdyby nebylo té špíny, kterou tak krásně popisuješ, nebyl by ani život... Představ si svět, kde je všem dobře – chtěl bys tam žít? O nic se nestarat... týden bys nevydržel... proč si lidé hrají hry... Pamatuješ, že Zéland v jedné knize napsal: „Jediné, co s člověkem hýbe, je neukojitelná žízeň ovlivňovat realitu.“

Kochej se životem, hraj si na život. A vlastně i ty jsi napsal: *Jsem pesimista*, čímž jsi řekl *Jsem úplný kretén*.

Lidi ti určitě říkají něco jako: „Ses do toho nějak zažral, blbečku.“

Sebevražda je v módě...

Stryapsik: Sněž mrkev. A zajdi k Un-Dině na čukčanskou jógu, ona už z tebe ty hlouposti vytluče.

Vidušaka: Optimisti učí anglický jazyk, pesimisti čínštinu. A realisti si mezi tím osvojují automat kalašnikova.

Ljeliik: Colo, jestli chceš skoncovat se životem, ani nemusíš tu kulku vystřelit, stačí, když si tyto myšlenky připustíš... ony už svou práci odvedou.

Evidentně se nemáš moc rád... a máš hodně nízkou energetiku. Právě proto vidíš svět tak černě.

Un-Dina: Řekni si, že život je svátek a drze jej za takový i prohlašuj! A sleduj, co se bude dít. Nedívej se na ostatní, pozoruj sebe. Dneska říkali v rádiu: „Štěstí je nadšení z bytí. Bez viditelných příčin.“ Myslím, že moderátor byl optimista.

Sofja: Najdi si něco, co tě bude bavit. Proč bys měl studovat tam, kde můžeš vydělávat peníze, však víš, že peníze nejsou cílem, ale jen prostředkem. A k čemu ti jsou v tvém šedivém světě? Teď jsi zabezpečený a co? Kde je nějaká radost??? S takovým postojem k životu ti zbývá jediné řešení – aby ses o něj začal zajímat. Duševní klid a uvědomění nevylučují materiální blahobyt. Transurfaři si vybírají to první, druhé i třetí!

Arnika: Možná proto bývá člověku tak těžko a smutno, že je potřeba mít nějakou práci, ženu (muže), děti.

Protože tak to má být. A bez toho to nejde.

Un-Dina: No přesně! Jestli jsi nešťastný, pak bys je měl přesunout na smetiště stereotypů. *Zpočátku* a v osamělosti totiž nezamaskují tuhle trhlinu ani manželka, ani práce, ani děti. Stanou se z nich maximálně dočasné záplaty.

Katyava: Není přece možné, aby se v životě člověku nic nechtělo? Však to nemusí být zrovna žena nebo děti, ale něco se mu přece musí chtít??? Nevěřím, že by toužil jen fňukat, jak je život špatný, a měl z toho potěšení.

Grjejs: Možná se mu opravdu nic nechce, věř mi.

Tímto obdobím si taky musí projít.

N.o.X.: Ale to je kruté! Jeden z principů života samurajů říká, že je třeba žít tak, jako by člověk už zemřel. Na tom výroku jistě něco je. Colo, nemáš co ztratit a proč bys tedy nezkusil udělat to, co ti říká duše? Cítíš ji vůbec? Jsi si jistý, že ona chce *bojovat za svou existenci!* Jestliže dnes nemáš v životě cíl, ještě to neznamená, že se zítra neobjeví. „Teď zvedám oči a ptám se, proč žít?“ Dříve jsem se také sám sebe takto ptal, nicméně potom jsem si v jednom krásném okamžiku uvědomil, že žiji, abych si vybíral, a nikoli proto, aby někdo vybíral za mě nebo mi nařizoval skoncovat se životem.

Sjeva: Smysl to určitě má, ty ho však vůbec znát nemusíš.

RedHammer: Poslouchej, Colo, nedávej si takové otázky, proč bys pak měl žít? Proč je stvořen tento svět? Proč je stvořen člověk? K čemu je život? K čemu je smrt? Proč je bůh? A co kdyby tohle všechno nebylo? Proč, k čemu, co kdyby... Takovými dotazy se budeš trápit až do stáří! Uklidni se a pluj po proudu.

Transurfař: Smysl žití je v tom, abychom pochopili, v čem je smysl žití.

Vidušaka: Rekurze, nicméně... Jaké jsou podmínky výstupu?

Transurfař: Pochopíš-li smysl, vystoupíš... skutečně.

Vidušaka: To není korektní podmínka. Vede k přeplnění systémové paměti a zbytečnému plýtvání systémovými zdroji. Nakonec se systém zhroutí a restartuje... Chce to důkladnější přístup, kamaráde!

Transurfař: Nic se nezhroutí, jen se tupě zacyklí:

```
While NOT (Pochopil_Smysl_Zivota)
{
Hledání_smyslu_života ();
if (začal_dlabat) break;
}
```

Vidušaka: Teď už je vše výstižné! Takže teď zní ponaučení takto:

Smysl života spočívá v tom, abychom pochopili, v čem je smysl života, dokud na to nezačneme dlabat!

Rozum:

Dobrá, ale co je tedy smyslem života?

Strážce:

To, že jej žijeme.

Rozum:

To je příliš prosté. Kde to má hloubku?

Duše:

Ty se ve všem snažíš vypátrat hlubší smysl. A přitom je ve skutečnosti všechno prosté.

Strážce:

Zvířata, rostliny ani kameny neuvažují nad tím, proč žijí. Prostě žijí a konec. Takže smysl života skutečně spočívá v samotném životě.

Rozum:

Tak se zeptám jinak: jaký je cíl života?

Strážce:

Cíl života spatřuji v ovlivňování reality. Podívejme se na něj blíže: v rámci svých možností se právě jen tímto zabývá každý tvor. Nebojte se žít. Život je jen opravdové snění – sen Boha, kde představujete Jeho součást. Nebojte se zemřít, už jste tím mnohokrát prošli. Čeká vás ještě mnoho zajímavých životů – snů.

Není důležité, že si minulé sny nepamätujete. Především SI musíte uvědomit ten aktuální. Každý den prožíváte málem mechanicky: spěcháte do práce nebo do školy, kde vás roztáčí vír starostí a událostí; vrháte se po hlavě do řešení všemožných problémů; houževnatě překonáváte překážky. Nakonec to vypadá tak, že se skloněnou hlavou blázníte proti větru, aniž byste viděli napravo nalevo. Nemáte se kdy zastavit a rozhlédnout, abyste zjistili, kde se nacházíte a co se děje. Jste v moci snění, které vás uchvátilo.

Chcete-li mámení setřást, musíte opustit svět. Vystupte na okamžik ze hry a sejděte z jeviště do hlediště. Nyní se probudte a rozhlédněte se: jste samostatná, soběstačná osobnost a okolní skutečnost je sen. Co s tím můžete udělat? Znovu SE zapomenout a i nadále slabošsky plout sněním jako tříška v potoku. Ovšem mnohem zajímavější bude, jestliže si uvědomíte, že realita neexistuje nezávisle, nýbrž je v mnoha ohledech definována během vašich myšlenek.

Získejte kontrolu nad dvěma věcmi: svým vztahem k realitě a svým záměrem. Udělejte to a pochopíte, že stojíte před zrcadlem. Dosud jste se zabývali tím, že jste se snažili uchopit neuchopitelný odraz, protože jste netušili, kde se nachází obraz. Nyní upravujete obraz, a tak se odraz, tedy realita, podrobuje vaší vůli. Osvobodili jste se od nejdůmyslnější iluze – iluze zrcadlového odrazu. Vyšli jste ze zrcadla.

Krajní stupeň egoismu

Rozum:

Samozřejmě vím, že jsi nechvalně proslulá egoistka a nerada se s kýmkoli dělíš. Nicméně by mě zajímalo, co by sis ze všeho na světě vybrala, kdyby sis mohla vzít jen jedinou věc.

Duše:

Vybrala bych si nebe.

Rozum:

To není špatné. Široký rozmach. A jak potom dokážeš, že ti patří?

Duše:

Vypustím do nebe papírového draka s nápisem *Moje*.

Rozum:

Ty jsi opravdu chamtivec!

Duše:

Možná jsem chamtivá, zato nejsem lakomá jako někdo, o kom v jeho přítomnosti mluvit nebudu. Chápeš, v čem je rozdíl? Hamtám jen pro sebe, ale kvůli ostatním nešukdlím. Ať si moje nebe vezmou, to mi nevadí.

Avatar: Když jsem četl Zelandovy knihy, nedokázal jsem se zbavit myšlenky, že se mi na nich něco nelíbí. Včera jsem pochopil, o co jde. Je to totéž, co se mi svého času nelíbilo na knihách Roberta Kiyosakiho. Obsahují totiž jistý super figl, který je ve skutečnosti i u Zelanda! Nemohu ani uvěřit, že nikdo z posluchačů jeho přednášek a seminářů si ho ani jednou nevyšiml a nezeptal se na něj. A přitom má zásadní, takřka fundamentální význam! Základní osnova knih Kiyosakiho spočívá v následujících tvrzeních: „Domnívám se, že každý člověk může zbohatnout.“

„Lze vydělávat stále více peněz za stále menšího úsilí namísto toho, abychom pracovali stále více za stále menší odměny.“ nebo „Chcete-li z práce odcházet mladí a bohatí,

musíte přemýšlet o tom, jak se dít co nejméně, a nikoli nejvíce.“

„Mně osobně peníze umožňují nakoupit čas, abych mohl dělat to, co mám rád, a platit jiným lidem za to, co nesnáším dělat.“ A konečně to nejdůležitější tvrzení této knihy: „Tvoje realita je to, co považuješ za reálné.“

Pravý transurfing! Vyzkoušejme si takový myšlenkový experiment a řekněme, že všichni lidé na světě jsou náhle prostoupeni Kiyosakiho (či Zelandovými) idejemi. Všichni dokáží měnit svou realitu v souladu s jeho doporučeními. Zákonitě musí vyvstat otázka, co se stane, jestliže se zničehonic do jednoho budou řídit jeho radami a zabývat se tím, co propaguje?! A zeptejme se, kdo by v tom případě pracoval? Kdo by stavěl ty domy, které Kiyosaki a jemu podobní nakupují a prodávají, kdo by obsluhoval jejich účty, kdo by řídil automobily, letadla a další dopravní prostředky, kdo by vytvářel a spouštěl telekomunikační družice, kdo by je léčil a učil jejich děti? A tak dále stále podobně.

Jaké vlastnosti musí mít taková realita, kde žijí pouze byznysmeni? Myslím, že Kiyosaki si kladl tutéž otázku – až to bolí, jak to bije do očí. Přesto se o tom nezmiňuje ani v jedné knize! A tak vědomě uvádí lidi do omylu, když vytváří dojem, že pokud se komukoli zachce, může jeho příklad následovat. Produkuje takový lákavý a jakoby dosažitelný zázrak.

Napadl mě elementární příklad toho, že naše současná civilizace v některých otázkách nepostupuje v evoluci dále, nýbrž degraduje. Sami posuďte: pokud si představíte hypotetickou situaci, že zítra na světě nebudou zemědělci (farmáři), vědci a inženýři, dělníci a dokonce ani manažeři, stane se život ne-li nemožné, tak otřesné. Zmizí-li náhle všelijací zpěváci, producenti, režiséři, promotéři, umělci a sportovci, nic zvláštního se světu nepříhoda. Nikdo nezemře a nedojde k žádným chybám v činnosti infrastruktury civilizace.

Svět sestávající se jen z jednoho typu subjektů, jež dodržují logiku chování dle Kiyosakiho (či Zelanda), není schopen života, jelikož realita založená na Kiyosakiho postulátech v zásadě nemůže existovat pro všechny a každého. To znamená,

že pro jednotlivce zcela jistě takto existovat může, zato pro celé lidstvo – ne! *Pozice toho, kdo praktikuje přístup Kiyosakiho nebo transurfing, je totiž pozicí krajního egoismu! Stejnou pozici mimochodem zastávají i následovníci Castanedy. Izolujeme, nás miláčky, před veškerou výměnou energií, budeme ji pečlivě opatrovat a hýčkat a budeme šťastní – a do ostatních nám nic není! Nebylo by zajímavě vidět, jak by vypadala společnost, kde by všichni vyznávali transurfing?*

Podle mého názoru by taková společnost vymřela, jelikož by tam všichni mysleli jen na sebe a vlastní štěstí a vůbec by nepřemýšleli o tom, jak by mohli šťastným udělat někoho jiného! A přitom se jeden o druhého starají i složitě organizovaná kolektivní zvířata. Navíc je obecně známo, že složitá společenství jsou stabilní a mají šanci na přežití, nemluvě již o jejich rozvoji, pouze za podmínky, že se sestávají z osob schopných plnit různé funkce nutné pro dané společenství. A tak jsem si včera uvědomil, že se mi transurfing nelíbí, jelikož mi připadá krajně egoistický. Nebo jsem něco špatně pochopil a mýlím se?

Transurfař: Správně! Transurfing je egoismus!

Un-Dina: Transurfing je nástroj. Ať v rukách egoisty, nebo někoho jiného. Svalujte zodpovědnost účelně! Čtěte, přečtěte si *Posla*²⁰. Jedno druhému neprotiřečí. Autor navrhuje začínat právě u lásky k sobě a rozprostírat ji do celého světa. Bez prvního nebude druhé.

+–: Jinými slovy *miluj bližního svého jako sebe sama* a nikoli *miluj bližního svého*. Autor prvního příspěvku sám dobře chápe, že ne všichni lidé na Zemi hoří touhou být byznysmeny. Existují tací, kteří se rádi vozí technikou nebo se zabývají zemědělstvím. Tím spíše není možné, aby celý svět prodchla idea Kiyosakiho či transurfingu. Je to možné pouze hypoteticky, ovšem transurfing nepopisuje realitu hypoteticky, nýbrž takovou, jaká je. A bližním snáze přineseme štěstí, budeme-li sami šťastní.

---

²⁰ Kniha myšlenkově i duchovně blízká transurfingu – pozn. autora

Un-Dina: Jak správně podotkli psychologové, lidí s první a druhou polovinou příkázání v rovnováze je extrémně málo. Buď převažuje první – a to je velké neštěstí, nebo ta druhá – a pak je neštěstí ještě větší.

Merlin: Vzpomeňte si na film *Sherlock Holmes*. Doktor Watson se na Holmese urazil za to, že si nechce připouštět nic jiného než svou práci, dokonce se nemíní zamyslet ani nad poezií, básněmi a malířstvím. Sherlock Holmes, moudrá hlava, doktora uklidnil, když mu řekl, že lidí jako on je velmi málo, možná je jediný na celé Zemi. Transurfaři (jen se nenaufukujte) jsou zvláštní jedinci... Nejednou jsem se zmínil, že transurfing má velmi blízko k magii vzduchu. Takže mágové chodí v tlupách, ale tlupy jich nechodí. Lidí, již dosáhli dobrých výsledků v transurfingu, může být mnoho, ovšem vzhledem k šesti a půl miliardám obyvatelstva na Zemi je jich málo. Nemá tudíž cenu bít na poplach a šířit signál k obecnému nepokojí. Svět se nezmění, jen se upevní, budou-li na něm ti, kdo jdou životem poslepu, ale i ti, kdo kráčí s otevřenými očima. Náboženská příkázání – dodržují je samotní církevní hodnostáři? Je to totéž jako zákon pro poslance. Zákon – jako oj...

Avatar: Ne! Už přístup transurfingu je egoistický.

Un-Dina: Tvůj svět ti rozhodně potvrdí **SPRÁVNOST** tvého pohledu na transurfing.

Avatar: Transurfing je pouze pro mě, jenže já bych chtěl najít techniku, která by i ostatním umožnila získat prospěch a dobro! Možná dokonce víc než pro sebe, ne-li pro všechny, pak pro příbuzné!

Pilot: Svatate, máš pravdu v tom, jak vnímáš transurfing. Prozradím ti ale tajemství. Osobně bych upřednostnil žít **VE** společnosti lidí, již toto vědění v praxi aplikují.

Un-Dina: Doteď jsem nepochopila, kde se vzala myšlenka, že transurfing je jenom pro mě a abych se nikdy s nikým nedělila. A aby mi bylo dobře. Za jakoukoli cenu. Jak by to tak mohlo být, jestliže základní postulát zní, že vesmír je štědrý a nikomu není třeba rvát kus žvance od huby. Na všechny se

dostane. Dělal se, jak chceš. Jen zpočátku se zabývej sebou. Spíš než abys běžel zachraňovat lidstvo.

Transurfing je učení nezávislých individualistů. Ti ho navíc mohou i poslat do háje (byť s poděkováním), až si z něj do svého života vyberou a integrují něco, co uznají za potřebné či vhodné. Jsou to individualisti, kteří žijí podle svých pravidel a nesou odpovědnost za své činy. Rozhodně se nepodporuje, aby člověk lezl do cizích vrstev světa a vytvářel tam nějaké *blaho* (jež může jako blaho připadat jen vám, zato pro ostatní to může být zcela naopak). A ty si uzurpuješ právo rozhodovat, co je nejlepší pro tvé příbuzné.

Rozum:

Duše tu nechala nějakou zprávu, podívejme se... Šla jsem zachraňovat svět. Jo, to je přesně ona. Buď krajní stupeň egoismu, nebo altruismu.

Strážce:

Jistá kategorie lidí je přesvědčena, že si celým srdcem přejí pomáhat svým bližním, jenže to je iluze. Ve skutečnosti se snaží utéct před svým egem. Na ego není nic špatného a ono ani nevdá do té doby, dokud ho někdo nebo něco neurazí. Ego vzniká na základě vztahů závislosti, kdy se člověk srovnává s ostatními a zjišťuje, že zdaleka není dokonalý.

Jediným cílem ega je potvrzení vlastní významnosti. Pokud se mu ho nedostane, uráží se a jeho majitel pocítuje duševní diskomfort, jehož se usilovně snaží zbavit. Jak to lze provést? Jestliže se věc neupraví po navýšení významnosti, zbývají pouze dva způsoby: buď uvolníte opratě, aby se ego rozběhlo cvačem, nebo ho úplně zadusíte. Ti, kdo si vybrali první způsob, se mění v egoisty, a ti, kdo zvolili druhou možnost, v altruisty.

Nežádá se stává, že pro ego je nepohodlné přebývat se sebou samým, a tak, aby se tohoto společného žití zbavilo, rozhodne se k zoufalému kroku – začíná samo sebe popírat. Zjišťuje, že mít se rád je špatné, naopak je třeba mít rád ostatní. Člověk se pak odvrací od své duše a zaměřuje se na lidi, aby zasvětil život komu či čemu libo, hlavně aby získal nějakou oporu. Jenže dochází k opaku: ego začíná být agresivní a tehdy

se na scéně objevují zločinci, darebové a cynikové. Takže jak praví duchovní, tyto padlé osobnosti představují plody ega, jen mají opačnou polaritu.

Neposlouchejte ty, kteří vás vyzývají, abyste svůj život věnovali službě nějaké ideji či společnosti. Nutí vás, abyste se změnili, odvrátili se od své duše a dodržovali pravidlo kyvadla: *Dělej jako já, sed' v matici, bud' šroubkem.*

Obrat'te se k sobě, přijměte se takoví, jací jste, dopřejte si být sami sebou, chopte se práva mít pravdu. Bude-li takto postupovat každý... Ale to už je utopie, nemá smysl ztrácet čas prázdňými úvahami. Žijte ke své spokojenosti, nevěnujte svůj život kyvadlům. Je to jen další iluze, jíž se musíte zbavit. Dělejte opačnou věc: využívejte kyvadla k dosažení svých cílů.

Rozum:

Škoda, že to duše neslyší. Svět zachraňuje. To je hlupačka! Půjdu ji hledat.

Je to vůbec potřeba?

Duše:

Uf, to jsem se nalétala!

Rozum:

No a je vůbec potřeba zachraňovat svět?

Duše:

Nevím. Něco málo jsem zachránila, teď se mohu zabývat sama sebou.

Benny: Přemýšlel jsem nad jedním tématem. Všichni známe kupu lidí, kteří své plány dokázali realizovat. Jak v materiální, tak ve společenské sféře. Vydělali si, kolik chtěli, a získali vše, o čem snili. Všimněte si však, že dotyční se nezabývají žádnými psychologickými, energetickými, duchovními, ani esoterickými praktikami. Nic takového nečtou a neucpávají si tím hlavu. A přesto výsledky mají.

Na druhé straně stojí ohromná masa vyznavačů všech výše uvedených praktik. Ti v životě zpravidla úspěšní nebývají. Bez urážky. A už vůbec se z nich nestávají oligarchové a milionáři. Zkoumají jemnohmotné energie, metody ovlivňování reality a magii, jenže kde jsou jejich výsledky?

Často mezi nimi narazíte přímo na nějaké guru a profesionály svých učení, již se bijí do prsou a namyšleně poučují ostatní. Kde však mají výsledky? Ptám se, kde lze vidět jejich reálné (nikoli nějaké hrací) výsledky? Jestli jsou takovými mágy a kouzelníky, jak to, že ještě nejsou ve vatě?

Obvykle odpovídají, že už je materiální hodnoty nezajímají a do jednoho hledají jen hodnoty duchovní. Nevěřím. A kdyby to tak bylo, pak nemusíme hovořit o tom, že lidem pomáhají získat materiální blahobyt. Jenže kdo by pak ty knihy četl?

Proč tvůrci zmiňovaných praktik a technik nedosáhli být jednoho procenta úspěchu byznysmena střední třídy? Jsou-li takovými mágy a tak dobře ovlivňují jemnohmotné energie? A co tedy čekáme od učedníků? Přesněji řečeno, co čekáme od sebe?

Nedávno jsem četl knihu o jednom velmi výrazném a úspěšném byznysmenovi. Do osmatřiceti let seděl zcela připraven – docházel k psychologům, pracoval se sebehodnocením a podvědomím. A pak jednoho dne poslal všechno a všechny do háje. Řekl si: „Konec. Stačilo. Mám toho plné zuby. Co mě mohou naučit, když sami v životě nic nedokázali?“

Výsledku se brzy dočkal. Za dva roky se stal multimilionářem, za deset let vydělal tři miliardy. Plně se realizoval jako byznysmen, jako vědec i jako osobnost.

Stručně řečeno, má osobní životní pozorování vypovídají o tom, že všichni, kdo se zabývají esoterikou a psychologii, v životě obvykle neprosperují. Chtějí, jenže ve skutečnosti se u nich nic nemění. Zato všichni, kdo cílů dosáhli a sny realizovali, se k esoterice ani nepřiblížili. Ani nepomysleli na to, že by ji nějak řešili. Ať už to byl zámečník Roman Abramovič nebo jakýkoli jiný úspěšný člověk.

Nevnímejte to prosím jako útok na transurfing. Jen bych chtěl toto své pozorování prodiskutovat. Copak vás to nebije do očí??????

Pilot: Benny, řekni, prosím, tys přečetl všechny knihy *Transurfing aneb ovlivňování reality!* Tam jsou totiž všechny odpovědi na tvé otázky. Transurfing funguje nezávisle na tom, zda si to konkrétní člověk uvědomuje, nebo ne. Je to zkrátka model, jenž poskytuje poznání uspořádání našeho světa. Každý si volky nevolky vybírá svou vrstvu a žije v ní. Dobrovolně (vědomě) nebo mimoděk (nevědomky).

Spor o materiálních či duchovních hodnotách je věčný a odpověďmi je popsána celá historie naší civilizace.

Mimochodem líbí se ti?

Sice jsem osobně nesledoval televizní seriál *Bohatí také pláčou*, nicméně vím, že dosáhl velké popularity. Proč asi?

Benny: Jo, přečetl jsem všechny tři knihy. Odpovědi jsem tam nenašel. Objevil jsem tam ale ještě jednu teorii (celkem hezkou). Řečené to zní výborně. Jenže v praxi vidím jen bohaté lidi, kteří o transurfingu vůbec nemají ponětí, a chudé, již o analogických teoriích vědí kvanta.

Seriál *Bohatí také pláčou* jsem taky nesledoval. Nicméně (opakuji) znám velmi mnoho bohatých lidí. A nepláčou. Věř mi. Nepláčou. Radují se ze života, ať je to chudým sebeprotivnější. Takové seriály se točí právě pro chudé.

Solus: Oni totiž ti oligarchové prostě **vědí**, že se jim vše podaří, takže nemají a ani neměli přání získat hodně peněz. Zato vyznavači všech těch praktik přespříliš mudrují a příliš silně si **přejí** peníze získat. Všechno geniální je prosté! A nikdo tomu nevěří, všichni potřebují meditace, mantry, modlitby. Lidé se i proto dělí na ovce a pastýře... Ti, kdo se bojí učit chybami, vždy prohrávají! Vše závisí na výchově člověka, jeho rozumu, jeho postoji k životu a na správném výběru cíle.

Benny: Peníze si přejí všichni, dokonce i když tvrdí opak. Jenže jedni je získávají, zatímco druzí ne. Není to snad proto, že první se zabývají penězi, kdežto druzí *praktikami*, kyvadly a dalšími záležitostmi?

Shere: Než jsem se seznámil s transurfingem, měl jsem vážné psychické problémy, rok jsem strávil v nehlubší depresi (její příčinou byla profesionální nerealizovatelnost). Trpěl jsem silnější formou sociofobie. Při myšlence na nadcházející schůzku jsem se tak znepokojoval, že mi stoupala teplota a já se nemohl na setkání dostavit. A i když jsem dorazil (bez ohledu na to, že jsem stále pojídal drahé, správně zvolené uklidňující prostředky), býval jsem natolik rozhozený, že jsem nedokázal bezchybně napsat své jméno. Nejhorší bylo, že se mi výrazně třásla ruce a koktal jsem. Měl jsem špinavou práci a každý den v ní jsem nenáviděl. Hrozně jsem záviděl lidem, kteří měli stejné vzdělání jako já i podobnou úroveň znalostí, ale přitom dosahovali toho, co si umanuli. Vyhýbal jsem se společenským akcím, poněvadž otázka *Kde pracuješ?* ve mně vyvolávala akutní nástup deprese. Chápal jsem, že takhle to dál nejde, ovšem na to, abych něco změnil, se mi nedostávalo sil.

Nakonec jsem dozrál k rozhodnutí, že navštívím psychiatra. Služby psychoanalytika jsou příliš drahé (tehdy jsem vydělával drobné), a tak mi nezbylo než konzumovat antidepresiva. Zatímco jsem přemýšlel, jestli mi opravdu stojí za to, abych je pojídal, brouzдал jsem na internetu. Hledal jsem jejich doporučené dávky a vedlejší účinky a náhodou jsem podle odkazu narazil na stránky transurfingu... zalíbil se mi... zůstal jsem (za dva dny jsem přečetl všechno, co se na stránkách tehdy nacházelo). Za několik dní jsem pochopil, že už nemusím pátrat po informacích o antidepresivech, jelikož deprese beze stopy zmizela – to byl první a nejdůležitější výsledek transurfingu. Brzy jsem vyhodil i všechny tablety na sociofobii, už je nepotřebuji.

Co mi dal rok s transurfingem? No, celkem nic, žádné zázraky se nestaly.

Odešel jsem z nenáviděného zaměstnání a už nepracuji fyzicky, vydělávám peníze hlavou, ale je tu přece transurfing – moje kvalifikace to umožňuje.

Přestěhoval jsem se z garsonky v suterénu do domu s obytnou plochou sto dvacet metrů čtverečních, no, platím za něj

dvakrát méně, než je obvyklá cena, ovšem zase je v tom transurfing – prostě se mi může dařit.

Konečně jsem absolvoval všechny nejhorší zkoušky na univerzitě, pomalinku jsem se začal zabývat vědou, ale zase se sem připltl transurfing – celý rok jsem se přece učil, od učení hlavu nezvedal.

Nakonec jsem zvládl i řidičák (navzdory tomu, že před několika lety jsem se o něj mnohokrát pokoušel, jenže tehdy se mi při pomýšlení na to, že budu dělat zkoušku, rozklepaly ruce i nohy a pletl se mi plyn s brzdou), a tak jsem si koupil auto, a zase je tu transurfing – vždyť jsem na něj několik let strádal.

Máš absolutní pravdu. Transurfing mi nedal nic, jediný výsledek byl, že mi beze stop zmizela deprese, zato všechno ostatní si pomaloučku zařizují sám jako normální člověk. Transurfing zázraky neobstarává, jen lidem pomáhá zvládat obvyklé, rutinní věci.

Benny: S takovým přístupem souhlasím. Dá se přece ale pochopit, že toho všeho bylo možné dosáhnout i pomocí antidepressiv a nějakého psychoanalytika. Jen to jsou různé přístupy, z nichž má každý své kvality. K úpravě psychického stavu se transurfing maximálně hodí, ovšem ke splnění největších SNUJE potřeba ještě něco. To už tato technika zjevně nedodává. Pokud samozřejmě není vaším celoživotním snem například garsonka.

Arnika: Benny, zkoušel jsi něco konkrétně podnikat? Jestli jsi to zkusil a *nedaří se* ti, je možné, že se snažíš vlámat do cizích dveří? Nebo už se ti třeba daří, jenže to zatím nepozoruješ... Vidíš jen to, že se všechno vyvíjí jinak, než sis namyslel. Uvolni stisk. Z toho, co jsi napsal, je znát, že jsi knihu přečetl, nicméně jsi z ní ještě hodně věcí nepochopil nebo sis je neuvědomil, nepropustil jsi je skrz sebe, neprocítil jsi je. Nebo jsi to nechtěl udělat... Na druhou stranu s takovým přístupem k transurfingu mě ani nepřekvapuje, že se ti moc nedaří. Docela možná se transurfing prostě nenachází ve vrstvě tvého světa... Pak ani nemá cenu, aby ses jím zabýval. Navíc tím, že budeš ostatním dokazovat, že *tohle není to pravé*, budeš

jen ztrácet energii. Raději ji využij na mírumilovné cíle, hleděj svou cestu.

Benny: Možná se mi pomocí transurfingu nedaří ničeho dosáhnout, v tom však problém nevidím. Spatřoval bych v tom svůj problém, kdyby se někomu jinému na rozdíl ode mě zadařilo. Jenže zatím jen sleduji hovory na toto téma. Nemyslím konkrétně o transurfingu, ale obecně. Jedni se zabývají esoterikou, zatímco druzí dosahují svých cílů, přičemž obě skupiny se nijak neprotínají. Zatím mě nic nepřesvědčilo o opaku. A navíc... je hodně a hodně jednoduché u takových teorií prolašovat, že se ti někde něco nepodařilo, protože:

jsi něco nepochopil;

jsi to nedělal správně;

někam jsi nešel;

nepropustil jsi je skrze sebe.

Ve skutečnosti se v takových teoriích nachází tolik protiřečení, že lze na každou činnost nahlížet jako na správnou i na nesprávnou. Na tomto fóru to dokazuje každý druhý příspěvek. Je možné, že člověk celý život promarní nějakými experimenty a potom stejně zůstane na nule, protože někde něco úplně nepochopil. Nebude se cítit ukřivděně?

SID: Benny, miláčku, něco se ti nelíbí? Nedaří se ti? Znamená to, že to není pro tebe, nikdo tě tu nedrží...

Benny: Jen obracím pozornost na to, že když se vám něco daří (po kouskách), připisujete to transurfingu. Jestliže se vám naopak jiná drobnost nepodaří, svádíte to na to, že jste něco neudělali úplně správně v rámci této teorie. Připadá mi to legrační a podivné. Mně se každý den takové drobnosti daří nebo nedaří i bez transurfingu. Všechno závisí případ od případu. A nic tu nedokazuje, že jste ten případ ovlivnili. Takže vidím, že konstruktivně to probrat s vámi nepůjde. Kyvadla evidentně existují, maximálně vás přitahují a znemožňují vám vidět cokoli okolo. Raději zůstanu svobodný. Proto téma uzavírám a spokojím se s tím, že dosud jsem v životě bez transurfingu dosáhl více než tvůrci podobných teorií.

Shere: Benny, už jsi velký kluk. A ještě pořád věříš na kouzla? A když ti analytický rozum našeptává, že zázraky se

nedějí, nedaří se ti dosáhnout jednoty duše a rozumu. Nemyslím si, že by pro tebe transurfing nebyl nezajímavý, poněvadž když už sem chodíš a ptáš se, vyvozují z toho, že tě to zajímá. Jen se snažíš prokopat k samé podstatě, a protože moc myslíš hlavou a nevnímáš axiomy, jsou pro tebe zajímavější teoremy s důkazy. Chápu, sám jsem takový. Takže pro začátek uvedu několik axiomů:

Axiom 1. Záznaky se nedějí.

Axiom 2. Úspěchů lze dosáhnout pouze vlastní prací (hlavou, rukama, chytrostí, uměním vidět souvislosti...).

Nyní nastuduj biografie úspěšných lidí. Hodně se na cestě k úspěchu nadřeli, nikdo nezbohatl díky zázraku, všichni kráčeli krok za krokem na své cestě k cíli, mnohým se poštěstilo, takže ihned vyrazili ke svému cíli svými dveřmi a neztráceli čas na cizí cíle. Nicméně jsou i tací, kteří se na správnou cestu nevydali hned. **Co odlišuje úspěšného člověka od neúspěšného?**

Intelekt? Ne vždy.

Zvláštní schopnosti? Ne u všech.

Co tedy odlišuje miláčky osudu od těch, již neuspějí?

Věří sobě a tomu, že si správně zvolili výběr.

Netrpí psychickými stresy a komplexy.

Neztrácejí čas a psychickou energii na úvahy o tom, co si o nich myslí okolí.

Umí udělat dojem na potřebné lidi a v případě nutnosti jimi i manipulovat.

5. Dokážou bezchybně nalézat zlaté žíly, tedy nacházet to, kde lze dosáhnout úspěchu.

Pokud má člověk od počátku správný pohled na život a správné psychologické přesvědčení, transurfing nepotřebuje. Jestliže však byl od dětství vychováván v nedobré psychologické atmosféře, je-li vystrašený nebo má hromadu komplexů, musí na sobě řádně zapracovat, aby dosáhl světového úspěšného člověka. Benny, jestliže nemáš problémy, správně se díváš na život, neztrácej čas s transurfingem, směle kráče k cíli a sám jej dosahuj. Pokud tě

ještě sužují nějaké psychologické problémy a chceš se jich zbavit, ale transurfing tě rozčaroval, zmiz a neohlížej se. Avšak nenasazuj nám sem červa pochybností, poněvadž nám, kdo zde sedíme, tato technika vyhovuje. Hledej něco, co bude právě tobě fungovat. Třeba já jsme se snažil zabývat Simoronem, i když jeho technika mi nevyhovuje, ovšem lze ji využít jako pomocnou techniku spolu s transurfingem. Kouknul jsem na *Hackery snů*²¹ a zjistil jsem, že to není moje kafe, četl jsem i Castanedu, ale ani ten mi nevyhovuje. Zato transurfing mi sedí, to je můj šálek čaje. **Hodně úspěchů, Benny**, hledej svou techniku, určitěji najdeš. Nebo pokud i tak je u tebe všechno v pořádku, neztrácej čas a nehledej ji (proč by měl zdravý člověk baštit medicínu?).

Solus: A vůbec, Benny, nemudruj, čas tě vyléčí... Jsi pašák jen proto, že ti to pálí, hlavně nemudruj.

Landyš: Řada mých známých je v životě úspěšná právě na materiálním plánu a přitom se všemi těmi praktikami zabývají ... nevyužívají je však k vydělávání peněz... podle mě ti ještě úplně nedošlo, co je podstatou esoteriky... vydělávání peněz sem nepatří...

Jak hluboko v tobě zakořenily společenské šablony... úspěšný znamená bohatý... hloupost, miláčku... jsou věci mnohem zajímavější než vydělávání peněz.

To je dřevo... ty si myslíš, že mág je člověk, který musí být nutně ve vatě... kolik pohádek jsi v dětství přečetl... mág je někdo, kdo mění realitu podle sebe... nepřemýšlel jsi nad tím, proč si úspěšní lidé (oligarchové a multimilionáři ve tvém pojetí úspěchu) udržují celou kohortu léčitelů a věštců, čarodějů a mágů? To proto, přáteli, že tento zástup mění realitu pro daného jedince... a přitom jim osobně je jedno, kolik peněz mají v peněžence... i když je-li to nutné, také si zabezpečí slušný život... tak, jak ho oni chápou. „Spokojenost vždy přichází s něčím, co se nachází vně tebe, stejně jako radost se

---

²¹ Internetové společenství zabývající se vědomými sny – pozn. autora. Eugenika připravuje jejich knihu – pozn. red.

rodí uvnitř tebe. To, co ti dnes udělalo radost, ti může zítra způsobit bolest, nebo úplně zmizet, a tehdy i toto zmizení pro tebe může být bolestivé.“

Esoterika neučí vydělávat a hromadit peníze, učí hledat cestu k sobě... „Buddha říká, že bolest nebo utrpení jsou výsledkem přítomnosti přání či nějakého úsilí, a že chceme-li se od bolesti osvobodit, musíme roztrhat pouta přání. Všechna toužebná přání jsou nástrojem rozumu, jenž hledá záchranu či uspokojení vně neboli v budoucnosti, která předstupuje jako náhražka radosti bytí...“ Psychologie je věda o duši... takže ta je tu taky...

„Lidé se často mohou dostávat do stavu, jenž je nutí, aby se kvůli uspokojení svého ega honili za pochvalami a odměnami, ale také za tím, s čím se ještě mohou ztotožnit, aby zaplnili prázdnotu, díru, kterou cítí ve svém nitru. V tom případě usilují o to, aby se něčeho zmocnili a ovládali to; k penězům, k úspěchu, k moci, k úctě či ke zvláštním znalostem a spojitostem tíhnou v zásadě proto, aby se lépe cítili ve vztahu k sobě, cítili se více realizovaní a celiství. Avšak i když to všechno získají, zjišťují, že díra zůstala na místě a že kromě všeho dalšího je navíc bezedná. Pak se skutečně ocitají v bídě, protože už nejsou ve stavu, že by mohli pokračovat a dále se klamat a uvádět v omyl.

Vzhledem k tomu, že ego pramení z toho, jak se člověk cítí (tedy představuje derivát onoho pocitu), potřebuje se ztotožnit s vnějšími věcmi a projevy. Vyžaduje neustálou ochranu a výživu. Nejrozšířenější formou ztotožnění ega je ovládání čehokoli. Patří sem například povinnost nebo společenský status a společenské uznání, stupeň informovanosti a úroveň vzdělání, fyzický stav a vnější vzhled, zvláštní schopnosti, vzácné znalosti, osobní a rodinná historie, systém přesvědčení a často také politické, nacionální, rasové, náboženské a jiné formy kolektivní identifikace. Na nic takového nevypadáš. Neleká tě to? Pocítil jsi ulehčení, když sis to uvědomil? To všechno budeš muset dříve či později nechat být.“

Tohle učí esoterika... zanechání všech egoistických souvislostí... návrat k sobě samému, k samotné podstatě... a to

je mnohem zajímavější než vydělávání peněz a hromadění truhlic se zelenými americkými penízky... a vůbec... *každému, co mu patří*... tvoje cesta je třeba zajímavější? Tak po ní kráčež bez komplexů a kázání... staň se sám sebou... i když ti to teď připadá složité...

Benny: Proč jste se tak chytli toho milionáře, když jsem ho uvedl jen jako příklad? Plně připouštím, že člověk může být šťastný i bez milionů, a přitom se může realizovat například v tvůrčí sféře. I když má-li peníze, možností ke štěstí se mu nabízí beztak více. Jak k seberealizaci, tak ke všemu ostatnímu.

Prvním příspěvkem jsem měl v úmyslu upozornit na skutečnost, že většina lidí dosahuje úspěchu v životě bez studia psychotechnologií a esoteriky. Prostě jsem si toho všiml a chtěl jsem to prodiskutovat. Většina osazenstva to tu ovšem vnímá jako útok na oblíbený transurfing. Nechci ztrácet čas hloupým sporem. K diskuzi jsem připraven.

Zatím jsem si vytvořil jeden závěr či odhalení. Valná většina úspěšných lidí, kteří nestudovali psychotechnologie a esoteriku, stejně evidentně postupuje v souladu s idejemi a principy, jež jsou v nich vyloženy. Daří se jim automaticky. Už mají ony principy v podvědomí, takže se je nemusí učit.

Jiní čtou a snaží se je aplikovat vědomě, jenže se jim tolik nedaří. Je vidět, že každá hlava funguje jinak. Nebo má někdo na začátku v mozku více serotoninu a pozitivismus je mu v životě vlastní.

Takže pokud jsem se například dříve domníval, že smysl výrazu *peníze utíkají k penězům* spočívá v tom, že mám-li prostředky, mohu je dále investovat a ještě více vydělávat, tak nyní jsem názor změnil. Prostě je to tak, že když disponuji dostatkem peněz, přestanu se jimi trápit. Už je mám a hlad mi nehrozí. Řečeno jazykem transurfingu, snižuje se jejich důležitost. A když se jimi člověk netrápí, vyděláváje snáze.

Shere: Skvěle řečeno, k tomu není co dodat.

Duše:

A proč je tu tohle na co?

Rozum:

Nechápu?

Duše:

No, na co je tu takové proč?

Rozum:

Co to děláš, blouzníš?

Duše:

Jinými slovy proč je na co takové tu? Nebo vůbec na co je proč tady takové?

Rozum:

Přestaň ze sebe dělat šaška.

Duše:

Chci to vysvětlit: přece je to potřeba?

trážce:

Jak už jsem řekl, výsledků dosahují lidé, kteří jednájí a mají záměr nasměrován na dosažení cíle a nikoli na studium esoterických praktik. Studium můžete strávit celý život, ale k čemu? Pokud sice nic netušíte o transurfingu, zato máte vektor záměru přesně orientován na cíl, dosáhnete jej. Je to velmi jednoduché: ovlivňování reality rovná se ovlivňování vektoru záměru a vztahu k realitě.

Má-li někdo rád esoteriku, může si vektor záměru zafixovat, protože uvízne na studiu metod vedoucích k dosažení cíle. Milionář na rozdíl od něj přečetl několik knih, vyvodil si z nich závěry a přeorientoval vektor na vlastní proces dosažení cíle – začal jednat. To je celý rozdíl mezi nimi. Jakmile se příznivec esoteriky přestane šťourat v knihách a přejde k reálnému jednání, také se stane milionářem. Zatím však dokáže jen říkat správná slova. A proto je takový: rozumný, nicméně chudý.

Rozum:

Vyplyvá z toho, že chci-li dosáhnout svého cíle nebo například zbohatnout, vůbec nemusím studovat transurfing? Pokud dle vyjádření jednoho snícího penízky směřují k penízkům, znamená to, že k tomu ani nepotřebuji žádné znalosti? Peníze lnou k penězům, bohatý bohatne a chudý chudne a na tom se nic nezmění?

Strážce:

Znalost principů ovlivňování reality nikomu nevadí. Naopak pomocí transurfingu lze cíle dosáhnout mnohem rychleji a efektivněji. Proč byste se měli takových znalostí vzdávat?

Fakt, že chudí chudnou a bohatí bohatnou, je výsledkem jejich mentality, tedy obrazu myšlenek, s nímž se dívají do zrcadla světa. Žádný zákon přitahování peněz neexistuje. Jestliže je do myšlenek vklíněna šablona, která říká, že peněz se dotýcnému nedostává, tak se to bude odrážet i ve skutečnosti. A naopak pokud peníze máte, budete je mít vždy v dostatečném množství. Není důležité, kde se berou, jelikož nějaký způsob se pokaždé najde. Hlavně platí, že realita bude přesně taková, jaký obrázek nosíte v hlavě.

Rozum:

Jak lze peníze vydělat, abychom si v myšlenkách vytvořili potřebnou šablonu?

Strážce:

Především se musíte pohybovat k cíli, pak se peníze automaticky přidruží jako doprovodný atribut. Fungují sice opravdu jako pouhý atribut, nicméně je potřeba s nimi umět zacházet.

Chudý člověk například u pultu v obchodě počítá každou korunu, odhaduje, jak by mohl ušetřit, utrácí velmi skoupě a neustále si stěžuje na vysoké ceny. Jeho myšlenky jsou zafixovány na jediné věci: neustále se mi nedostává peněz. To je jeho mentální šablona a realizuje se ve skutečnosti. Ale copak by to šlo jinak? Stojí přece před zrcadlem.

Rozum:

Beztak přece musí počítat koruny a šetřit, jinak by do další výplaty nevydržel.

Strážce:

Tady skutečně platí paradox: šetřit nelze a nešetřit není možné. Z uzavřeného kruhu však lze vystoupit, pokud změníme stereotyp myšlení. Za tímto účelem musíme nezbytně odtrhnout pozornost od zrcadla a přeorientovat ji na obraz.

Chudák očarovane hledí na odraz, kde vidí jeden a tentýž obrázek, a nemůže se od něj odtrhnout: má málo peněz. V tom smyslu se nachází v moci snění, jež se nezmění do té doby,

dokud se náš snící neprobudí. Jestliže míní prociťnout, musí přeorientovat pozornost z odrazu na obraz: nikoli na to, jak žije, nýbrž na to, jak myslí.

Nesmí přemýšlet o tom, že má málo peněz, ale o tom, že jich naopak má dost. V peněžence se přece vždycky něco najde. Na tento fakt je třeba se soustředit. Peníze jsou. Kolik jich je, to není důležité, hlavně že jsou.

Jestliže se vám stále nedostávají prostředky na nákupy, nelitujte toho, ale prostě je odložte na později. Víte, že se finance brzy najdou. V případě, že se rozhodnete za něco utratit peníze, neváhejte a rozhodně toho v žádném případě nelitujte. Čím více budete litovat, tím méně se k vám vrátí. Sám fakt litování peněz pevně fixuje pozornost na to, že jich není k dispozici dostatek. Proto je maximálně nutné, abyste je získávali s láskou a radostí a rozcházeli se s nimi bezstarostně.

Pokud máte aktuálně peněz málo, neustále si opakujte, že je přesto máte a bude jich ještě víc. Formujete tak vyhovující obraz, který se postupně odrazí v realitě. Brzy zjistíte, že tok financí se skutečně rozrůstá. A za nějakou dobu vás otázka peněz přestane znepokojovat úplně – budete jich mít vždy dostatek. Šablona myšlení se takto postupně změní natolik, že bude stejná jako u těch bohatých, již o prostředcích nepřemýšlejí.

Duše:

To je dobré! Tak mi to připadá, jako by chudák chytal sám sebe za límec a vytahoval se z chudoby jako z bláta.

Strážce:

Přesně tak. Jestli se ovšem nyní rozum zeptá, kde se ty peníze vezmou, nedokážu mu logicky odpovědět. Taková je nepolapitelná vlastnost reality: podle toho, jak člověk myslí, tak se mu i dostává.

VII

Děsivé hrůzy

Čertík v plechovce

Duše:

Nyní začnou hrůzostrašné děsy. Už jsem strachy úplně bez sebe.

Rozum:

Čeho by ses tu bála, vždyť to nejsou naše sny.

Duše:

Ne, nemohu si pomoci, bojím se čertíka, teď jsem se přepsala.

Rozum:

Dobrý prostředek proti strachu je nějaká udatná písnička. Poslouchej.

„Kdysi dávno Zrzek Hromů,

dam daradandam,

plazil se z pitky domů,

dam daradandam.

Uviděl děvečku,

bum carara,

hned ji chytal za blůzičku,

ocha cha cha!

Pilotka zelená,

dam daradandam,

chůze udatná,

dam daradandam.

Krásné počasí,

bum carara,

půjdem spolu, krasavice,

hej, do pokoje!²²

Duše:

To jsi celý ty, koukám, že ses celý rozjařil! To jsem od tebe nečekala. Dokonce jsem se i přestala bát.

---

²² Píseň na verše Julia Kima ve volné interpretaci rozumu – pozn. autora

Rozum:

Však jsi to potřebovala.

Ruzik: Národe, vysvětli mi, co dělám špatně? Sama tomu nerozumím... Po mateřské jsem nastoupila do nového zaměstnání, kde je všechno, až na bezprostředního nadřízeného, prostě vynikající. Celý náš nový kolektiv dotyčný řídí z Moskvy. V únoru se k nám chystá přestěhovat a rok zde bydlet. Jediná jeho připomínka u nás všech vzbuzuje nervozitu. Udržuje všechny v ustavičném napětí. Ať dělám cokoli, nic nezabírá. Chápu, že jde o mě, a jakmile změním postoj k situaci, mělo by se to urovnat. S láskou jsem pracovala, diapozitivy jsem přehrávala a praktikovala Simorona. Situace se nakonec trošku vylepšila, takže teď alespoň na mě a mé podřízené nehuláká. Přesto mě každá komunikace s ním, byť třeba jen krátká, nadlouho vyvádí z míry. Co si počnu, až tu bude žít? Je to hloupé, já vím. Proč však se sebou nedokážu nic nadělat? Je mi tak smutno, že skoro pláču. Třeba mi něco poradíte?

Vidušaka: A vsadit do plechovky jsi ho nezkusila? Mně tohle v podobných situacích často pomáhá...

Ruzik: Myslíš, abych si představila, že sedí v plechovce? Ne. Zkoušela jsem mezi nás stavět zrcadlo, aby mu všechno obratem odrazilo – to pomáhá. Zatím spolu komunikujeme v podstatě po telefonu, takže každé zazvonění ve mně vyvolává strach a rozčilení. Z nějakého důvodu se tohoto nadřízeného bojím doslova jako zvíře. Pátrala jsem po nějakém vysvětlení, nicméně jsem jaksí neuspěla. Pár věcí jsem si však vyjasnila a to nejhorší, co mi může udělat, je, že mi dá výpověď, čímž ovšem můj život neskončí. Jenže tohle mi na dlouho nepomáhá. Chci se dobrat toho, proč se ocitl v mém životě.

Vidušaka: Představuješ si, jak ho přikrýváš skleněnou sklenicí, a představuješ si, že ho dokonce slyšíš jaksí zastřeně... Klidně mě opravte, ale mně se zdá, že na energetické úrovni je to vampír, ať vědomý, nebo ne. Sklenice, kterou proti němu použiješ, je teprve první krok. Ještě lze klín vyrazit klínem, neboli můžeš se zároveň bát něčeho ještě strašnějšího, načež si

ukážeš, že ona mnohem strašlivější záležitost je jen jakási hloupost, a tak se přestaneš bát i vampíra... Naopak můžeš připravit pro šéfa nějaké dárky. Kdosi tady komusi v duchu daroval pruhovaného slona, prý to pomáhá...

Cruiser: Ocítl jsem se ve zhruba stejné situaci. Musel jsem změnit zaměstnání a taky jsem dlouho přemýšlel, co je toho příčinou. Domnívám se, že jsem ochotný, zodpovědný, výkonný. Také jsem se ptal, proč je v mém životě? Nedávno jsem si přečetl v jednom z Landyšových příspěvků: „Máš přesně to a přesně tolik, na kolik se cítíš.“ Procítl nový Buddha (vtip). Náhle jsem se poctivě zahleděl do svého nitra a uviděl to, co jsem si dříve nemohl uvědomit. Bez ohledu na všechny své kladné vlastnosti jsem byl v životě vždy druhý, velmi přesně jsem plnil rozhodnutí vedení, jenže jsem nikdy neprojevil vlastní iniciativu a stále jsem se snažil vyhýbat zodpovědnosti. Vedoucí učinil rozhodnutí, takže za ně i zodpovídá a mým úkolem je naplnit ho. Podle mého názoru jsem se tudíž v dané situaci ocítl proto, abych se poposunul vpřed ve svém rozvoji a uvědomil si, že troufá-li si někdo na povinnosti vedoucího, musí vykazovat vlastnosti lídra. Další problém zřejmě pramenil z toho, že jsem byl velmi měkký, nerad jsem se hádal. Nyní umím říci *ne* a dokážu vyjádřit i obhájit svůj úhel pohledu.

Ljubopytnaja Varvara: Moje varianty:

1. Musíš-li komunikovat se *strašidlem*, umísti ho do zóny komfortu. Představ si, že když s tebou hovoří po telefonu, sedí na pláži na lehátku a srká koktejl, kouří cigáro a prohlíží si polonahou krásku, jež leží nedaleko, a na tebe křičí jen proto, že chce udělat dojem *krutého borce*.

2. Polituj ho: je tak nervní a ustaraný z milionu problémů, dře se od rána do noci, kolem něj slídí škodlivá konkurence. Soucit' s ním. A dál pokračuj, jak ti bujná fantazie poradí.

Pilot: Za prvé je třeba jednat bezchybně, když se dáváš pronajmout. Za druhé existuje vějíř.

Zvjezdulja: Aha, přesně, daruješ slona, a jeho si na tom slonovi představíš s vykulenýma očima.

Kima: Mně *sklenice* v jistou dobu taky velmi pomohla. Super působení vykazuje vizualizace, jen nezakrývej střechu, to by ses mohla udusit! Na jiných lidech vidíme jen to, co máme sami. Zamysli se! Na osoby, které nás stresují, ještě dobře zabírá další metoda. Stačí, když si v duchu řekneš: „Jsem stejná jako ty.“ Napětí klesne, dotyčný to taky vnímá a cítí i tvou nezávislost. Zkus to!

Ruzik: Už jsem ho obdarovala horou různých dárků, láskou jsem ho zahrnula a vypravila jsem ho na cesty. Odjel do své vlasti (je to cizinec), pobyl tam a vrátil se. Ani nemá cenu doufat, že bude ve skutečnosti lepší než po telefonu, jelikož jsme s ním pracovali už i v reálu. Energetický vampír je zcela určitě – dokonce i na dálku z nás dokáže vysát šťávu, a až přijede, to bude konec... Dnes mě celý den otravoval maličkostmi. Je mi líto měnit práci, až na něj mi tu všechno vyhovuje. Po nástupu jsem tak dřela, že je mi až líto někomu předávat vše, co je hotové. Chápu, že se mi do cesty připlétl z nějakého důvodu. Něco někde dělám špatně, ale co? Když přicházím domů, ječím a nemám sil na dítě ani na manžela.

Duše:

A přece se bojím i čertíka v plechovce.

Strážce:

Strach z vedení je podmíněn pocitem viny: jsem povinen vzorně plnit svůj dluh, jinak mě hrozně a tvrdě potrestají. Pocit viny stojí za trestáním v nejrůznějších podobách – od drobných nepříjemností po vážné problémy. Vnější záměr do scénáře nějaký trest nevyhnutelně vloží, neboť taková je šablona vnímání světa u člověka: po přestupku musí následovat odplata a duše spolu s rozumem jsou v tomto ohledu zcela solidární.

Pocit viny navíc velmi zintenzivňuje polaritu. Nakonec rovnovážné síly navlečou na *vinnou hlavu* všemožná soužení. A nejotravnější ze všech nepříjemností jsou manipulátoři, již se na vás lepí jako otravné mouchy. Už se naučili vyvolávat u svých *klientů* pocit viny. Má-li někdo sklon brát na sebe vinu, manipulátor bude podnikat vše pro to, aby jí na něj svalil ještě víc.

Komplex viny se začíná zavádět již v dětském věku. Dospělí totiž někdy využívají zakázané metody, aby své chovance přinutili podrobit se. Pokud dítě přebývá v péči typického manipulátora dlouhou dobu, do jeho slabé psychiky se napevno zabudovává jakýsi mikročip v podobě nevědomého pocitu dluhu či závazku odpracovat si jakousi povinnost.

Takto *naprogramovaný* jedinec je odsouzen nést svůj těžký kříž a zůstat loutkou v ruce manipulátorů do té doby, dokud mu zmíněný mikročip zůstává v podvědomí. Jak jej však lze odtamtud vytrhnout? Viny potlačit nelze, ani není možné jen tak se jí zbavit, poněvadž je zaseta příliš hluboko. Duše i rozum velmi dlouho žily s pocitem, že musí být všem věčně něčím zavázáni. Z tohoto stavu je dokážete vyvést jedině konkrétním jednáním.

Především je nutno skoncovat s ospravedlňováním. Jedná se o zvláštní případ, kdy léčení nemoci jakožto následku odstraňuje její příčinu. Nemusíte se přesvědčovat, že nejste nikomu ničím zavázáni, beztak to nejde. Prostě se věnujte svým obvyklým činnostem, k čemuž potřebujete uvědomění. Jestliže jste byli dříve zvyklí omlouvat se kvůli nejtěšnějším drobnostem, nyní si zaveďte jiný zvyk: svůj postup vysvětlujte pouze v případech, kdy je to opravdu nutné.

Nemusíte se ujišťovat o tom, že nejste nikomu zavázáni. Ať pocit viny zůstane ve vašem nitru. Nesmíte ho ukazovat navenek. Manipulátoři, kteří od vás nebudou dostávat dřívější podíly, postupně odpadnou. Zároveň si budou duše a rozum pomalu zvykat na nový pocit: neospravedlňujete se, což znamená, že to tak má být a vaše vina tedy prostě neexistuje. Důvodů k vykoupení se nakonec bude vyskytovat čím dál méně. Takto dojde k tomu, že po řetízku zpětné vazby dovede vnější forma pomalinku do pořádku vnitřní obsah – pocit viny zmizí a hned po něm i příslušné problémy.

Sousedí – holota

Duše:

Proč jen mlčíš? Myslím, že se se mnou chceš pohádat!

Rozum:

Neruš, přemýšlím.

Duše:

Ahá, tak on přemýšlí! To já taky, přemýšlivče. Nositel řádu čestného pitomce, to jsi!

Rozum:

Co tě napružilo? Co tě to popadlo?

Duše:

To se chci zeptat já tebe! Sám se hrneš do scény! A jak jsi ponořený do úvah, ty fantasmagorické umývadlo!

Rozum:

Bratrská masochistko.

Duše:

Cože?! Chátro v rajčatovém protlaku!

Rozum:

Infekce v láku.

Duše:

Prasečí rypáku!

Rozum:

Velbloudí krkání.

Duše:

Mokrý čípku!

Rozum:

Sloní lízátko.

Duše:

Ale stejně tě mám ráda.

Rozum:

Já tebe taky.

Judzhin: Zdravím všechny. Pronajal jsem si byt a bez problémů v něm bydlím. Sousedí z vrchních pater vyhazují

odpadky z okna, ty se zasekávají na větvích stromů před mými okny. Nabízí se mi tak krásný výhled do kraje: balíčky se zbytky slanečků a masa (v horku libě voní a kolem se rojí otravné mouchy), slupky od banánů, melounů, plastové lahve, čajové pytlíky, zbytky polévky, vaječné skořápky, ponožky, trenýrky, prezervativy a další. Jsem transurfař začátečník a už jsem se naučil nerozčilovat. Chápu, že v životě je vše a všechno má právo tam být. Přesto mi moje milá duše říká: „...až budu stát na balkóně, nechci čichat ten pach a vidět to smetiště, chci se kochat přírodou a dýchat svěží vzduch ...“

Zpočátku jsem odpadky shazoval dlouhou tyčí. Pak jsem zavolal na domovní správu (řekli mi, že tam žijí alkoholici a že s nimi mluvit nebudou, protože je to beztak marné). Zavolal jsem na ekopolicii (řekli mi, že pokutují jen za auta na trávníku). Pomýšlel jsem na to, že bych spáchal na sousedy teroristický útok nebo bych skácel stromy. Pak mě napadlo, že je to třeba přetrpět a brát to jako zkoušku kyvadla. Poslední myšlenky se více méně zaobírají přestěhováním do jiného bytu. Chci znát váš názor na důvod vzniklé situace. Jak mám myslet a postupovat, abych nenarušil rovnováhu a situace se neopakovala? Děkuji.

Shere: Hruůůza!!!! To byla moje první reakce na tvůj příspěvek. Vydržela mi jen na okamžik, jelikož pak jsem si uvědomil, že jsme transurfaři. První, co mě napadlo, je simoronský rituál děkování Vanječkoví. Jazykem transurfingu lze tuto činnost označit za inverzi reality a snížení důležitosti a také možností vytrhnout se z trychtýře kyvadla. Takže popis rituálu:

Děkuješ Vanječkoví za to, že žiješ v daném bytě, a za to, že brání tomu, aby ti bylo ještě hůř. Poděkuj mu za to, že tě upozornil, že sousedé by mohli ty odpadky házet namísto stromů přímo tobě do bytu a pít by také nemuseli u sebe, ale rovnou u tebe v bytě, a že by tě mohli z bytu rovnou vyhnat, takže bys šel bydlet na smetiště, kde by odpad nebyl na stromech, nýbrž všude kolem tebe, a ty bys v tom humusu žil. Také by tě kvůli bezdomovectví vyhodili ze zaměstnání i tvá

přítekyň by tě nechala, přátelé by se od tebe odvrátili a dokonce rodiče by se za tebe styděli...

Během rituálu zapoj svou fantazii, procit' novou situaci, na okamžik se do ní vžij, doved' ji až do absurdna, vyzkoušej si život na smetišti. Jakmile rituál odvedeš a poutivě si odbudeš několik minut jako odpad společnosti, bude to stačit. Nyní věnuj Vanječkovi duševní klid v podobě... No, to už je na tvé fantazii. Daruj mu *autorský* dárek, něco, co neexistuje ve světě, ale jen ve tvé fantazii: tancující meloun v lila botkách nebo smějící se pontonový most, zkratka na co ti stačí fantazie. Vytvoř dárek v podobě myšlenkové formy a daruj ho Vanječkovi.

Odvedl jsi celý rituál a konec. Zapomeň na něj, k životu na smetišti už není třeba se vracet, jednou stačilo. Nyní zapoj diapozitiv nebo afirmaci. Představ si, jak jsi ve svém bytě šťastný, představuj si, jak se kocháš nádherným výhledem, okna otvíráš dokořán a dýcháš kouzelnou vůni svěžího vzduchu. Hlavně nemysli na to, jak se zbavíš příšerných sousedů, jelikož tento úkol není tvým problémem.

Solus: Přestěhovat se sice můžeš, nicméně problémy, jež ti ve vědomí zůstanou nevyřešené, se budou materializovat i na jiném místě (to je prověřeno). Takže prostě sniž důležitost a představ si, že je to k tvému dobru, že bez toho bys nemohl žít. Můžeš vyběhnout k sousedům a z jejich okna vyhodit ještě i svůj odpad, předem jim poděkovat za výhled z okna a za vůně (myslím to vážně, uvidíš, jak budou reagovat).

Pilot: Řekni mi, prosím, jestli je někdo nebo něco, co ti brání v tom, abys už nebyl *začátečníkem*, ale prostě transurfařem? Vždyť teď, když se díváš do okna, nevidíš ten obraz, který jsi nám tu z paměti tak úžasně popsal (mimo jiné, máš dobré schopnosti vizualizace). Nechceš tento diapozitiv v létě získat znovu, že ne? Ale určitě ho dostaneš. Tak to funguje – nechceš ho, avšak dostáváš ho. Sám se zamysli proč. Samostatně si to odvod' z transurfingu.

Shere ti poradil simoronský rituál (můžeš se zároveň stát simoronským začátečníkem). Víš, že můžeš zkusit zajít k

sousedům s lahví? Je to prostě ten případ, kdy se bez flašky neobejdeš. Sprátelíte se a oni to kamarádsky budou házet jinam.

Mercury: To s tou lahví je dobrý nápad. I když jestli nepiješ... U nás taky někdy lidi vyhazují odpadky z okna. Akorát nevím, kdo to je. Nad námi je totiž ještě devět poschodí. Zkus to, přeber si to...

Ljelij: Vezmi pro všech devět pater po lahvi a společně si proberte, kdo to u vás hází. Jestli tam nebude legrace, zvolil jsi málo účinný způsob, ovšem ještě je tu pravděpodobnost, že právě lidé, kteří tě svými odpadky obtěžují, si budou chodit pro další láhev nebo o ni budou prosit.

Judzhin: Alkohol nepožívám a popíjet se sousedy nehodlám – moje duše to nechce... K bezdomovcům se chovám normálně. V životě jsem si tím taky přirozeně prošel (jsem imigrant), proto na mě simoronská vizualizace nemá silný vliv. Co lze podle vás změnit v myšlenkách? Říct duši: „...vydrž, opracovává se důležitost...“? Nebo se mám přestěhovat do jiného místa, klidně, neutrálně, bez emocí, prostě se přestěhovat?

Ljelij: To jsem udělala, když jsem byla v podobné situaci. Akorát jsem nevyměnila jen byt, ale i zemi... vnitřní klid mi byl dražší. Před tím jsem měla pocit, že už jsem vyzkoušela všechny možné metody, jak bych se mohla se vzniklou situací vyrovnat.

Shere: Zkus svůj svět pověřit, aby se o tebe staral, přehrávej si diapozitiv a sleduj, jak se o tebe svět stará.

Pilot: Ve skutečnosti je realita alkoholiků velmi snadno ovlivnitelná. Váš svět se s takovým úkolem snadno vyrovná – jen musíte podat objednávku.

Judzhin: Jednu dobu jsem pracoval ve Frankfurtu nad Mohanem. Přesun do Německa by hodně problémů vyřešil... Stěhování mi nevychází... Rozum říká duši: „Přijmi smetiště, může být i hůř.“ A duše odpovídá: „Poznala jsem, jak je mi dobře tam, kde smetí není... a nemíním na smetiště přistupovat.“ A duši jsem se naučil poslouchat... ví nejlépe, co chce.

Arnika: Především si musíš uvědomit, že sousedi jsou loutkami v *rukou* nějakého kyvadla. Co můžeš udělat s kyvadlem, to víš. Až ho přestaneš přikrmovat, leccos se vyjasní.

Ljelik: Po mnoha variantách jsem uslyšela hlas: „Ustup, chovej se k *nim* neutrálně, hledej jiné cesty, kde *oni* nejsou.“ Pro mě to byl zvláštní kopanec, abych začala jednat, jinak bych sotva zkoušela něco měnit. Zkusila jsem si přehrávat nejrůznější varianty včetně Německa... Nicméně pak jsem se pohroužila do tvůrčí práce a prostě jsem na to zapoměla... Jakmile jsem situaci rozvolnila a přistoupila k ní poněkud neutrálněji, i nabídky se hrnuly... a přišla i výzva.

MaD_DoG: Nejprve jsi měl zajít k sousedům a řešit problém s nimi. Poslouchej se: „Shazoval jsem je dlouhou tyčí, šel jsem na policii, nerozčiloval jsem se...“ To jsi chlap? V koho nás transurfing mění, jestliže se bojíme dát sousedům najevo nevoli? Za chvíli ti budou srát na hlavu a ty „se nebudeš rozčilovat.“

Ptáš se, co máš dělat? Řeknu ti, co máš dělat. Jen si nejsem jistý, jestli to dokážeš zvládnout tak, jak je potřeba. Vezmi si tutéž dlouhou tyčku (nebo lépe kladívko) a jdi rozbít pár hlav. Prostě jen tak, bez zbytečných hovorů. Zaklepej na dveře, a jakmile se otevřou, hned bij po hlavě, ať tam stojí kdokoli. Na beton to funguje, věř mi. Nejenže sousedi přestanou vyhazovat odpadky oknem, ba ještě začnou vynášet i tvoje. Nemá cenu, abys je přikrmoval flaškami. Rozmazluješ je a úplně zbytečně. Lidi totiž dobře rozumí jen jedinému jazyku - jazyku síly, a tak jim dej na vědomí, že jsi silnější.

Své nepřátele nenávid' celým svým srdcem,
a jestli ti někdo dal lepanec na jednu tvář,
rozdrť toho nactiutřače přes druhou tvář!
Rozdrť mu celý bok,
neboť sebeobrana je zákon nejvyšší!
Ten, kdo nastavuje druhou tvář,
je zbabělé psisko!
Rána za ránu,
vzteky za vzteky, smrt za smrt!

Oko za oko,
zub za zub čtyřikrát a stokrát!
Staň se pro svého protivníka děsem,
a když půjdeš svou cestou,
on získá dostatek zkušeností,
nad kým se má zamyslet,
– tím se přinutíš vážit si sám sebe ve všech ohledech života.

Nasos: Ne, ne a ne!!! Nemůžeš sousedy mlátit vlastníma rukama! To je hloupost!!! ... a ještě si na sebe můžeš ušít další problémy!!! Jedině cizíma!!!

Katyava: Zkus provalit kyvadlo!!! Říkáš, že tvoje duše žádá o čistý vzduch? Třeba to není duše, ale rozum? Několik let jsem žila před staveništem celého komplexu. Nebudu popisovat půvaby takového života. Transurfing jsem tehdy neznala. Prostě jsem vysilovala. Potom jsem se na to vykašlala a přestala jsem si toho všímat. V životě je přece mnoho všelijakých zajímavějších věcí než staveniště (binec za oknem). Nyní se stěhujeme na nové místo (koupili jsme tam byt) – před lesoparkem v tichém prostředí. Pokud se ti kyvadlo nedaří utlumit, prostě ho nech provalit.

Duše:

Uf, to jsem rozzuřená! Jak jsem bezohledná! Hory, já vás zničím! Moře, vypiji tě! Země, rozdrťím tě! Nebe, rozlámu tě!

Rozum:

Co je s tebou?

Duše:

Inspiroval mě vztek toho snícího. Však posuď, jaká síla zní ve slovech: „Smrt za smrt! Oko za oko, zub za zub čtyřikrát a stokrát!“ Není to totéž jako ono přeslazené a infantilní: „Mi-i-i-luj bližního svého jako sám sebe.“

„Staň se děsem pro svého protivníka“ – no, jak tohle je potřeba! Jen člověk otevře pusou, už mu jednu vrazíš, a druhou, a nohou do břicha, a pak hlavou o zeď, a o druhou, a ucho mu natrhnout, a nos zlámat!

Rozum:

Jo, zbláznila ses, tak teď se uklidni!

Duše:

Dobrá, žertuji. Prostě se mi líbí všechno, z čeho tryská síla. Tak to mám ráda: když už něco dělat, tak naplno.

Strážce:

Jestliže se rodí nějaký pocit zuřivosti, jako například nenávist či silná antipatie, duše a rozum se scházejí v jednotě. Jestliže něco nesnášíte, pak z celého srdce. Láska se s takovou silou setkává zřídka. Co se však při tom děje? Za aktuální jednoty duše a rozumuje myšlenkový obraz přesně zaměřen, a proto se stejně ostře odráží i v duálním zrcadle, tedy v realitě. Jestliže do negativního vztahu vkládáte veškerou svou vnitřní sílu, dáváte tím zrcadlu jasně najevo, co musí být v odrazu. Nehraje roli, jestli to tam chcete vidět, nebo ne. Hlavní je, že vytváříte přesný myšlenkový obraz.

Duše:

Jak s tím lze bojovat?

Strážce:

Pomocí transurfingu bohužel není možné odstranit všechny projevy sousedského způsobu života. Pokud jsou lidé povahou nečistotní a tlustokoží, nijak je nedokážete změnit. Vrstvy vašich světů se protínají v místě společného pobytu, jenže s tím nic nenaděláte. V materiálním světě nelze metafyzickými metodami řešit zdaleka všechny problémy. Špínu z vrstvy vlastního světa se vám nepodaří odstranit, pokud k vám jako kanalizací teče z cizí vrstvy. Takže nejlepší bude, jestliže techniku transurfingu využijete k získání jiného bydlení.

Rozum:

Skutečně nelze nic podniknout?

Strážce:

Můžete jedině *snížit hlasitost* životního stylu sousedů. Intenzita a objem všeho, co od nich pochází, přímo závisí na tom, nakolik se vám to nelíbí. Čím více se zlobíte, tím více se toho na vás snáší. Proto se musíte přesvědčit a otravným sousedům přestat věnovat pozornost. Přinutě se nereagovat, přeorientujte pozornost na něco jiného, představte si sousedy jako klauny – zkrátka dělejte, co a jak chcete, jen je vytlačte ze

svých myšlenek. Pak se situace přinejmenším nebude zhoršovat.

Rozum:

Co konkrétně nutí sousedy k aktivitě, když jim nedělám scény, ale jen je tiše nenávidím? Svým záměrem přece nejsem schopen působit na chování lidí?

Strážce:

Síla, jež působí na lidi, je kyvadlo. Živí se energií konfliktu a všelijak usiluje o to, aby energii roznítilo. Kyvadlo cítí vaši nespokojenost a upíná se na vás jedním provázkem. Druhý provázek protahuje k objektu vaší nespokojenosti. Jakmile se rozzlobíte, vaše energie se přesunuje ke kyvadlu; to předává jednu její část druhé straně, čímž ji vyvádí z rovnováhy, takže začíná produkovat to, co se vám nelíbí, v ještě větší míře. Díky tomu se kyvadlo rozhoupává. Pokud však nereagujete, provázek se přetrhává, proud energie se přerušuje a kyvadlo se tlumí.

Život s alkoholikem

Duše:

„Když se houpají noční lampičky,
když je nebezpečné na ulici vycházet,
jdu z hospody,
nikoho nečekám,
nikoho už nedokážu milovat.“
Jsem dnes celá taková nějaká... nesoustředěná...

Rozum:

Pítí nad míru k ničemu dobrému nevede. A ty, jak známo, míru neznáš. Ta tvoje písnička končí takhle:
„Sedím na pryčně, jako král o svátku,
a sním o tom, že dostanu černou pájku.
Sedím, dívám se do okna,
už je mi všechno jedno,

pospíchal jsem uhasit pochodeň svého života.“²³

Duše:

Je třeba všechno chápat správně... a ty chápeš všechno nesprávně... Nech mě, ať z tebe udělám vnitřněsvasvasvalovou pusu...

Rozum:

Jdi, prospí se, pop modelko, zároveň se podíváme i na tvůj sen.

Sarina: Moje zákonitá polovička mi dvakrát do měsíce tři až pět dní umírá před očima kvůli přátelství se zeleným drakem.

Michail: A nezkoušela jsi ho postrčit na vlnu? To hodně pomáhá. Sám to mám rád, ale teď mnohem méně, a hlavní je, že se kamsi vytratila opice.

Sarina: Mišánku, díky za odpověď. Můj milý mě kvůli ježdění po městech a vesnicích považuje za praštěnou. Takže u něho nemám respekt. Hodím se jen na to, abych ho zachraňovala před ním samým. A tobě radím, aby sis takové přátelství nezačínal. Vidím, jak si partneři vykračují k hrobu a drží se při tom družně za ruce: mám na mysli alkoholika a zeleného hada. Mám sedmiletou zkušenost přítelkyně v boji. Společná domácnost, děti... Hrůza!

Landyš: Příliš tvrdošijně na tomto boji trváš... Což chceš. Uvolni situaci... ať se rozvíjí sama. Tím, co považuješ za pomoc, ho zároveň ubíjíš. Pochop, že je to jeho volba a ty s tím nic nenaděláš. Mám s tím vlastní zkušenosti. Z tohoto bláta se lépe strachá člověku o samotě. A že se ti to líbí... to je jasné. Nezkoušela jsi zákonitou polovičku vyměnit?

Michail: „A tobě radím, aby sis takové přátelství nezačínal.“ ...to ses chytla! Už i mě se snažíš zachraňovat. Z toho vyvozují, že ses neuvázala jen tak na nějaký drobný provázek, ale že tě zaháčkovala ohromná energetická pijavice.

---

²³ *Blatnoj folklor*, verše Gleba Gorkovského – pozn. autora

Víš přece, že se maskuje, takže její kousnutí neucítíš. Tak ji vezmeme na sluníčko! A co nevidíme – naše staré známé kyvadlo. Zéland na toto téma napsal už mooc. Pamatuji si, že nejdůležitější je podniknout něco úplně nečekaného, něco, čeho by ses u sebe sama nenadála. Rozbourej stereotyp.

Skitaljec: Možná podotknu nesprávnou věc na nesprávném místě, nicméně alkoholismus nezřídka propuká jako ochrana před nadměrnou péčí, před ustavičným sekýrováním, před mácháním se v povinnostech, před pocitem viny. Jestliže tvůj manžel začal pít už u rodičů, znamená to, že má autoritativní matku. Pokud s tím začal až s tebou, uvolni stisk. Neboli sevření musíš povolit v každém případě.

Leshiy: Já takové problémy s alkoholem nemám. Mohu klidně vypít přes litr vodky (to mám vyzkoušeno), jenže jakmile pomyslím na kocovinu, hned mě chuť na pití přejde. A přece je alkohol silné kyvadlo. Jestliže člověk dlouho nepije (měsíc), konec, už nemá chuť. Takže je potřeba udržovat se ve formě.

Bjeguščaja po volnam udači: Můj muž hodně pije. Za alkoholika ho označit nemohu, nicméně dvakrát až třikrát do týdne si dá. Nejhorší je, že bývá agresivní. Zatím mě neudeřil, jenže jeho chování se stále zhoršuje (hází vidličky a talířky o stěnu, sprostě nadává a hlavně jsou pro něj všichni nepřátelé: v práci, doma, i rodiče...). Už jsem vyzkoušela spoustu věcí: zavedla jsem ho k neuropatologovi, hledala jsem řešení u Simorona (posílala jsem zeleného draka do teplých krajín), jenže nic nepomáhá. Léčit se odmítá, poněvadž se nepovažuje za nemocného. Podsunula jsem mu Zelanda, jenže přečetl jen nějakých čtyřicet stran a ztratil zájem. Nevěří tomu (má mechanicko-matematickou představivost, takže ho napadá hromada otázek, a že by něčemu prostě uvěřil, to nepřichází v úvahu). Co mám dělat? Rozvádět se nechci, jsme spolu osmnáct let. Poradíte mi něco...

Vorona: Krátce řečeno je pijanství velmi silné kyvadlo, které je potřeba tak či onak nechat promáchnout. Za tím účelem musíš v první řadě snižovat důležitost jak mužova opíjení, tak i jeho samotného. Třeba se ukáže, že to docela stačí.

Bjeguščaja po volnam udači: Co chci? Aby byl manžel stále střízlivý, veselý, aby byl doma klid, abych byla v duši vyrovnaná.

Jsem velmi uzavřený člověk, a tak se mi těžko stěžuje na osud známým či příbuzným. Všechno držím v sobě. Na fórum jsem se rozhodla napsat, protože mě tady nikdo nezná. Děkuji vám za porozumění a přání pomoci mi. Snažila jsem se důležitost snížit, jenže je to ještě horší: začal pít častěji a je agresivní. Po včerejším výstupu sedím v práci tak povadle, jako by ze mě někdo vysál veškerou energii. Krátce řečeno jako přízrak...

Ljelik: Můj otec dříve také hodně pil, přesto jsem ho měla bez ohledu na všechny jeho výtržnosti ráda takového, jaký byl. V tom se mamka pustila do boje s jeho pitím, načež kvůli tomu bylo hůř nám všem. Pokaždé otci připomínala, že pracuje na důstojném místě, a vyhrožovala, že tam zajde a všem jeho chování poví a... kyvadlo se houpalo a krmilo, co libo. Je zajímavé, že když matka nebyla doma a otec přišel, přičemž sotva chápala, kde se nachází, zůstával s námi tichý a mírný. I když jeho náture odpovídala spíš králi než ovci. Rozplakal se a žádal nás, děti, o odpuštění. Jakmile se však matka vrátila, vše se měnilo a on prostě zdivočel před očima. Pokoušela jsem se matce vysvětlit, proč to tak je, jenže ona to slyšet nechtěla. Prohlásila, že jsme se proti ní všichni spikli a vyjmenovávala veškerá svá neštěstí, která nějak souvisela s jeho pitím, přičemž kladla důraz na sebelítost. Slovy „Jak můžeš milovat takového otce?“ mi vyčítala, že nejsem na její straně.

Bjeguščaja po volnam udači: Ocitla jsem se v poněkud jiné situaci. Pomáhá mi syn, přestože se do něj otec naváží, když důvod má, i zcela bezdůvodně. Synovi je šestnáct, po včerejší scéně brečel a křičel, že otce nenávidí... já jsem tichý člověk a obvykle se snažím situaci urovnat (byť v srdci mě hryže příkoří a bezmoc). Svoje myšlenky si schovávám na ráno pro střízlivou hlavu. Nadávky ani křik si nepřipouštím.

Radost: Proč byste se měla dobrovolně (i s dítětem) odsuzovat k utrpení? Kolik let už váš manžel pije? Jestli už dlouho, tak nemá smysl se s ním zdržovat, byť z lidumilství.

Bůh se o něj postará lépe než vy. Myslím, že musíte v klidu nechat situaci (i muže) být. I když samozřejmě chápu, že tomu mohou bránit materiální podmínky. Pak by stálo za to vyzkoušet si zapracovat na cílovém diapozitivu na téma svobody... Za pokus nic nedáte.

Leshiy: A teď si vychutnáme podrobnosti. Ale o tom nepřemýšlíte! Nepřemýšlejte o problému, nýbrž o budoucnosti jako o současnosti!!! Musí to zafungovat. Mně se plní prakticky okamžitě všechny hloupé a titěrné *objednávky*. Věřím, že to zkrátka nějak funguje. I vy uvěříte. Hlavně využijte diapozitivu.

Bjeguščaja po volnam udači: To je sice zajímavé, ovšem jak lze snížit důležitost daného problému? Radíte, jenže já na nic nemohu přijít. Zdá se mi, že aktuálně pro mě není nic důležitějšího, než se zbavit mužova pití a agrese. Jak se mám přesvědčit o opaku?

Radost: Musíte si najít ještě nějakou jinou zábavu. Přece není možné, aby neexistovala nějaká činnost, jež by se vaší duši líbila?

Rita: Co si myslíte, je lepší přesunout se pomocí transurfingu na dráhy života, kde tentýž alkoholik už nebude pít, nebo je jednodušší s ním nežít?

Sjeva: Jednodušší je s ním nežít!

Zvezdulja: V životě se člověku objeví to, co nejvíc nesnáší nebo čeho se nejvíc bojí. Moje mamka alkoholiky vždycky nenáviděla, až si jednoho takového vzala za muže. Jestliže zakoušíme negativní emoce, krmíme kyvadlo, jež se následně ještě více rozhoupává. Je třeba negativ nahradit nějakým pozitivem, byť je to v dané situaci velmi složité. Jakmile dotyčného vidíme opilého, automaticky naskakuje pocit příkoří a zlosti, také rozčarování, a slzy vtrhnou do očí: zase to začíná...

Poté, co jsem poznala transurfing, jsem začala vědomě nahrazovat tyto pocity jinými. Když otec přicházel domu opilý, vědomě jsem si vyvolávala pocit lásky a něžnosti vůči němu. Představovala jsem si ho jako malinké dítě, jakým býval podle babiččina vyprávění, a v duchu jsem si říkala: „Jaké štěstí, že

mám tak výborného otce.“ Když dělal v noci rozruch, strkala jsem si vatou do uší a myslela jsem na příjemné věci (ignorovala jsem kyvadlo). Již po dvou týdnech jsem si všimla, že se pár věcí změnilo. Skoro nepije. Pokud přichází opilý, pak se vrací pozdě a hned jde spát. V noci nerámusí, ani nerozbijí nádobí. Dokonce i novoroční svátky proběhly v klidu.

Bagira: Mohu nabídnout kvalifikovanou radu. Mou kvalifikaci potvrdí starousedlíci fóra. Rada zní: zachraň se, kdo můžeš. Neobávám se toto doporučit, jelikož mám za sebou deset let zdraví, sil a nervů utracených vniveč... Iluze... Ti, kdo se ze spárů alkoholismu vymanili, to dokázali jedině sami a díky sobě... Kdo se dostává z pijáckých záchvatů po kapkách, sám se pro to rozhodl... Zničený život ženy a její pochroumaná psychika je nesprávné řešení, které si dotyčná přivodila sama... Vezměte děti a utíkejte, dokud není pozdě!!!!!! Pozdě je tehdy, kdy je člověk vydeptaný morálně i fyzicky a kdy spolu musíte žít, dokud vás smrt nerozdělí... Přičemž jeho smrt to být nemusí...

Nikdy netvořte cizí vrstvu světa... Jen svou, dámy a pánové!

Verenea: Všechno vychází podle transurfingu: čím více se na něj kvůli tomu zlobím a rozčiluji, tím více pije. To chápu, dlouho už se snažím všelijak přehodnotit svůj postoj, jenže se mi to nedaří. Uvažuji o tom, že bych si zvolila život bez něj. Jenže se ptám, co láska? Duše za něj přece taky trpí, člověk umírá... Drtí mě pochybnosti – třeba se beze mě opije ještě rychleji, možná jsem faktor, jenž ho nutí ke zdrženlivosti, nebo je to úplně naopak... Kde je tedy ono již existující řešení daného problému? Bojím se, abych nenatropila moc hloupostí.

Klarnjet: Rovnou říkám, že pokud člověk nechce vědomě přestat pít, pak jsou všechny pokusy o to, abyste ho z toho vytáhli, marné. Bude to jen bohapustá ztráta času. Odejít, či zůstat? Záleží na příčině alkoholismu. V případě, že v roli hlavní příčiny vystupuje genetika a dědičnost (druhý případ), jednoznačně musíte odejít. Třeba mu to trošku pročistí hlavu. Možná ne, ale to už bude jeho volba a jeho problémy.

Jestliže příčiny alkoholismu pramení v nešťastných rodinných vztazích (požadavky manželky), je třeba v první řadě zpracovat tyto potíže. Buď se můžete po dobrém rozejít, nebo radikálně změnit vzájemné vztahy, a pak možná vodka z života vašeho druha zmizí.

Další příčina se rovná nějakému vnitřnímu psychickému zlomu, kdy například člověk oslaví čtyřicítku, nastává krize sebehodnocení, ta se neurovná a nato přicházejí pitky. Takových důvodů bychom mohli vyjmenovat spoustu, nicméně jejich hlavním motivem bývá slabá vůle, chybějící sebekontrola, automatický život.

Bagira: Komplex oběti jsem v dané variantě označila za komplex Marie Terezie. Pamatujte, že ani jeden člověk, dokonce ani učitel lidstva, nemůže ovlivnit život jiného člověka, pokud to dotyčný nechce!

VinniPucha: Přispěji svou troškou do mlýna. Táta měl tuhle činnost hodně rád, bratr taky a s mým nynějším mužem už jsme si ji rovněž oblíbili. Nicméně jelikož můj organismus je sestrogen tak šťastně, že se ze mě alkoholik nestane, a žít s alkoholikem také není žádný med, a navíc je situace taková, že nemám kam jít, musela jsem co nejdříve začít přemýšlet a začít od sebe.

V krátkosti: dostávám to, v co věřím. Jak psal Zéland, v zrcadle vidíme odraz té reality, již sami vytváříme. Vrhla jsem se do modelování střízlivé reality, začala jsem u sebe, přičemž jsem se vůbec nepletla do manželovy vrstvy života. Zpočátku jsem se trošku zapotila, protože opilý manžel mi nabízel pochybné radovánky. Taky jsem musela utnout vlastní píseň v podobě požadavků, scén a ponaučení.

Tehdy jsem žádný transurfing neznala, nicméně později jsem pochopila, že jsem intuitivně odhadla správnou cestu.

Je-li člověk pod tlakem, pozná, co potřebuje. Tehdy se mi navíc dostala do rukou kniha L. Viilmaové, kde se píše, že pije-li muž, tak proto, že srdce jeho ženy se uzavírá před jeho láskou. Opravdu jsem v zásadě na něm i na sobě požadovala, abychom odpovídali vymezeným normám morálky a vymezenému modelu chování. Kyvadlům. Do lásky jsme měli

daleko. Láska, to je celá odpověď. Plus koordinace záměru, neboli at' se děje cokoli, všechno jde tak, jak má.

Avšak to bylo samozřejmě moje řešení, neměla jsem jinou možnost, neměla jsem kam odjet. Ovšem i to bylo plus: neutekla jsem před problémem, proto se mi ho podařilo vyřešit a můj manžel je taky fajn člověk. S ním je mi lépe než bez něho.

Chce-li však někdo odejít, má na to právo, možná tak provokuje rozchod. V této situaci by totiž byl ve vlastních očích a v očích svých blízkých ospravedlněn, protože vinu přece nese alkoholik.

Jistě chápete, že ve skutečnosti není vinen nikdo, jelikož existuje jen určitý obraz, který se odráží v zrcadle. Měňte obraz, vážení! A čtěte *Posla!*

WORM: Jako alkoholik se mohu zeptat, jak se tedy mohlo žít přítelkyním Hemingwaye? Či ještě hůře Edgara Poea či Baudelairea?

Jestliže někoho miluješ a zbožňuješ ho, pokud ti dotyčný nějak pomáhá měnit svět k lepšímu, pak mu pomáhej, co ti síly stačí. Musíš být přesvědčivější. Buď ho vyléč, nebo mu přinejhorším zajisti terapeutické dávky... Co je alkohol, co jsou narkotika? Nejde o otázku rozmařilosti, nýbrž metabolismu, o otázku genů, energetiky a ještě přesněji biochemie konkrétního jedince.

Jak bych si představoval ideální družku? Piji nebo kouřím trávu. Bez toho nejsem schopen tvořit, a přitom je pro mě tvůrčí činnost nejdůležitější. Ideální partnerka by mi musela pomáhat (nebránit) vypít mých dvě stě gramů a dát si sluka. A pak by mi měla dát příležitost napsat nějaké verše. Za hodinu budu svobodný a odvděčím se jí.

Jestliže zapaluji dům, prodávám knížky a spím ve vchodech, pak jen proto, že se bojím přijít domů či požádat o sto rublů na pití. Šetřím, ukrývám se a schovávám se. Nakonec se utrhnu ze řetězu, což znamená, že se opíjím do zásoby, a protože při tom ztrácím míru, podpaluji domy a kolemjdoucím rozbívám hubu...

Verenea: Srdce uzavřené před láskou není můj případ, u mě jde spíš o vztahy závislosti. Myslím, že je mi to dáno právě proto, abych se naučila udržet cit lásky, bez ohledu... na všechno obecně. A je to tak, že dokud člověk nepije, miluji ho, ovšem jakmile se napije, vše se v ten okamžik komplikuje...

WORM: Ještě jedna replika. Nejtěžší a nejnevědnější úkol na světě je snaha předělat člověka. Složitě je i přijímat ho takovým, jaký je. Tvrdil však někdo, že všechno jde snadno?

V ideálním případě by měla být pochopena příčina nedostatku a právě ona by měla být vymýcena, nikoli však zákazem, nýbrž vypalováním, maximálním důrazem.

Jestliže někoho miluješ a on se občas zřítí do hnusného rozpoložení, stojí za to vyjmenovat si plusy a minusy situace a podívat se, co by bylo možné udělat pro změnu nasycenosti pólu (nikoli však pomocí zákazů). Opakuji, že chcete-li vyřešit problém alkoholismu, musíte zjistit, co ho zapříčiňuje nejčastěji. Pokud příčinu nelze napravit, musíte se buď smířit se situací, nebo vztah zpřetrhat.

VinniPucha: WORMe, kladeš důraz na toho, kdo pije (zjistit konkrétní příčinu, proč a tak dále). Člověk může dlouho chodit okolo, pojišťovat všechny důvody, ovšem z místa se nehne ani o píď kvůli tomu, že cizí vrstva světa téměř nepodléhá korekcím, navíc pijan nemá záměr se do něčeho takového vůbec pouštět.

Alkoholik se těmito otázkami zabývá zřídka, zajímá to spíš ty, kdo žijí s ním. Proto navrhuji, aby si lidé kladli otázku, proč si kdo přitáhl do svého života manžela či syna, nebo dokonce oba, se zjevnými alkoholickými sklony. A také aby si opravovali svou vrstvu světa tím, že budou měnit sebe. Tato úprava automaticky spustí napravování vrstvy světa manžela.

Bude fungovat vnější záměr, což je věc mnohem silnější než vnitřní záměr.

Ljel: Byla jsem v podobné situaci. Čím více jsem se snažila zjistit příčinu pití svého manžela, tím víc pil. Změnilo se to ve hru na *ty jsi špatný, já dobrá*. Když mi ta hra začala lézt krkem, řekla jsem a dost, proč bych si měla kazit svůj život. Chce pít, tak ať pije, je to jeho volba. A když přišel domů opilý, uvítala

jsem ho se smíchem a slovy: „Tak už jsi přišel, nejmilejší? Tak běž, ulož se ke spánku.“ Byl to pro něj šok. Přestala jsem hrát hru a ona skončila. Je třeba pochopit, že váš život patří vám a život manžela zase jemu. Nemusíte žít cizí život.

Duše:

Uf, to jsou věci! A kdo je to ten Zéland, o kterém se snící stále zmiňují?

Strážce:

Obyčejný jalový kretén. Vložil jsem do něj informace o transurfingu, aby to vědění předal lidem.

Rozum:

Proč jste si vybrali právě jeho, když je to kretén a navíc jalový?

Strážce:

Prázdňá sklenice nezkaží chuť nápoje. Nějaký rozumbrada by to náramně zašmodrchal, kdežto tenhle prostě vědění jen předal.

Duše:

Vraťme se však k našim pitkám: co se s nimi dá udělat?

Strážce:

S příbuznými, kteří pijí nad míru, je třeba zacházet stejně jako se sousedy. Členy rodiny stmelují nejen rodinná pouta – všichni příbuzní, již žijí dohromady, jsou svázáni provázky kyvadla. Ta podléhají dvěma základním zákonům. První zákon: kyvadlo usiluje o navýšení energie konfliktu. Zákon druhý: kyvadlo činí vše pro stabilizaci své struktury. Tak se rodinné kyvadlo na jednu stranu snaží jakkoli členy rodiny rozhašeteřit, ovšem na druhou stranu usiluje o udržení rodiny, protože bez ní existovat nemůže.

Právě proto lze nečápkou pozorovat zvláštní jev, totiž že rodiny s nejdelší životností jsou ty, kde následuje skandál za skandálem – milovaní si nadávají, jen si dělají legraci. Kyvadlo tak díky energii konfliktů sílí a přitom má dostatek sil na to, aby protistrany udrželo pohromadě. Mnohem složitější je udržet pohromadě dva odcizené inteligenty, kde má každý svou hlavu a snaží se vědomě utéct před vyjasněním vztahů.

Velmi často vám může připadat, že partner schválně dělá něco, co vás rozčiluje, jako by se vás snažil rozlítit. Pro tento případ platí totéž, co pro sousedy. Ve skutečnosti jedná dotyčný nevědomky – dokud totiž snící spí za bdění, je jen loutkou. Kyvadlo loutku navádí k činům, jež rozněcují konflikt. Zvláště prudce se spor rozhoří, pokud spí obě strany. To bylo velmi dobře vidět na příkladu, kde dítě přijímalo otce takového, jaký byl, a ten se choval klidně, zatímco když se rozzlobila matka, i otec zdivočel.

Rozum:

Co z toho vyplývá? Že máme bez ohledu na okolnosti opilého příbuzného ignorovat? Jenže to je dost složité. K tomu se vztahuje jeden protimluv: vycházíme-li z druhého zákona, může to rozbít rodinu. Jak jsem totiž pochopil, rodina se díky kyvadlu upevňuje, ale zároveň se kyvadlo musí něčím napájet.

Strážce:

Za prvé může rodina zcela klidně existovat i bez afér, jelikož její kyvadlo se neživí pouze energií konfliktů, jen je to jeho oblíbený pokrm. Za druhé není záhodno ignorovat něčí výstřelky, nýbrž je třeba dodržovat první pravidlo transurfingu. To říká: dopřejte si být sami sebou a totéž dopřejte ostatním. Dopřát něco někomu znamená, že na to vědomě přistupujete.

Na první pohled to může vypadat nepříjemně: jak bych mohl dopřát, aby si tvořil, cokoli si zamane! Jde však o to, že ty věci podniká proto, že neuvolňujete stisk. Oba jste spícími loutkami, jež se houpou na provázcích kyvadla. Bude vás vzájemně trefovat čely o sebe, dokud neprocitnete a neuvědomíte si, co se děje. A až si to uvědomíte, musíte si navzájem dopřát být sami sebou. Všichni lidé jsou přece různí a nikdo není povinen podrobovat se šabloně, kterou jste si zkonstruovali v hlavě.

Rozum:

Jak pravidlo transurfingu funguje?

Strážce:

Velmi jednoduše. Pravidlo transurfingu uvolňuje provázek kyvadla, a pokud je dodržujete, měníte se z hracího žetonu na toho, kdo hází kostky. Už nejste loutkou, nýbrž uvědomělou a

nezávislou osobností. Začínáte odhalovat podstatu toho, co se děje, a získáváte schopnosti ovlivňovat běh událostí. Příčiny mnoha konfliktů zmizí samy od sebe, takže už se nemusíte zabývat tím, jak a proč k tomu došlo. Všechny věci vysvětlit nelze. Pravidlo prostě funguje a konec.

Bude-li se například žena horlivě bránit mužovu přání *uvolnit se*, kyvadlo ho navede k jednání, jež situaci vyostří. Začne se uvolňovat potají, bude schovávat peníze, odcházet na pitky, oddávat se prostopášnému životu. To zas vyprovokuje ženu k odvetnému bojovému jednání, které zase k ničemu dobrému nepovede, a tak se bude kyvadlo se dvěma loutkami rozhoupávat do nekonečna.

Co s tím lze nadělat? Pijanství druhá lze pomocí pravidla transurfingu ne-li zcela odstranit, pak přinejmenším vmanévrovat do umírněného koryta. Je třeba dát mu možnost pít důstojně, lidsky a nikoli potají, s pocitem viny. Ať si domů donese láhev vodky a pije, kolik se mu zachce, aniž byste mu to nějak zakazovali.

Toto vaše rozhodnutí musí být vědomé a upřímné. Pokud se vám podaří dopřát si, že mu dáte takovou svobodu, všechno samo od sebe skončí. Myslíte, že si lidé v pití nějak extra libují? Vůbec ne. K tomu existuje celé klubko příčin, jež se vám rozmotat nepodaří – to za vás udělá pravidlo transurfingu. Pokud ne, je nutné se rozejít nebo radikálně změnit styl života a hledat si cíl, protože bez cíle není život, ale pouhá existence, kterou si chcete přirozeně něčím zpříjemnit.

Duše:

Co jsou ta kyvadla za potvory? Cožpak je to všechno reálné? Nevidíme je a ona námi nezávisle na naší vůli manipulují. Jak to dělají?

Strážce:

Neví se, jak to dělají. Kyvadla jsou nejtajemnější a nejnepochopitelnější podstaty, jež se nacházejí v našem světě. Pro nás je důležitá jedna věc: jsou schopna ovládat jen ty, kdo přebývají v nevědomém snění. Snící, který procitne, může řídit chod svých myšlenek, a tedy jednat nezávisle.

Duše:

A jak vypadají?

Strážce:

Rozeznat je lze pouze ve zvláštním stavu vědomí, protože existují na jemnohmotném energetickém plánu. Kyvadla vypadají jako nahromadění šedivé či černé pavučiny, jaká bývá na starých půdách. Až na to, že tahle pavučina svítí, i když je černá. Je to natolik hrůzostrašný a odporný pohled, že je lepší ho nevidět.

Čím je kyvadlo agresivnější, tím hrůzněji má spletenou pavučinu. Například v domě, kde žijí alkoholici či narkomani, kde je všechno zakouřené, zastavěné lahvemi, kde dlouho nekončí pitky a všechno je prodchnuto alkoholickým pachem, tam ohavná pavučina zabírá celé prostory. Pokud by lidé dokázali prokouknout ten šeredný obrázek, v panice by utíkali, kam by je oči vedly, a nikdy více by se nepřiblížili ani k alkoholu, ani k tabáku, o narkotikách ani nemluvě.

Duše:

Fuj, to je humus! Raději o tom ani nepřemýšlet.

Panická hrůza

Duše:

Na mé krabičce se sušenkami je napsáno: Bojí se vlhka. Tak to vidíte! I moje sušenky se něčeho bojí! Uchovávejte na suchém chlípném místě. I ty jeden! Zajisté na takovém zákeřném, zrádném místě.

Rozum:

Je tam napsáno na chladném místě.

Duše:

To je teda rozdíl! Trápí mě jedna otázka: jak vyléčím svoje sušenky z fobie?

Rozum:

Odved' je do nemocnice. Ať tam prohlédnout i tebe a stanoví diagnózu. Určitě to bude něco jako... například pihovatá poliomyelitida nebo skákací schizofrenie.

Duše:

Teď ti ukážu schizofrenii! Umřeš u mě na souchotiny, jako se to přihodilo dinosaurům! Vsadím tě do nemocnice nářků, aby ses neposmíval!

Rozum:

Co je to za nemocnici?

Duše:

Léčí tam stížnosti. Postěžuji si na tebe, oni ti do hlavy vtlačou úkol, protivýsměšný, to uvidíš! Řekni děkuji, začíná snění. Nemám kdy se s tebou babrat.

Sofja: Lidi, mám na vás otázku: v čem může být příčina panického strachu a jak ho dokážu překonat?

Jde o to, že u mé sestry se to opakovalo už dvakrát. Dvě noci za poslední měsíc. Děje se následující. Po klidném běžném dni, i když během něj došlo k drobným emocionálním otřesům. Poprvé to byly jakési příšery v zásuvce pro lidojedy, nebyly vidět celé a na pozadí hrál tou dobou televizor, neboť se zabývala jinými věcmi, ve druhém případě šlo opět o stres, tentokrát však vážnější, spjatý s neadekvátním chováním jejího otce (mého otčíma). V noci jí prudce začíná bít srdce, má strach, cítí nutkání někam utíkat, jak říká, je jedno kam, skočit z okna, prostě se sebou něco udělat, spěje až k myšlenkám na sebevraždu... Strach, strach, strach... úzkost na pozadí hysterie. Teď ke mně přijede po té druhé noci a já nevím, co jí mám říct.

Sama chápu, že jde o nahromadění emocionálních prožitků, pocit viny, pocit zodpovědnosti, nepřijetí života a podobně. Chápu, že chce-li se toho všeho zbavit, musí si přečíst transurfing, aby prostě jinak vnímala život. Je třeba, aby trochu cvičila, aby získala energii a vyrovnala rovnováhu emocí.

Pokaždé, když se setkáme, vykládám jí o tom, co jsem sama přečetla, ukazuji jí elementární cvičení a říkám jí, jak je nutné,

aby správně dýchala. Všechno pozorně poslouchá, chápe, přistupuje na to a... nedělá to. Nedávno, po mém aktuálním nájezdu, že si nutně musí přečíst transurfing (knížky už má dávno koupené, leží ladem), se přiznala, že je zkusila číst, jenže v nich ničemu nerozumí. Zkrátka nevím, co mám dělat? A něco je potřeba podniknout, protože ty záchvaty strachu jsou podle mě signálem o nezvratných následcích, k nimž by se mohl přidružit ještě její aktuální stav. Jinak ji čeká skutečně vážná neuróza, která už se nedá léčit žádnými knihami, praktikami, technikami, ale jen silnými psychotropními preparáty. Co mám dělat? Poradte mi, jak bych jí mohla pomoci?

Chjelg: Když jsem sloužil v Afghánistánu, naše vojenské stanoviště tam během boje zapálili granátometem. Nebezpečí všude dokola, nářky, střelba. Každý se hrabal z pekla, jak mohl, někomu se to podařilo, někomu ne... Vyrovnat se po boji se stresem nám pomohla pořádná dávka anaši. To nejhorší se spustilo až potom. Začal mě pronásledovat strach, že se znovu dostaneme pod palbu granátometu, přestože zároveň jsem k ostatním zbraním přistupoval adekvátně jako dřívě. Živočišný strach, hrůza na hranici ztráty sebekontroly (utíkat kamkoli, pod palbou, do propasti...).

Nakonec mi pomohla jiná situace. Dostali jsme se do palby, s nadcházející hrůzou jsem pocítil, že se mi navaluje... Uštváně jsem se rozhlédl a uviděl jsem, že kamarád... spí během odstřelování (granátometry tehdy nepoužívali, takže BTR nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí). A to mě přivedlo ke střízlivosti.

Později jsem se v podobných situacích opíral o klid lidí kolem sebe a postupně jsem se začal uklidňovat a strach už mě neničil. Ve tvém konkrétním případě v žádném případě nepomohou knihy ani gymnastika. Je třeba, aby v době recidivy měla dotyčná možnost spojit se s někým blízkým, kdo zachová klid. Nehusti ani po ní nežádej vysvětlení (Co je s tebou? Přestaň! Neplač!), prostě ji obejměte, podělte se o svůj klid, zabavte ji neutrálním hovorem, prostěji pomozte uvolnit situaci a vzpamatovat se. Pro ženy jsou důležité třeba otázky zařízení bytu, starosti s dětmi, však sama víš, čím ji pozitivně zabavíš.

Pokud s ní nikdo nemůže být, je potřeba, aby měla možnost třeba někomu zavolat, například tobě, a říct ti, *viš, už zase...* A ty už jí budeš k ruce po telefonu nebo slíbíš, že hned přijedeš... vzala jsi na sebe odpovědnost. Tolik k uklidnění po záchvatu – neznám příčiny jeho vzniku, ani nevím, jak mění situaci, soudit nemohu, ty to na místě víš lépe.

Merlin: Toltékové²⁴ (Castaneda, Teun Marez, Sergej Cholnov) vítězí nad svým strachem, jestliže se na jakoukoli hrůzostrašnou situaci podívají z jiného úhlu pohledu – jakoby nestranně. Je to střízlivost či jasnost. Pokud se člověk na svůj život podívá objektivně, mohl by zemřít spíše smíchy než strachy.

Stryapsik: Podle mého názoru by to chtělo třeba střídavou sprchu. Skvěle vyrovnává nervovou soustavu. I kdyby jen po ždíbínkách, jen voda musí být opravdu ledová. Základní rozcvička by neškodila. A k tomu bys ji měla přinutit číst něco o zdravé stravě a zdravém životním stylu. Je třeba dát jí najevo, že jediná cesta ke zdraví není medicína, ale prvopočáteční zaměření na zdraví. Dobře o tom píše Kurdjumov (<http://kurdyumov.ru/esse/esse01/pitaniel.php>). Pokud se ti podaří dotyčnou osobu přeorientovat z nemoci na zdraví, bude problém vyřešen. S emocemi je třeba pracovat podobně. Můžeš se zeptat, co ji trápí, ona se vymluví a bude jí lépe. Podle mě v daném případě platí ve zdravém těle zdravý duch.

Merlin: Strachy jsou umístěny na podvědomé úrovni, proto vaše zoufalá snaha porazit je nemusí k ničemu vést. Myslím, že základní klíč k řešení daného problému je vyzvednutí strachů na vědomou úroveň.

VinniPucha: Zcela nedávno jsem zažila něco podobného. Nešlo o strach, ale jinou stejně silnou emoci, kvůli níž prostě nevíš, kam se vrátit, i když objektivně vidíš, že je to hloupost.

---

²⁴ Toltékové v doslovném překladu z jazyka Aztéků, slovo *tolték* označuje *stavitele, umělce, člověka znalého*. Aztékové používali tento výraz pro staré stavitele pyramid a ochránce starých vědění – pozn. autora

Nepomáhají rady, techniky ani metodiky, protože v daný okamžik zkrátka nechceš nic dělat, natolik tě drtí ona emoce. Je jí tolik, že přetéká přes okraj, což je spolehlivý ukazatel toho, že nastal čas dát jí svobodu. Jediné, co mně osobně pomohlo, bylo, že jsem si sedla a začala jsem psát o tom, co mě v tu chvíli zajímalo, bez kritiky a bez hodnocení. Tak ať se také posadí a píše, jak se bojí, nebo někomu povykládá o tom, jak zle jí je... Hlavně jí nikdo nesmí uklidňovat větami typu „Neboj se.“ Prostě je potřeba jí vysvětlit, co se s ní děje. Emoce jako by pak vycházela z člověka spolu s tím, co napíše nebo řekne. Po nějaké době se dotyčnému udělá lépe; místo, kde se kupil odpad, se uvolňuje, a pak už je možné něco dělat.

Musel nastat okamžik, kdy se u ní strach vyburcoval a vyhrotil. Tak je ho nyní třeba brát a vylévat, nesmíte ho však obratem cpát zpátky, jinak zase uteče do podvědomí a nikdo nebude vědět, kdy se objeví a jaký okamžik si pro to vybere. Četla jsi knihu *Cesta k hlupákovi*? Tam se mimo jiné píše o síle neprožitých emocí. Jakmile emoci prožiješ, přestává být destruktivní.

Happy: Každý boj se strachy vede k ještě většímu strachu. Od strachu se lze odvrátit, vůbec o něm nepřemýšlet a konec, přeorientovat se na něco jiného, najít něco silnějšího než strach. Pak ustoupí.

Grjejs: Takto se strach jen ignoruje, nicméně člověk se jej nezbaví. A on se sám od sebe nikam nepohne. Strach je třeba akceptovat. Jak říká přísloví *klín klínem vyrazit*. Takže pokud se skutečně chceš zbavit se strachu, dělej něco, co je hrůzostrašné. Nejhorší je to poprvé. Jakmile máš za sebou první pokus, říkáš si: „Ono to nakonec není tak hrozné.“ Pak znovu a ještě jednou, až už po něm není ani památka.

Happy: Tak to dělají behavioristé. To je moc americké. Když má člověk například strach ze smrti, tak má zemřít, nebo co? Jak bychom v tom případě bojovali s existenciálními strachy? V každém případě se strach sám nikam nehne a jeho *přijetí* je značně omletý termín. V daném případě hovořím pouze o práci mechanismů vědomí. Mohu sem samozřejmě ještě připlést mystiku... namluvit ještě horu termínů, jestliže

však existují věci, jež doopravdy fungují, proč bych je měl rušit? A mimochodem metoda behavioristů obsahuje v podstatě tentýž princip: člověk překonává strach tím, že se soustředí na strach sám, nýbrž na cíl. Cíl je silnější než strach.

Sofja: Jde o to, že jsem na začátku nepochopila, že musím cítit nějaký konkrétní strach a uvolnit ho. Taky jsem zažila pocit strachu, temna... a když mi řekli, že ho mám uvolnit... vznesl se... a zavěsil se... zůstal... Bojím se, že když vyvedu své strachy na povrch a neuvolním je, udělám jen hůř...

Happy: Co znamená *uvolnit*? Jak to chápeš? To, co o tebe zavádilo, už nikdy neuvolníš. Někteří se svými strachy komunikují, ptají se, proč přišly. Jakoby je uvolňují. Podle mě je to ale neskutečná metoda.

Alk-a: Sofjo, jestli už sis strach představila, uviděla jsi jeho obraz, tak ho zkus *vystopovat*.

1. Vstup s ním do kontaktu. Je to část tebe, nepotřebuješ se jí zbavit (proto neuleť!), chce s tebou zůstat a sloučit se, nelíbí se mu být strachem a nechce být v tom obraze, který jsi viděla.

2. Zeptej se ho, co chce (všichni jste snad četli první Kurlovovu knihu? Tak odtud to je!), a dej mu to. Dárky mu dávej do té doby, dokud se neuspokojí a nestane se obrázkem, jenž tebe (a hlavně jeho) potěší.

3. Na ověření se v duchu zeptej: „Co cítím, když vidím ten finální obraz?“ Řekněme, že radost. A dívej se, čemu se ta radost podobá (je-li obraz pozitivní a příjemný, znamená to, že strach byl vystopován).

Máme-li možnost spatřit obraz svého negativu při vyvrcholení emocí, obecně nám to pomáhá začlenit pozorovatele.

Happy: Právě o tom jsem psala výše, byť název té metody zněl jinak. Mně osobně to vůbec nepomáhalo. Namísto všeničící a bortící paniky jsem viděla obraz malinkého vystrašeného koťátka... polaskala jsem ho, pohladila... nakonec se mi zalíbil... jenže užitek byl nulový. I když každý má své metody, které mu vyhovují. Ty své jsem hledala deset let.

Grjejs: Co chápu pod pojmem přijetí.

1. Uznání, že máš určitý strach.
2. Snaha s ním žít bez boje.

Poté se lze pokusit jej transformovat.

Za tím účelem je potřeba:

1. Snaha pochopit, kde se vzal.
2. Pochopení všech negativních stránek, jež pro tebe má.
3. Rozhodnutí, zda s ním chceš prožít celý zbytek života.
4. Aplikace jakéhokoli známého způsobu uvolnění.

Osobně si zkusím strach prožívat zas a znova, dokud nezmizí.

Happy: Transformovat svůj strach můžeš, jak chceš, on se k tobě přesto vrátí v jiné situaci s kyticí a s darebáckým úsměvem: „Nečekalas mě?“... Kde se podle tebe vzal? Dobře vím, o čem mluvíš, když líčíš překonávání strachu. Někdy to opravdu funguje. Jakmile však chce člověk kvůli strachu skoncovat se sebou... takovými metodami se ničeho nedosáhne.

Jednou pozdě večer mě někdo napadl... hodně mě zbil... hned u domu. Z práce se vracím každý den... a docela pozdě... po téže cestě... a vzory, jež na tomtéž místě vždycky vyplavou (že by mě mohl někdo napadnout), mě neopouštějí.

Klidně dojít domů v jedenáct večer mi pomáhá jediný prostředek, a to, že myslím na něco jiného.

Grjejs: Podívala bych se na to skrz jeden klíč. Mohu něco změnit na tom, co bylo? Ne. Chci se toho místa bát do konce života a zároveň se bát vracet se pozdě domů nebo prostě jen chodit po ulici? Ne. Znamená to, že právě skrz to místo chodit budu. Nicméně je třeba se zabezpečit. Začala bych nosit plynovou bombičku. Naučila bych se pár chvatů. Mně k uvolnění pomáhá ještě věta: „Můj svět se o mě stará“ nebo „Můj svět mě chrání.“ Řeknu si ji, uvolním se a vložím se do rukou svého světa.

Víš, jak děsivé bylo skákat s padákem? Děs! Ale tak moc jsem chtěla skočit... a skočila. Zato kolik z toho bylo *drivů*, adrenalinu a to moře nadšení! A teď tvrdím, že to byl nejlepší den v mém životě! Zažila bych to všechno, kdybych se nebála? Myslím, že odpověď je jasná. Po pár stovkách seskoků už by to

bylo jako zajít na toaletu. Ovšem takhle to bylo super. Říká se, že druhý skok je ještě horší. Ten jsem však zatím neabsolvovala, jelikož jsem sebou sekla na schodišti a noha mě ještě půl roku bolela. Dneska na to můžu se svým kloubem klidně zapomenout. Kdyby toho nebylo, určitě bych skočila. A tobě radím: co je šílené, to dělej. Jestli se toho chceš zbavit. Přejmenším už ti to nebude připadat tak hrůzostrašné.

Happy: Výše jsem hovořila o existenciálním strachu. Doslova před pár dny mě přivedl až k slzám... a přitom jsem neviděla důvod k tomu, aby se objevil. Rozhodla jsem se, že tak na mě prostě působí pozdní podzim. Obvykle takový strach přichází, když je člověk sám. Popovídejte si s někým, abyste se od tématu odpoutali, zajděte mezi lidi, prostě se přeorientujte na ostatní. To mi obvykle pomáhá.

Sofja: Mně jde o jiné strachy... ty, které nám sedí v těle od dětství, aniž bychom si je uvědomovali... strach, že mě lidi nepochopí, nepřijmou, strach, že zůstanu sama, a také starosti... Jak lze překonávat a uvolňovat tyto strachy?????

BRR: Připadá mi, že se bojíš především prázdnoty v sobě... a snažíš se ji zaplnit všelijakými hloupostmi typu Castanedy, jógy, Monroea, různými nespojitelnými praktikami... Tento strach je prvotní, všechny ostatní jsou od něj odvozené.

Happy: A ty víš, jak vypadá taková prázdnota v něčím nitru?

BRR: To když ti v nitru pracuje malinký termojaderný reaktor, který se krmí svou vlastní prázdnotou. Přesněji radostí, jež se automaticky vtahuje do prázdnoty, do vakua mozku.

Prázdnota je obecně prvotřídní věc. Postačí:

1. Vytvořit v sobě vakuum.
2. Naladit mozek na to, aby nasával radost.

Mě osobně napadají maximálně skvělé myšlenky, když medituji v metru. Až se musím smát... z radosti, která se mi vrývá do mozku.

Grjejs: Když ti připadá, že tě nikdo na celém světě nechápe, jeden jsi ty. Myslím, že to je všechno ve velké míře vyumělkované a zveličené. Člověk žije ve svém malém světě a sám se odtud nechce vydělat. Nežije v aktuálním

okamžiku, ale ve vymyšlené realitě, a tak se ani neraduje z toho, co se děje nyní. Proto se mu také dostává to, na co se naprogramoval – nikdo ho nechápe, je sám. Na karnevalu může chodit s kyselým obličejem a říkat, jak je všechno hrozné, protože karneval se nevyvíjí tak, jak chce.

Sofja: Chci rozbourat bloky a problémy, které v sobě nosím a jež mi neumožňují získat v životě, co chci. Vím, že jejich kořeny se táhnou do dětství. Překvapil mě ten včerejší pocit, který mě uvrhnul do absolutní tmy a paralyzoval celé tělo. Co ve mně sedí tak hluboko? Teď si můžu myslet něco jiného, můžu se radovat ze života, jenže ten humus se v určitém okamžiku zase vynoří. Musím pochopit, o co jde, a porazit to!

VinniPucha: Z vlastní zkušenosti mohu říct, že když už se emoce dere z nitra, nejlépe se jí zbavíte, jestliže ji prožijete. Zlost, nenávisť, závist, strach – prožívá-li je člověk vědomě, cítí je a zároveň je pozoruje, pak už žádné takové emoce dotyčný nepřitahuje, ba naopak od něj odchází a až do další návštěvy ho neznepokojují. Přitom návštěv může být tolik, kolik toho humusu v sobě máte. Emoce organismus vždy nepříjemně potrápí, proto je vydává jakoby v přípustných dávkách, aniž by ho to narušilo. Jde o to, co jsme si napakovali, když jsme se rozhodli, že to jsou špatné emoce. O tu naši část, již jsme zavrhlí. Je moc dobře, že se prodraly na povrch. Znamená to, že nastal čas je prožít. Přestanou totiž otravovat teprve tehdy, až je prožiješ bez hodnocení a sebekritiky. Je to velmi prosté, takže to vypadá neskutečně, ovšem ve skutečnosti to funguje velmi dobře. Poněvadž jsem líná, jen málokdy je vypisuji, hlavně o nich mluvím. Na jednom fóru jsem narazila na doporučení, aby člověk mluvil k vodě a pak ji vyléval do odpadu. Zapomněla jsem dodat: s emocemi je třeba pracovat, když přijdou samy, nikdy je nevytahujte na světlo násilím.

Arnika: Já svoje strachy v duchu rozdmýchávám do takového absurdna (Tak obrázek pomaluju!!! Tak sama sebe vyděsím!!!), že hrůzyplný strach se změní v legrační strach. To však funguje dobře jen v případě, že přesně víš, čeho se bojíš. Se strachem nemá cenu bojovat, je lepší jít přímo na něj. Pak se zmenší.

Milana: Blízky člověk přichází řádně opilý, hrne se k první věci a rozbíjí všechno okolo, mě nešetří. Teď mi, když se vrací podnapilý, automaticky nastupuje strach a nic s ním nenadělám, i když moc dobře chápu, že tak jen přitahuji další analogickou situaci. Možná byste mohli říct, že nemá cenu s někým takovým žít, že je jednodušší odejít. Pokouším se o to, ovšem tenhle proces není příliš rychlý, už třeba proto, že se na něj váže změna bydliště a podobně.

Navíc znám několik lidí v podobné situaci, kteří se sice zbavili takových ochmelků (spíš bych řekla násilníků, protože i tak se projevovali), jenže přesto naráželi na tytéž příhody, jen v jiné formě: vloupal se k nim souseď, vyhrožují jim opilci na ulici. Z toho jsem si vytvořila závěr, že v duši mají totéž rozpoložení – oběti. Někteří lidé se do takové situace vůbec nedostanou.

Snadno si člověk řekne: „Odpouštím si a uvolňuji si pouta od pocitu viny.“ Jenže jak mám ještě zařídít, aby ten pocit automaticky nenaskakoval? Osobně se považuji za docela silnou osobnost, mnohého jsem dosáhla sama a spoustu věcí umím, nemám problém násilníka vyškrtnout ze svého života, načež o tom nepochybuji, ani toho nelituji. Znepokojuje mě jiná věc. Obávám se, aby se to neopakovalo. A smířit se s tím – cožpak s tím se dá smířit? Je to jako nevážit si sebe sama. A proč se s tím vlastně smířovat? Z masochistických důvodů?

Arnika: Dohlédněte na to, aby to automaticky nešlo.

Osobně si dopřávám, že nějakou vinu cítím a jistou dobu si neodpouštím, ovšem vědomě. Je to úplně jiný pocit. Prostě vím, proč si například v dané chvíli pocit viny vybírám, buď se mi chce, nebo je to tak dokonce potřeba. Pak se v duchu ptám: „Tak co, stačilo? Nebo se chceš ještě trochu vytahovat?“

Navíc všichni násilníci jsou zbabělci. Zkus aspoň jednou zareagovat neadekvátně, tedy jinak, než od tebe čekají.

Duše:

Jak se lze zbavit strachu?

Rozum:

Nejhorší je, že strach zkresluje realitu. Nejhorší očekávání se zpravidla realizují.

Strážce:

Na toto téma už tu padla spousta rozumných nápadů. Mohu pouze dodat, že pokud strach sledujeme, můžeme jej neutralizovat. Vykazuje totiž sice na realitu podstatný vliv, ovšem pouze v nevědomém snění, kdy na sebe člověk nevidí ze strany. Jestliže sledujete, jak se bojíte, už fakticky nespíte a uvědomujete si, co se děje. Bojte se o své zdraví, jak libo, pokud to děláte vědomě. V takovém případě se nemusíte obávat, že se negativní očekávání realizují, v tomto ohledu se můžete uklidnit.

Každý strach nabývá vyšší důležitosti, pokud se s ním snažíte bojovat, neboli si přikazujete, že se nesmíte bát. V tom případě se na energetickém plánu vytváří nestejnorodost, tedy nadbytečný potenciál. Rovnovážné síly vás nutí, abyste se hodně snažili, protože tím chtějí tento potenciál kompenzovat, a spolu s tím abyste vydávali část volné energie. A tak vás na jednu stranu táhne strach a na druhou stranu sebou mrskáte, aby vás neutáhl.

Diskomfort ze strachu zakoušíte především proto, že se mu snažíte odporovat. Člověk pocítuje nepohodlí, kdykoli se uzurpuje část jeho volné energie. Považujete-li strach za něco nenormálního, soustřeďujete na něj pozornost. Totéž se děje, když s ním bojujete. Zrcadlo světa odráží obsah vašich myšlenek, tudíž vám do reality přináší mnohem více věcí, kterých je záhodno se obávat. Jak víte, vrstva světa obsahuje vše, na co fixujete pozornost.

Z toho vyplývá následující závěr. Za prvé je třeba přestat vnímat své strachy jako patologické. Zdaleka v tom nejste sami. Každý z nás se něčeho bojí. A pokud to není normální, je to přinejmenším velmi rozšířené. Za druhé je třeba vyjít svému strachu vstříc, neboli ukončit s ním boje a dopřát si bát se. Třást se strachy rovná se bojovat s nimi, odtud pochází i třesavka, jež přichází, protože veškerou volnou energii vložíte do boje.

Musíte si uvědomovat, že váš strach (ten odraz v zrcadle) je iluze. Chcete-li se jej zbavit, musíte se uvolnit a k smrti

vyděšení a vyjukaní mu vyrazit vstříc. Chápete, co to znamená? Odvaha je bázeň vypuštěná na svobodu. Jakmile vyjdete svému strachu vstříc, projdete zrcadlem a na opačné straně se váš strach rozpadne na drobné kousičky. Zmizí. Takže s maximálním strachem projděte zrcadlem.

Když se hvězdy smějí

Duše:

Proč se ty hloupé hvězdy tak řehtají? To je hrůza! Nebo to je hysterický chechtot? Cha cha cha, cha cha cha! Nebo snad škodolibý? Chi chi chi, chi chi chi! Nebo snad zlověstný? Achchch cha cha cha cho cho! Mě teď popadá neuroparalytický smích.

Rozum:

Běž, zavři se na toaletě, vysměj se, a pak se přijď podívat na snění.

Lotos: Potřebuji se svěřit: nevšimla jsem si jednoho stupínku, stoupla jsem mimo, skoulela jsem se a čelem jsem narazila do dveří ve druhém patře. Díky bohu tam zřejmě nikdo nebydlí. Museli by si myslet, že jsem nějaká opilá tulačka... Co na to říct, než že den krásně začal!

Proč jsem si jen včera četla horoskop? „Čeká vás setkání s krásným neznámým, nicméně pozornost věnujte zvláštním znamením!“ To mi věštila červená písmena na černém podkladu monitoru. Promeškat schůzku s krásným neznámým jsem nehodlala, neboť už dva týdny jsem byla volná dívčina. A proto jsem se podle toho, co radily hvězdy, rozhodla pozorněji sledovat znamení. Právě o nich jsem přemýšlela, když jsem se valila po schodišti.

Jak známo, vracet se je špatné znamení, a tak jsem ve vchodě sundala kožich a zkusila ho očistit od bílého nánosů. Bydlím v novostavbě, kterou však ještě nestačili uklidit. Jenže

stavební prach proniká i přes dvojskla. Takže můj kožíšek i černé moderní kalhoty i černá kabelka se obarvily bílým práškem. Ani ne za půl hodiny jsem se očistila a už jsem pokulhávala a klouzala se na ledových hručkách, až jsem se konečně dostala na zastávku.

Touto dobou již *kabriolet* obvykle trpělivě čeká na pasažéry a nehne se, dokud nejsou všechna místa obsazená.

Tentokrát ovšem ne: podle všeho se vůz neobjevil minimálně třicet minut. Výmluvně o tom svědčilo patnáct červených nosů obyvatel, kteří se poslušně postavili do řady. Je to jasné: do prvního vozu se mi nacpat nepodaří. To znamená, že do práce přijdu o čtyřicet minut později. Tak se i stalo: křáplavé dveře se mi zavřely přímo před nosem, škvíra zbyla tak na dva palce.

Na všem je ale něco dobrého, a tak jsem se mohla pokusit najít smysl a důvod ranních neštěstí: „Koukej pod nohy!“ vzpomněla jsem si najednou na mamčina ponaučení z před dvaceti let a rozesmála jsem se. Sousedka z fronty se na mě divně zadívala a pro jistotu poodstoupila. Konečně za rohem něco zarachtalo. To byl on, náš dlouho očekávaný kočí.

Nicméně v metru mě zlomil další šok. Samozřejmě jsem si zvykla, že se zde dá koupit takřka cokoli. Jenže aby i tohle... „Ruce po částech!“ – hlásala křiklavě rudá písmena. Možná, že jindy bych kolem plakátu profrčela stylem legendárního Drákuly a ani se neotočila. Ale ne dnes...

Ať vás nenapadají hlouposti: nemůžu říct, že bych potřebovala části něčích končetin, i když občas bych třetí rukou nepohrdla. Není to však další znamení? Třeba je můj souzený chirurg nebo chiromant? Rozhodla jsem se být zvědavá a přistoupila jsem k prodavačce. Ukázalo se, že prodává nekonečné množství sešitků novin *Z rukou do rukou*, jež si u ní lidé mohli kupovat samostatně. Naštěstí otázku bydlení už mám vyřešenou a ostatní budu zdolávat, až zas budou peníze. Takže se chystám na přestup a rozhoduji se, že už znamením nebudu věnovat ani ždibec pozornosti. Jinak bych se do práce dnes stěží dostala.

Mile jsem se pozdravila s ochrankou a hrdě jsem vykročila k výtahu. O tomto pomocníku líných kůží je třeba zvláště promluvit. Naše budova je staříčká. Když ji rekonstruovali a rozhodli se, že zabudují výtah, ukázalo se, že obyčejný lanový se k nám nehodí. A tehdy objednali speciální – nikoli z Německa, ani z Finska – nýbrž *šroubový*. Takže chystá-li se k nám někdo poprvé, včas jej upozorňujeme: „Nedivte se, výtah jede dlouho. Zato je to ten nejspolehlivější, protože se neutrhne.“ Má to ještě jednu výhodu: než člověk dorazí do patého patra, nestihne se jen učesat, ale i namalovat.

Dívala jsem se na sebe do velkého zrcadla od podlahy ke stropu. V očekávání setkání s krásným neznámým jsem musela ze spánku urvat skoro hodinu, zato jsem dnes se svým vzhledem byla spokojená. „Máte záda celá bílá,“ líbezně mě upozornil odraz. Abych to potvrdila, kýchl jsem, načež se ten nejspolehlivější výtah na světě zastavil... mezi čtvrtým a pátým patrem.

Na celém těle mi vyskočila husí kůže, vlasy se mi postavily na hlavě, prsty horečnatě mačkaly tlačítka jedno po druhém. Trpím totiž klaustrofobií. Konečně se kabina hnula, dveře se otevřely. Pravda, ve čtvrtém patře. Šťastná, že jsem nemusela vylézat ze šachty za asistence obsluhy výtahů, jsem se konečně dostala do své kanceláře – s bílými zády a přihlouplým úsměvem v tváři. Kolegy má zjevná churavost nenechala lhostejnými. Kdo by se nechtěl škodolibě a kdo (možná i skutečně) soucitně zabývat příčinami tak podivného vzhledu?

Zatímco jsem jim vykládala o svých ranních dobrodružstvích, chtěla jsem se jak nenormální. A v tom ta, již jsem považovala za nejlepší přítelkyni, zničehonic plácla: „To muselo být bouřlivé veselí, až bych plakala!“ Abych znamení ospravedlnila, vzlykla jsem. Pravda, smíchy.

Do večera všechno probíhalo jako vždy. ...líně jsem se vlekla od autobusu směrem domů a horlila jsem: „Co je to za horoskopy! Hvězdy si evidentně užívaly na můj účet!“

V tom moje ještě nedávno bílá záda zachytila něco podezřelého. Jako štvané zvíře jsem se ohlédla a uviděla obrovského muže. Nepochybovala jsem: ten zbojník je sice

daleko, ale evidentně jde po mně. Zapomněla jsem na ranní pád a rozběhla se tak rychle, jako by vpředu svítil zlatý odznak za tělesnou zdatnost. Tam je vchod, který mě zachrání, s železnými dveřmi na kódový zámek.

Do svého třetího patra jsem vylétla jak víchř. Jenže třesoucí ruce mi nedaly šanci trefit se do zámku. V tom jsem z boku znovu spatřila toho hrozného hromotluka. Nevyhnutelný jako osud stoupal po schodech, přitom chrastil klíči. Ale...! Muž se zastavil o patro níž a celkem zdvořile povídá:

„Slečno, proč jste utíkala? Jen jsem se chtěl zeptat, jestli jste si ráno příliš neublížila?“

Koukla jsem dolů: odemykal ony dveře ve druhém patře...

Rozum:

To byl vynikající sen.

Duše:

To ano, jenže vůbec nebyl strašidelný. Cožpak to je zlý sen? Ukážu ti tentýž sen, jen mnohem hrůznější.

Probudila jsem se zbrocená ledovým potem. Bože, pět hodin. Mohla bych přijít pozdě. Ředitel, nebo jak mu říkám já, říd'osliz, včera strčil svou hroznou čelist do dveří mé kanceláře a vydal příkaz, že mám být v práci v šest ráno. A pokud nezvládnou dokončit kvartální účty, vystřelí mě na Měsíc, ovšem nejdřív mi vyrve všechny vlasy z mé telecí kebuly.

Skulila jsem se z postele a vystřelila na toaletu. Zatímco jsem seděla na míse, nějak jsem si namalovala řasy. Rychle jsem vyskočila a aniž bych si natáhla kalhotky, cupitala jsem do kuchyně, cestou jsem si namalovala rty. Nakonec jsem se do kalhotek zamotala a práskla sebou o zem, že jsem si pomádou zajela přímo do ucha. Kopala jsem nohama na podlaze, abych se zbavila kalhotek a dostala pomádu z ucha. Infekce.

Konečně se mi podařilo nasoukat se do oblečení a zkrotit rozvrkočené vlasy. Ještě něco spolknout. Rozmáchnu jsem otevřela lednici... z bočních poliček se vysypaly lahvičky, vejce, jogurty a jakési dražé, jež se rozkutálelo po celé kuchyni. Do háje. Sklouzla jsem se po smetaně a se vši parádou se poroučela k zemi. Před nosem se mi zjevil kousek klobásy, tak

jsem se do něj zakousla a jako člen posádky rychlého nasazení jsem se vrhla přímo do předsíně. Musím to zvládnout, ať to stojí, co to stojí.

Na schodišti byla tma. Oknem pronikalo mdlé světlo Měsíce. Z polozavřené branky se šířilo zlověstné skučení větru. Výtah byl jako obvykle rozbitý. Nahmatala jsem nohou schod a nejistě jsem vykročila. Noha se mi nešikovně podvrtla a já se skoulela po schodišti, čelem se uhodila o železné dveře.

Nevím, jak dlouho jsem ležela v bezvědomí. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že mám na hlavě obrovskou bouli. Moc dobré. Jak jsem se snažila zvednout, řádně jsem se vyválela ve vápně – ve vchodu nedávno něco opravovali. Do hlavy se mi vkradly vzpomínky z dětství. Na táboře: přešlapuji s provinilým pohledem před vedoucí. Ona na mě v postoji kobry syčí: „Zase chodíš celá zmazaná a otrhaná jak bezdomovec! Okamžitě se val převléct a do sprchy!“ Tak teď jsem opravdu jako bezdomovec. Potřebovala bych se vrátit... Jenže v tom mi na očích vytanul ještě horší obrázek: rozružený řídčosliz se slinou v koutcích. Ne, není kam couvat, musím běžet. A pak se mi ještě jako naschvál při bujarém zdolávání schodiště rozsypany všechny cetky z ruksaku. Horečnatě jsem padla na všechny čtyři a drobnosti začala sbírat. Už jsem je skoro všechny našla. Ale ne, kde mám pejska? Měla jsem ho příštího k ruksaku, svého miláčka. Sotva jsem ho našla. Honem utíkáme.

Takže metro nefunguje. Hlavní město mé vlasti ještě dřímá. Musím si chytit taxi. Jdu k zastávce. V tom mě za loket chytá něčí ruka: „Vaše doklady.“ Ohlédla jsem se a vytřeštila oči na policajta. Nic jsem neudělala! Naštěstí jsem s sebou měla pas. „Co máte v kabelce?“ Svého pejska a tretky, co jiného. „Vypadáte, jako byste něco ukradla a utíkala.“ Konečně mě nechal jít, otrava.

Taxi jsem dlouho nemohla chytit. Určitě jsem všechny odrazovala svým zjevem. Přijel ten nejstatečnější. Podíval se na mě, zazubil se a vyžadoval peníze předem. V autě jsem seděla se sraženými koleny a klepala jsem zuby, buď z chladu, nebo z nervů.

Na vrátnici ochranka dlouho prohlížela mou propustku a pak mě vyprovázela dlouhým pohledem, dokud jsem klopýtala při zdolávání schodiště. Dolétla jsem na své patro, s chutí jsem vrazila přímo do řídčosliza. Zrudnul, vykulil oči a ledovým tónem vzkypěl: „Máte půl hodiny zpoždění!“ Dál už ze sebe nedokázal vypravit slova, byl by prasknul. Hýčkala jsem si naději, že se tak stane, a zapadla jsem do kanceláře a olizovala jsem se.

Dlouho do noci jsem se přehrabovala v papírech, čas od času jsem sebou trhla při zvířecích výkřicích řídčosliza. Zítra je poslední termín pro odevzdání účetnictví. Co je ten můj život za noční můru?

Domů jsem se vracela až po půlnoci. Podpatky na vylidněné ulici hlasitě klapaly. Z jednoho průjezdu nečekaně vyrazil stín. Vyrostl přede mnou robustní chlap v plášti s kapucí narvanou do tváře. Nestačila jsem ani vzdechnout a mazala jsem pryč. K domu už jsem to měla kousek. Jak mi tlouklo srdíčko. Uháněla jsem jak střela, jenže chlap jako by vůbec nespěchal, a přitom nezaostával. Bůh mi pomoz!

Narvala jsem se do vchodu a začala jsem se škrábat vzhůru po schodišti. Nohy mě neposlouchaly. Maniak (kdo jiný to mohl být) mě dostihl na půl cesty ke dveřím. Zmítali jsme se na schodech – držel mě za nohu a já z posledních sil kopala a vřeštěla jak podřezané prase.

Konečně jsem se vrhla ke dveřím, i když mu bota zůstala ve spárech, a začala jsem křečovitě rvát klíč do zámku. Kéž by aspoň jedna sousedská chamrad' vystrčila nos ze své nory. Všichni se uklidili a zatajili, hadi. Maniak se zvedl na nohy, z nějakého důvodu se nevrhnul na mě, ale do bytu pode mnou. Cožpak to je soused zespodu? Klíč se ne a ne vejít do zámku. Ale ne, jen to ne! Hromotluk se vrátil se sekerou a mlčky beze spěchu stoupal vzhůru.

Měla jsem pocit, že zámek odemykám celou věčnost. Dveře se zaklaply těsně před nosem vraha. Mobil. Kde je, pejsek. Musím zavolat na policii. Dveře se zachvěly pod podivnými údery. Létały třísky, opadávala omítka. Je konec, akumulátor

sjel. Sekera už ve dveřích vysekala velkou díru, kterou se provlékla obrovská tlapa a šátrala a lapala. Mami!

Procitla jsem zbrocená ledovým potem. Opět jsem procitla? Bože, to je ale štěstí, byl to jen sen! Z toho zaměstnání už jsem přece dávno odešla. A ten souseď zespodu? Tak... Rychle jsem se vzpamatovala, chladnokrevně jsem se oblékla a sešla o patro níž. Zatlačila jsem na zvonek, až mi prst zdřevěněl. Za dveřmi něco zarachotilo. Když jsem se přiblížila k dveřnímu kukátku, předvedla jsem hrozný úsměv. Dveře se pootevřely, vykoukla z nich vylekaná tvář maniaka. Aniž bych zvonek pustila, zařvala jsem na něj jakýmsi cizím hlasem: „Ty jeden melomane blbostí, jak dlouho mi budeš rušit spánek svou hudební farmou! Přímou teď tě zvesela pohřbím, ňoumo strnulý!“

Maniak se celý schoulil a pokusil se dveře zavřít. Zabrala jsem ramenem a kolohnát odletěl spolu s dveřmi. Chytla jsem ho za krk, povalila ho na podlahu a s řevem jsem se čelistmi zakousla do jeho chvějících se úst. Pamatuji si, jak jsem zuřivě tloukla botami do parket a maniaka jsem líbala, jako bych z něj chtěla vysát všechnu krev. On protestoval a snažil se vytrhnout. Musela jsem ho chytit za uši. Tak jsem se sebou seznámila nastávajícího manžela.

Rozum:

Poslouchej, já se tě bojím. Někdy býváš taková nějaká ztřeštěná.

Duše:

Neplaš, *amigo*, jsem v pohodě.

Rozum:

Strážce si nějak zdřímnu. Ale to přece ještě není konec našeho cestování po světě snících?

Duše:

Samozřejmě, že není. Je to pokračování začátku. A bude neproniknutelné světlo!